

BERXWEDAN

HER TIŞT JÎ BO ENÎYA RÎZGARIYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı 39 / 16-30 Eylül 1987 / 2.50 DM

ARGK'nin Görkemli Eylemleri Sürüyor

Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK, çok cephede eylem ve gelişmesini devam ettiriyor

- **DERSİM:** Karakol binası tahrip edildi
- **GENÇ:** Çetecilik yaşatılmıyor. İşbirlikçiler köy toplantıları sonucu kurşuna diziliyor
- **AGRI - DİYADİN:** Askeri yol yapan şirketin bütün araçları tahrip edildi
- **ŞEMDİNLİ, YÜKSEKOVA:** Çetelere darbe
- **ULUDERE:** ARGK'ye katılımlar devam ediyor
- **MARDİN:** Çetecilik dağılıyor, ARGK'nin Midyat, Gercüş, Ömerli, Nusaybin'de kontrolü artıyor. Köylü gençlikten ARGK'ye yoğun katılım devam ediyor
- **BİTLİS:** Çetelere darbe; devrimci intikam eylemi gerçekleştirildi
- **ŞIRNAK:**
 - Şırnak-Eruh yoluna ARGK pususu
 - Sömürgecilerin odun depoları yakıldı
 - Şırnak ve Pervari'de orman kesimi durdu
 - Karageçit ve Çiftkavak'ta 20 çete vuruldu
 - Şırnak köylü gençliğinden ARGK'ye onlarca katılım

EYLEM HABERLERİ 3. SAYFADA

Türk Burjuvazisinin Hızlandırılmış Oyunu Referandumdan Sonra Şimdi de Erken Seçim

Batan bir sınıf, son anına kadar direnecektir. Hele devlet iktidarını elinde tutuyor ve arkasını ABD emperyalizmine dayıyorsa, ömrünü uzatmak için her yolu deneyecektir. Sözkonusu Türk burjuvazisiyse, bu hünerler daha ilginç bir durum alacaktır.

Öyle bir burjuvazi ki, 12 Eylül faşist darbesinin ardından ABD'nin yeşil ışık yakmasıyla, faşist anayasasının koşullandırıldığı ortamda partiler kuracak, örgütlü muhalefetin yokedildiği koşullarda, faşizmin diğçik ve çizmeleri altında 1983 seçimlerine gidecek ve buna "demokrasiye geçtik" diyerek, bütün dünyayı aldatmayı hedefleyecektir. Nasıl becermesin ki, her koşulda,

bin dereden su getirerek, burjuvazinin her oyununu izleyen, her oyununa demokrasinin bir alanı diyen, kitleleri burjuvaziden daha çok şartlandıran bir Türkiye solu (!) varken.

Türk burjuvazisi neden bu kadar acele ediyor?

Sorumuzun cevabı, Türk faşist-sömürgeci burjuvazinin karakterinde yatmaktadır. 12 Eylül rejimi, ciddi ve çözümlenemeyeceği sorunlarla karşı karşıyadır.

T. Özal'ın ABD patentli, liberasyon adı altında yarattığı ortam, Türkiye'deki sınıf çelişkilerini tarihinin en derin noktasına getirmiştir. Beş mil-

Devamı 6. sayfada

Dersim 1938 unutulmadı

"75 yaşındayım, Kürdistan'ın şehadetine kavuşuyorum. Kürt gençleri intikamını alacaklardır. Yaşasın Kürtlük ve Kürdistan"

Seyid Rıza

Böyle bir egemenlik sürekli olamazdı, yaşama hakkı yoktu

Kemalist devlet, henüz ulusal bilinç ve örgütünü yaratamayan, ulusal kurtuluş savaşını veremeyen bir halkı katletmekle, gerçekten sorunu

Devamı 10. sayfada

ERNK'nin Avrupa'daki Siyasal ve Örgütsel Çalışmaları Yoğunlaşıyor ve Boyutlanıyor

- 12 Eylül faşist rejimini protesto mitingleri
 - Köln / Almanya
 - Strasbourg / Fransa
 - Den Haag / Hollanda

- Stuttgart, Köln ve Düsseldorf'ta yurtseverlerin uyarı eylemleri

- ERNK'li yurtseverler, Tamil devrimci yurtseverleriyle Paris'te ortak açlık grevi gerçekleştirdiler.

- Enternasyonalist dayanışmanın güzel bir örneği: Avrupa'da demokratlar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma toplantılarını sürdürüyorlar.

HABERLERİ 4. 5. SAYFADA

ULUSAL KONGREYE DOĞRU

**Yekitiya Xortên
Şoreşgerên Welatparêzên
Kurdistan — YXK
Program Taslağı**

Birliklerin çalışma tarzı üzerine

YAZISI ORTA SAYFADA

Irak Savaş Uçakları Kuzey Kürdistan Köylerini Yine Bombaladı

Çukurca'nın Narlı köyüne isabet eden bombalar büyük tahribat yarattı. Çok sayıda ölü ve yaralı var. Öğrencilerle dolu okul da isabet aldı.

Ağustos ayı içinde Irak uçakları bu defa Uludere köylerini bombalamıştı.

Saldırılar, Türk sömürgeciliği ile işbirliği içinde yapıyor.

HABERİ 6. SAYFADA

12 Eylül Faşist Rejimini Protesto Mitinglerinin Ardından

Faşizm maddidir, neseldir. Tıpkı onun gibi ona karşı mücadele de nesnel olmalıdır. Türk faşist diktatörlüğü 1980'de Kürdistan, Türkiye ve bölge emekçi halklarına karşı iktidar oldu. O gün, bu halkların, özellikle de devrimci güçlerinin görevi faşizme geçit vermeyecek bir örgütlenme, mücadele ve dayanışma içinde olmalarıydı. Koşullar bu gelişmeye uygun ama siyasal öncü güçlerin ideolojik, politik, örgütsel yapıları ve bundan kaynaklanan pratikleri uygun değildi. Neticede, faşizme geçit vermemesi gereken güçler, becerileriyle faşizmin işini kolaylaştırdılar.

Aradan yedi yıl geçti. Tarihi derslerle dolu yedi yıl. Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin tarihinde iz bırakan anlamlı bir tarihsel kesit. Bu tarihsellik, Türk faşizminin vahşetinden kaynaklanmamaktadır sadece. Bunlar biliniyor. Faşizm, bir yerde acı, katliam, vahşet, yoksulluk, zindanlar, ahlaksızlık demektir. Bunlar, Türk faşist sömürgeciliğinin karakteri olmuştur.

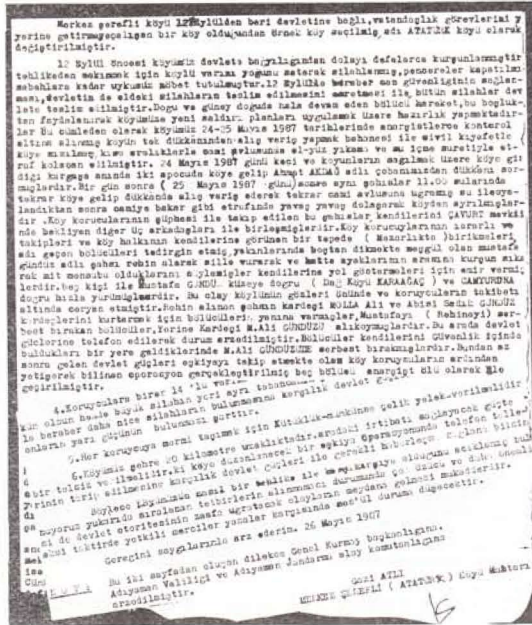
Ya tarihi döneme asil tarihselliğini verenler. Tarihe her zaman olumluluklar yön vermez. Beceriksizlikler ve olumsuzluklar da bir tarihe ve döneme damgasını vurabilir. Bunun eşsiz örneğini Türk solu sunmuştur. Direnmis, zindanlara düşmüş, şehitler vermiş, ama bir türlü sektör solculuktan, reformculuktan, sosyal-sövenizmden kurtu-

Devamı 4. sayfada

BİR İHANETİN İÇ YÜZÜ

25 Mayıs 1987 günü Adıyaman Şereflî köyü civarında başlıca kurultuş militanı şehit oldu. Aralarından ARGK'nin değerli komutanı Mustafa ÖMÜRÇAN da bulunuyordu. Operasyon birliklerini devrimcilerin üstüne getiren ve doğrudan operasyona katılarak, devrimci kanına giren, adı geçen köyün çete ve muhbirleri oldu.

Aşağıdaki belge, sözkonusu çetelerin faşist ordu yetkilileri-ne olaydan sonraki başvurusudur.

Bu İhanetin Bedeli Ne Olmalı?

Her şeyin bir bedeli olmalı ve vardır da. İhanet, insanlığın en soylu değerlerine sırt dönme, onları düşmana satma, düşmana işbirliği yapmadır. İnsanlığın en kutsal değerleri, emekçi sınıfların

çıkartı, mazlum ulusların bağımsızlık çıkarıdır.

Hele Kürt halkı gibi yüzyıllardır, onuru zedelenen, değerleri ayakları altına alınan, sürekli öldürülen, açlığa, cehalete, sürgünlere, zindanlara,

karanlık bir yaşama mahkum edilen bir halk için kutsallık daha nettir. İhanetin bedeli de daha ağırdır.

Bir halk için namus nedir? Onur nedir? Soysuzluk, soyluluk nedir? İşbirlikçilik, ihanet nedir?.. Açık olan, bedeli de belli olan bu değerler ve ölçütleri Kürdistan'da tanınmaz hale getiren, sömürgeci egemenlik tarihi altında, Kürdistan hakim sınıflarının uşaklığı ve toplumun geçirdiği sosyal, kültürel, ekonomik tahribat olmuştur.

Öyle ki, Kürdistan'da başka halklar için net olan ihanet ve direniş aynı kefeye sokulmuş, en kutsal değerler yok pahasına, en soysuz güdüler için düşmana peşkeş çektiler. Öyle ki, bunlar mesru karşılamaya başlanmıştır. Bu nertsizlik, toplumsal çöküşe eşlik etmiştir.

Fakat tarihin ve insanlığın yasaları vardır. Bu yasalar Kürdistan'da da işlemek zorundaydı. Her halk gibi Kürdistan halkı da direncek, ters-yüz edilene düzelticek, ulusal bağımsızlığı için ayaklanacaktı.

1970'lerde PKK önderliğinde Kürdistan halkının girdiği mücadeleci tarih budur. Ulusal bağımsızlık yoluna girmek, sadece Türk sömürgeciliği ile savaşa girmek değil, Yüzyılların sosyal tahribatı, uşak egemen sınıflarla, işbirlikçi siyasetlerle, uzun sömürgeci egemenliği sadece toplumda ve sınıfta değil; kişide yaptığı ideolojik, kültürel-sosyal tahribatla savaşmak ve onları yenmek demektir.

Kürdistan'da ne tanımlanmış isteniyorsa, yabancı sömürgeci egemenlik ve Kürt işbirlikçilerinin bu sosyal tah-

ribatı ölçülerek tanımlanmalı. Aksi durumda tanım eksik ve yanlış olur. Pratikte bunun anlamı büyük bir ideolojik üretkenlik, örgütsel sağlamlık, sınır tanımaz inanç ve fedakarlık, düşman ve işbirlikçilerine karşı sonsuz bir kin demektir.

Bunun anlamı bilinçli savaştır. Yeni bunun içinde yametilacaktır ve yaratılır. Kan, bağımsızlık ve özgürlüğün ve var olmanın bedelidir. Bağımsızlık ve özgürlük için verilmesi gereken kanın, sergilenmesi gereken fedakarlığın sınırı olamaz. Gerektiğinde halkımıza ait en küçük değerleri almak için binlerce şehit verilecektir. Burada dö-külen kanın, verilen şehidin sayı hesabı yapılamaz. Bunun karşılığında kurtarılan ve yaşatılan değerlerin hesabı yapılabılır.

Ya ihanet. Bile bile direniş takdir etmeyenler. Yurtsever maske ile düşmanın ağı ile konuşmak, "Ne de çok devrimci oluruz demek", "Devrimciler çocuk-çocuk öldürüyor" diyenler. Çeteleri halktan sayanlar. Cezalandırılmalarına karşı çıkanlar, ihanetle içiçe yaşamayı önerenler. Ya ihanetine siyasal maske geçirenler.

En küçük halk değerini kırtarmak için nasıl binlerin ölümü göze alıyorsa, devrimin çıkarı için, bir devrimcinin bedeli olarak binlerce hain ve işbirlikçinin kanı akıtılmasından geri durulamaz. Devrimin yasası budur. Halkların çıkarı, halkımızın çıkarı bunu zorunlu yapar. Her biri yılların değisi olan, hayatlarını halkın bağımsızlık ve özgürlük davasına adayan, bu yolda ölümü nikahlı kabul

eden devrimcilerin, ulusal kurtuluş milletlerinin kanına girenler, üstelik bu iblis ruhla övünenlerin birgün bile yaşam hakkı olmamalı. Hiçbir insani yasa bu faşist sömürgeciliğin günahkar uşaklarına yaşam hakkı tanımaz.

Doğrudan ve dolaylı, ideolojik, politik ve pratik olarak ihanetin üzerine yürümemeyi, ihanet karşısında iğrenmeye, ona vurulan darbeleri özüyle kavramayıp, ona kanat gerenler, hele bunu bilinçli yapanlar çok açık olarak ihaneti temsil ediyorlar.

PKK, ihaneti nef tanımlayan, ve onu yok ederek var olan ve gelişen bir harekettir. Sömürgecilik ve Kürdistan işbirlikçilerinin ortağı bir birine katan çarpıtma ve ideolojik-politik saldırılarına ve toplumsal tahribata rağmen, Kürdistan halkı çok net olarak direniş tercih etti ve PKK'yi izledi. Milyonların duyguyu gücülerinin bileşkesi olan ERNK ve ARGK sarsılmaz, zafer kaleleridir.

İhanet ve işbirlikçilik gizlenemez ve affedilemez. Bedeli de ibret verici olmalıdır. Başlıca ulusal kurtuluş militanının şerefsizleri faşist sömürgeciliğe dayanarak kurtulacakları sanıyorlar. Faşist sömürgecilik nasıl kurtulacaktır. Hiçbir devrimcinin kanını yerde bırakmaya ve içten sadece devrimciler değildir. Bu andı içen tüm Kürdistan halkıdır. Ve halk olarak bir daha andı içiyoruz ki, hiçbir devrimcinin kanını yerde bırakmayacağız. Her gün darbelenen ihanet, Şereflî köyünde de en ibret verici şekilde kurutulacaktır.

ARGK Savaşçısı Faşist Sömürgecilerin Sahtekarlığını Sergiliyor

9 Ağustos günü Gercüş-Dereler köyü civarında küçük bir ARGK grubu sömürgeci kontr-gerilla birlikleri tarafından kuşatmaya alındı, kalabalık düşman güçlerine büyük kayıplar verdiren ARGK savaşçıları, kuşatmayı yarıdılar. Olayda üç ARGK savaşçısı şehit düştü.

Sömürgeciler aynı gün radyo, televizyon, uydu basın aracılığı ile, "Dört terörist öldürüldü. Aralarından biri Gercüş-Midyat alan sorumlusu Alaattin Kanat adlı Zinar" başlıklarıyla sahte zaferlerini kullandılar.

Gerçek ise tam tersiydi. Çatışmada kayıpları çok olan sömürgeciler, bunu gösteriyorlardı. Öldürdükleri dört kişiden biri tarlasında çalışan 65 yaşındaki yurtsever Halil Kaya idi.

Sömürgeciler her katlettikleri devrimciye 'komutan' diyerek, halkın moralini bozmayı hedefliyor. Halkımız için her devrimcinin yeri aynı önemdedir. Ve her biri halk için en değerli varlıktır.

Sözkonusu çatışmada ölü diyen gösterilen ARGK savaşçısının, olaydan sonra elimiz geçen mektubunu yayınıyoruz.

Acaba, faşist-sömürgeci basın utanacak mı?

Okuyuculara çağrı,

Berxwedan'ın 15 günlük çıkışmasını getirdiği sorunlardan biri de dağıtım ilişkin olmalıdır. Berxwedan'ın yurtseverlerin elinde politik, örgütsel bir silah durumuna gelebilmesinin temel koşullarından biri de, Berxwedan ve okuyucuları arasında kurulacak doğru ilişki bağı, yani Berxwedan'ın okuyucularına en erkenden ve sistemli ulaştırılmasıdır.

Bu nedenle, Berxwedan'ın hedeflediği Abone servisini genişletme ve güçlendirme çalışmaları'na, okuyucularımızın da abone olarak katılmalarına çağrıda bulunuyoruz.

Berxwedan

BERXWEDAN

ABONE FİŞİ

Adı, Soyadı:

Adres:

6 Aylık	Almanya içi:	DM 30	Almanya dışı:	DM 35
1 Yıllık	Almanya içi:	DM 60	Almanya dışı:	DM 70

Abone Hesap Numarası: BFG - Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 3801011

Yazışma Adresi: Feyka-Kurdistan
Postfach 153
5300 Bonn 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yazışma adresine postalayınız.

Halk Kurtuluş Ordumuz (ARGK), Çok Cephede Görkemli Eylem ve Gelişmesini Devam Ettiriyor

Dersim-Ovacık, 13 Eylül:

Sömürgeci birliklerin tamamlanmak üzere olan karakol binası imha edildi. Şah-verdi karakol inşaatına karşı gerçekleştirilen bu eylemin diğer bir anlamı: Eylemin Dersim katliamının yıldönümüne denk düşmesiydi. Dersim'de doğrudan faşist-sömürgeci birliklere yönelik ARGK eylemleri, Dersim'in sömürgecilerle mezar olacağını göstermektedir.

Bingöl-Genç, 20 Eylül:

Dikpınar köyünde Cemil Dalgın adlı işbirlikçi kurşuna dizildi. Sözkonusu hainin abisi köy muhtarı Mehmet Dalgın, geçen yıl HRK savaşçıları tarafından cezalandırılmıştı. Bütün uyarılara rağmen, düşmanla işbirliğinden vazgeçmediği gibi, düşmandan silah alarak yörede koruculuğu geliştiriyordu. Cezalandırma eylemi, köyde yapılan toplantıdan sonra, köylülerin onayı ile gerçekleştirildi.

Bingöl-Genç, 22 Eylül:

Selvi bucağı Aktoprak köyünde toplantı gerçekleştiren ARGK birliği, işbirlikçi köy muhtarı Şefik Dursun'u, toplantı sonunda kurşuna dizildi.

Bingöl-Genç, 22 Eylül:

Eylemde dönün ARGK birliği, Suveren nahiyesi civarında sömürgeci birlikler ve çetelerle çatıştı. Çatışmada üstün çıkan ARGK birliği, 2 çeteyi yaraladı.

Son bir ay içinde Bingöl'de, özellikle de Genç'te düşmanın askeri ve ekonomik hedefleri ile çetelerine karşı gerçekleştirilen eylemlerle alanda büyük kabarma yaratılmıştır. Sömürgeci birliklerin operasyonları boşa çıkmakta, her çatışmadan ARGK üstün çıkmaktadır. Alanda faaliyet yürüten ekonomik talan şirketlerinin önemli bir kesimi, çalışmalarını kesmek zorunda kalmışlardır. Bunlardan biri 1,5 milyon değerinde talan araçları tahrip edilen Mesan Şirketidir.

Silah almamakta direnen muhtarlar, mühürlerini geri vererek istifa etmektedirler. Alanda çetecilik tam bir iflas yaşamaktadır.

Yoğun köy toplantıları gerçekleştiren ARGK birliklerine alandan, özellikle gençlikten büyük katılımlar olmuştur. Sömürgeci basının durmadan karşı propagandalarla gelişmeleri gölgelemek istemesi, gerçeğin bir başka yönüyle itirafı olmaktadır.

Ağrı-Diyadin, 22 Eylül:

Askeri yol yapan özel bir şirkete ait 7 araç Atakan köyü civarında tahrip edilmiştir. Ağrı, Kars ve Erzurum'un kazalarına kadar etkinliklerini arttıran ARGK birlikleri, yoğun düşman operasyonlarını boşa çıkarıyor. Sömürgeciğin ekonomik hedeflerini üst üste darbe vuruyor. Altı aydan fazladır, sömürge-

Şehit Vahap Çolak komutasındaki bir ARGK mangası, ulusal kurtuluş eylemi yolunda

ciler bu alanda yoğun operasyon içindedirler. Şimdiye değin yaptıkları bütün propagandalara rağmen, tek bir çatışmada ARGK savaşçılarına kayıp verdirememişlerdir. Bu gelişme, ARGK'nin savaş gücünü gösterdiği gibi, köylülüğün bütün baskılara rağmen, artan desteğini göstermektedir.

Derik-Mazıdağı, 12 Eylül:

Vazelerinde, faşist sömürgeciğin propagandasını yapan, ulusal kurtuluşçuları dmsiz, ahlaksız vb. gibi yakıştırmalarla kötüleyen, köylüleri silah almaya teşvik eden ve bütün bunlara rağmen, işbirlikçilik mesleğinden vazgeçmeyen imam Mehmet Yıldırım ölümle cezalandırılmıştır.

Gazetemize ulaştırılan partizan mektuplarına göre, yaz boyu gerçekleştirilen askeri eylemler ve siyasal çalışmalar sonucu Midyat, Gercüş, Nusaybin, Ömerli, Derik, Kızıltepe, İdil'de çetecilik büyük ölçüde tasfiye edilmiştir. Sömürgeci birlikler, geceleri tamamen hareketsizdirler. Maval Dağı, Cehennem Deresi vb. stratejik yerler tamamen ARGK birliklerinin denetimine altındadır. ARGK savaşçıları, artık gündüzleri bile yollara pusular atmakta, köy toplantıları gerçekleştirmektedir.

Özellikle köylülüğün yoğun katılımlar olmaktadır. Gönüllülük ve ulusal kurtuluş bilinçliliğine dayanan askerlik yasası, köylülük tarafından benimsenmektedir. Mardin'de halkın bilinçlilik ve direnişi, alanda var olan binlerce düşman gücünü atıl bırakmıştır. Düşmanın motorize birlikleri ise mayın korkusundan köy yollarına hiç sapamamaktadır.

Bitlis, 27 Eylül:

Merkeze bağlı Konarga köyünü basan ARGK birliği, kendileriyle çatışmaya giren köy çetelerinden Kemal Akbaş, Celal Akbaş ve bir yakınlarını ağır yaraladılar. ARGK

birliği, köyde toplantı gerçekleştirdi. On civardaki çetenin silahlarını aldı. Ayrıca, Bitlis-Silvan yoluna barikat kurup, pankart astı.

Sözkonusu Konarga köyü çeteleri, 5 Mayıs 1985'te M. Sait YILDIRIM ve Şah İsmail BOZKUŞ adlı iki ulusal kurtuluş devrimcisinin katledilmesi eylemine katılmışlardır.

Devrimeci intikam eylemi, Bitlis halkında büyük sevinç yaratırken, hiçbir devrimcinin kanının yerde kalmayacağı, ihanet ve usaklığın cezasını bulacağı bir daha sergilenmedi.

Yüksekova, 16 Eylül:

Gürkavak Yeşildere mezarında toplantı yapan ARGK birliği, kendilerine ateş eden 1 çeteyi öldürdüler. 1'ini de yaralayarak silahlarına el koymular. Alan aşiretleri olan Oramar ve Herki aşiretleri içindeki çetecilik tam bir çöküşü yaşarken, ARGK'ye katılımlar artmaktadır.

Hakkari-Uludere:

Uludere'deki iki önemli gelişmeden biri, çeteciliğin tam bir dağılımı yaşamasıdır. Son olarak Ağustos ayı içinde sömürgeci Jirkişler, Guyanlar arasında çatışmaları körüklemiş, buradan hareketle çeteciliği geliştirmeyi hedeflemiştir. Bu oyun tutmadığı gibi, silah almış olanlar da gruplar halinde silahlarını geri vermektedirler.

İkinci önemli gelişme, alandan ARGK'ye olan yoğun katılımdır. Gazetemize ulaşan haberlere göre, yoğun köy toplantıları olmaktadır. 23 Eylül'de de Hilal'de üç kişi ARGK'ye katılmıştır. Hatırlanacağı gibi, Hilal'den ARGK'ye katılım çok fazla olmuştur. Hilal gençliğinin ulusal kurtuluş saflarına büyük katılımları yanında, kahramanları ve şehitleri de çoktur.

Şemdinli, 13 Eylül:

Askeri dinleme tesisi ya-

pan PTT'nin üç aracı Aşağı Kayalar köyü civarında yakılarak tahrip edilmiştir. Düşman ajanı PTT teknisyeni Mehmet Güzelidere ölümle cezalandırılmıştır.

Pervari, 14 Eylül:

Garrisanlar aşireti içinde çalışma yürüten bir gerilla birliğimiz Siirt-Pervari yoluna pusı kurdu. Sömürgeci güçler tedbir aldılar. Kilis, Şoz köyleri civarında uzun süren büyük çatışmalar oldu. ARGK birliği, kayıp vermeden helikopterlerin de katıldığı kuşatmayı yaptı. Sömürgeci, çatışmalardaki kayıplarını gizlediler.

Bu arada 18 Eylül'de Pervari'de muhtemel, bir mayına çarparak devrilen düşman aracında dört kontr-gerilla ya öldü ya da yaralandı.

Şırnak:

Eylül ayında, Şırnak'ta büyük gelişmeler oldu. Hem çeteler vuruldu, hem düşmanın askeri hedeflerine darbeler vuruldu, hem de ARGK'ye büyük katılımlar oldu.

15 Eylül:

Kalabalık bir ARGK birliği, Çarav, Garrisan dağları arasındaki muntıkada Şırnak-Eruh yolunu tuttu. Araçları durdurarak propaganda yaptılar. Bildiri dağıttılar. Birliği diğer bir kolu, Türküz köyü yakınlarındaki odun depolarını ateşe vererek imha etti. Aynı eylemde 20'nin üstünde telefon direği yakıldı. Bu eylemler gerçekleştirilirken, bir ARGK grubu, eylem alanıyla hemen yakınındaki Türküz (Xödan) Karakolu arasında pusı kurdu. Eylem yerine gelen düşman birlikleriyle birkaç saat süren çatışma meydana geldi. Çatışmada çok sayıda asker öldürüldü. Bir ARGK savaşçısı da şehit oldu.

17 Eylül:

Karageçit köyü civarında Batuyan aşiretine mensup dört çete ve iki yakınları ölümle cezalandırıldı.

Bilindiği gibi, Batuyanlar Cizre'ye kadar uzanan Şırnak'ta en büyük aşiretidir. Yarı göçebe yoksul aşiret oldukça yurtseverdir. Aşiret, Osman ve Sait Demir vb. bir grup ağanın despotluğu altında bulunmaktadı. PKK'nin Şırnak çalışmalarına aşiret kitlesi önemli temel olmuştur.

Sömürgeci, Alihan Tatar'dan sonra Osman ağa eliyle Batuyan aşiretini çeteleştirme istemişlerdir. Ancak aşiret kitlesi dinlemedi. 1985 sonbaharında Osman ağa ve yakın çevresi silah aldı. HRK'nin caydırma çalışmalarını ağalar dikkate almadı. Yine de çetecilik, ağaların dar çevresiyle sınırlı kaldı. Bu ağalar, tahriklerini arttırıp, köylülüğü silah almaya teşvik edince, Sait ağa (Sait Demir) ve ardından çeteleri iki grup

halinde cezalandırıldı. Böylece, Batuyanlar içinde çetecilik kurutuldu.

Sömürgeci basının bütün abartmalarına rağmen, dar ağa çevresi dışında 60'in üstünde köyleri olan Batuyanlar silah almamıştır. Osman ağa ise aşiretten tecrit durumdadır. Bu sonuç çok önemlidir. Çünkü, kocaman Şırnak'ta çetecilik sadece Şırnak'a sığınan Alihan Tatar'ın bir iki çete grubuyla sınırlı kalmıştır.

19 Eylül:

Kayboyn köyü Akcaş mezarında 1 muhbir cezalandırıldı.

22 Eylül:

Güneyce, Çiftkavak köyünde, çetecilik yapan Güngör ailesinin 11 kişisi, ARGK birliği tarafından ölümle cezalandırıldı.

20 Eylül:

Kemerli köyünden 10 kurucu, silahlarını bırakmak üzere kaymakamlığa başvurdu. Bu başvurular Şırnak'ta sürekli bir hal almıştır. Çetecilik, Şırnak'ta kesin olarak iflas etmiştir.

Şırnak Köylülüğü ARGK'ye Kitlesel Katılıyor

18 Eylül'de Cuniver köyünden 2, 19 Eylül'de Balveren köyünden 2, 20 Eylül'de Grek Bacrit köylerinin yazlık yaylaları Tuşime'den 3, 20 Eylül'de Dereler köyünden 2 ve daha çok sayıda köylü genç ARGK birliklerine katıldı.

Alandan ulaşan bilgilere göre, Şırnak'ın büyük kesiminde gençlik ARGK'ye katılmak için önceden kaydolmaktadı. Köylere ve yaylalara giden ARGK birlikleri toplantılar yapmaktaki, ailelerin onayı ile savaşçıları kaydetmekte, yaş tutan ve gönüllü olanları birliklerine almaktadı. Aileler, sömürgeci birliklerin vahşetine kurtulmak için, çocuklarını kaçırıldı diye karakola başvurumaktadırlar.

Bu sonuçlar kendiliğinden doğmamıştır. Alan, 1984'ten beri gerillaların coğrafik ve kitlesel bir üssüdür. Düşman sistematik olarak binlerce askerle operasyonlar yapmış, fakat hiçbirinde tek bir savaşçıyı bile vuramamış, hep kayıplar veren kendileri olmuştur. Pervari, Beytüşşebap, Uludere, Şırnak arasında düşen; Herrekol, Körkandı, Kelememe, Kato dağları ve arasındaki 50 köylük beşiği kapsayan alan, hiç silah almamış, aldıklarını da ARGK'ye teslim etmiştir. Alan 200'ün üzerinde savaşçı vermiş, 20'nin üstünde şehidi vardır. ARGK'nin Şırnak'taki bu etkinliği kaza merkezine dayanmış, Silopi'ye, Cudi'ye ve Cizre'ye doğru Kızılsu'ya dayanmıştır. Şırnak dağlarında denetim gündüzleri bile ağırlıklı olarak ARGK'nin eline geçmiştir.

12 Eylül Faşist Rejimini Protesto Mitinglerinin Ardından

Baştarafı 1. sayfada

lamamıştır. Böyle olunca da parçalanma, tasfiyecilik, mültecilik, faşist mahkemelerde Kemalizme çark etme genel eğilim olmuştur. Türk solculuğu ve onun uzantısı durumuna gelen Kürdistan küçük-burjuva reformculuğu, sözkonusu tarihe pek de onurlu olmayan bu yanıyla geçmiştir.

Kürdistan sorunu, Türkiye toplumsal devrimi ve demokrasi mücadelesinin temel ögesi durumuna gelmişken: Türk solu, bu gerçeği inkar etmekte ısrarlı davranmaktadır. Toplumsal çelişkiler, Türk burjuva egemenliğinin karakteri, emekçiler, Ortadoğu koşulları ve her şey bu tip bir solculuğu reddetmektedir. Buna rağmen, Türk solu, kurumuş pisliğini tekrar koklatma gayreti içindedir. Artık bu pisliğin etrafa zehir saçtığını ve burjuva kaynaklı olduğunu görmelidir.

Son yedi yılın en anlamlı ve bir yerde egemen tarihi yönü PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde ifadesini bulan Kürdistan gerçekliğidir. Ideolojik gerçekliği, politikası, örgütsel devrimciliği, zindan direnişleri, cepheleşen ve ordulaşan kitle ve savaş gücüyle bu gerçeklik Türkiye ve Ortadoğu halklarına ve kurtuluş mücadelesine büyük bir katkısız müttefik güç olmuştur.

Türk faşizmi sekizinci yıla girerken, Türkiye ve Kürdistan muhalefet güçleri, 1980'de kalan görevlerin aynıyla karşı karşıyadırlar. Tabii önemli içerik değişiklikleriyle. Bugün ne Türk egemen sınıfı aynı durumdadır ne de Türkiye ve Kürdistan muhalefeti. Reformculuk ve sosyal-şovenizme düşmeden, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle en ileri dayanışma ve ittifak çabası içinde olması, Türkiye solu'nun ilerleyebilmesinin temel koşuluydu.

Net gerçek ve görevlere rağmen, Türk solu, bunlara kulağını ve gözünü kapadı. Bir dönüm olan 12 Eylül faşizminin 8. yılına girmesi dolayısıyla düzenlenen protesto eylemlerindeki tutumu, Türk solu'nun 1970'lerden bir adım dahi ilerlemediğini, dersler çıkarmadığını, tam aksine çok daha kötü durumda olduğunu gösterdi. Sol Birlik'te kümeleşen TKP, TSİP, TİP, TKEP ve bunlara bağlı TKSP, Peşeng vb. Kürt reformist güçleri, halklarımızın düşmanı faşizmi lanetlemediler bile. Bu tasfiyeci-reformist küme, belli ki faşizmin çözüldüğüne inanıyor. Türk burjuvazisinin demokrasi oyununa umut bağlıyor, ondan da öteye Türk burjuvazisi ile işbirliği halinde olduğunu gösteriyordu. Açıkça Sol Birlik, herhangi bir protestoda bulunarak, Türk burjuvazisini darılmak istemiyordu.

12 Eylül 1980 öncesinin çok renkliliği içinde olan sektör solculara gelince, ulusal kurtuluşu Kürdistan Komiteleri, bunlarla anti-faşist platformu oluşturmuştu. Bu olumlu bir adımdı. Bu güçler çok iyi biliyordu ki, hepsinin kitlesel gücü, ERNK'nin disiplinli, bilinçli, kararlı kitlesi yanında hem nicel hem de nitel olarak çöce kalırdı. Sorun, kimin fazla kitle çıkaracağı değildi. Önemli olan faşizme karşı dayanışma, ittifak ve tek yumruk halinde çıkabilmektir. Halkın talebi ve uluslararası devrimci, demokrat güçlerin dayanışması açısından, ortak platform zorunluydu.

Fakat bu güçler, dar hesaplar, slogan öncülüğü, nicel ölçüler ve daha çok da sosyal-şoven tutumları nedeniyle ayrı kümelendiler. On'u bir arada ancak 1000 kişilik kitle toplayabildiler. O da 'kortejde önde olma' ve 'slogan' vb. nedenlerle kavgaya tutuşarak ne denli ciddiye alınmaz güçler olduklarını gösterdiler. Bir yerde boylarının ölçüsünü aldılar.

ERNK, sadece Köln'de 6000, Strasbourg'da 600, Den Haag'ta 600 kişilik kararlı kitleyi yürüttü. Libya, Lübnan vb. yerlerde kitlesel protesto toplantıları gerçekleştirdi. Bunlar munferit eylemler olmayıp, dağlarda verilen gerilla savaşının, yedi yıldır devam eden onurlu zindan direnişinin bileşkesi ve ERNK'de ifadesini bulan kitlesel yansıması oldu.

8. yılına giren Türk faşizmini protesto miting ve eylemlerinin bir daha ortaya çıkardığı gerçek, faşizmin çıkmazı kadar, sosyal-şovenizm ve reformculuğun da çıkmazı olmuştur. Diğer yandan zafer kazanan ve kazanacak olan PKK öncülüğünde, ERNK'de cepheleşen ve ARGK'de ordulaşan Kürdistan halkı olduğu bir daha sergilenmiştir.

- Yaşasın Kürdistan ve Türkiye emekçilerinin enternasyonalist dayanışması!
- Kabrolsun Türk sömürgeci faşizmi ve sosyal-şovenizm!
- Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!

●Strasbourg / Fransa: 600'ün üstünde ERNK'li yurtsever, 12 Eylül faşizmini protesto etti

Strasbourg'un Place Kléber meydanına toplanan yurtsever kitleler ve dayanışmacılar, faşist sömürgeciliği lanetlediler ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin görkemliliğini selamladılar.

PKK, ERNK, ARGK bayrak ve flamlaları altında toplanan yurtseverler, işçi, kadın, gençlik birlikleri düzeninde yürüyüş geçtiler. Taşınan bayrak ve flama ile direniş sloganları alana tarihi anlar yaşattılar. Yürüyüşe Fransız halkının da büyük ilgisi oldu. Günün anlamı üzerine konuşmalar yapıldı, Kürçe, Türkçe ve Fransızca bildiriler dağıtıldı.

Kortejde bayrak, flama, pankart ve şehit posterlerinin yanı sıra, üzerinde Türk bayrağı olan bir tabut bulunuyordu. Kitlelerin "Bire bin, kana kan, her idama intikam" sloganları altında faşizmin tabutu, benzini dökülerek yakıldı. Bu sahne, kitleleri coşturdu. Bu, sadece bir kin ve kararlılık göstergesi değildi, zira Kürdistan'da ARGK, günbegün yürüdüğü darbelerle sömürge-

ci-faşist rejimi çökertiyordu. Yurtsever kitleler bu gerçeği ifade ediyorlardı.

Miting alanında yapılan konuşmalardan sonra folklor ekipleri ve ozanlar, devrimci-yurtsever halk kültüründen örnekler sundular.

Miting, faşizmi lanetleyen ve ulusal kurtuluşu dile getiren kitlesel sloganlarla neticelendi.

Yurtsever kitlelerin birçok alanında gerçekleştirdikleri 12 Eylül faşist rejimini protesto toplantı ve mitinglerinin bir parçası olan Strasbourg mitin-

gi; PKK öncülüğünde Kürdistan yurtsever kitlelerinin ERNK'de örgütlenme ve mücadele kararlılığının en somut bir örneği oldu.

● Den Haag / Hollanda:

Almanya / Köln ve Fransa / Strasbourg yürüyüş ve mitinglerinin yanı sıra, aynı gün ERNK'nin çağrısına uyan yurtsever kitleler 600 civarında bir katılımı yedinci yılını tamamlayan 12 Eylül faşizmini ve halkımıza karşı özel yıkım savaşımı protesto ettiler.

ERNK'de toplanan binlerce yurtsever ARGK'nin özgürlük mücadelemizin garantisini olduğunu haykırırdı.

YURTSEVERLER UYARDI: "SABRİMİZ TAŞTI"**Stuttgart, Köln ve Düsseldorf'ta yurtseverlerin uyarı eylemleri**

Kürdistan yurtseverleri gruplar halinde Alman savcılık ve polis yetkililerinin el konulan dernek malzemeleri ve Paris Kürdistan Komitesi'ne ait paranın verilmesinin geciktirilmesini protesto amacıyla yasal işgal eylemleri gerçekleştirdiler.

Köln, 18 Eylül:

50 civarındaki kadın, çocuk, işçilerden oluşan yurtsever grup, 6 saat süreyle WDR (Batı Alman Radyosu) binasını işgal ettiler. Polis, yasal eylemi provoke etmek ve önlemek istediysede yurtseverlerin kararlılığı karşısında geri adım attı. Göstericiler, bildiri dağıttılar. Çok sayıda basın, ajans muhabiri eylemi yerinde izledi. Eylem, günlük basın ve radyolara yansdı.

Düsseldorf, 18 Eylül:

30 civarındaki yurtsever kitle, Nordrhein-Westfalen eyaleti Grüne (Yeşiller) merkez binasını saat 11.00-16.00 arası işgal ettiler. Bildiri dağıttılar. Basın muhabirlerine sözlü eylem amaçlarını açıkladılar. Grüne yetkilileri, eylemle dayanışma göstererek, 30 haber ajansına eylem ve amaçlarını bildirdiler.

Stuttgart, 18 Eylül:

80 kişilik yurtsever grup DPA (Alman Haber Ajansı) binasını işgal ettiler. Polisin müdahalesi başarısız kaldı. Eylem ve amaçları bildiri ve eylemi izleyen basın aracılığıyla geniş kesimlere duyuruldu.

Bilindiği üzere 27 Temmuz-4 Ağustos 1987 tarihleri arasında, Alman polisi, Türk devletinin istemleri doğrultu-

sunda Kürdistanlı yurtseverlere ait çok sayıda ev, dernek ve bir yayınevini basmış, aramalar yapmış, çok sayıda malzeme, yasal dernek evraklarına ve bu arada Paris Kürdistan Komitesi'ne ait 700.000 mark değerindeki para ve eşyaya el koymuştu.

Alman devleti, bu aramalar ve bu doğrultuda geliştirildiği propagandalarla PKK, ERNK'yi töhmet altında bırakmak istemişti. Diğer yandan Alman basını, Türk burjuva basını ile ortaklaşa geliştirdikleri propaganda ile polisin el koyduğu normal yasal dernek evraklarının 'çok önemli örgütsel belgeler' olduğu kanısını yayarak, yurtseverleri şartlandırmaya çalışmışlardır.

Ancak binlerce yurtsever, Avrupa, özellikle de geniş Alman demokratik çevrelerinin de yakın dayanışmasıyla, miting, işgal, bildiri, basın toplantısı vb. yasal siyasal protesto eylemleri gerçekleştirecek, Alman devletinin oyunlarını bozmuşlardır.

Nitekim, Alman devleti geri adım atmak zorunda kalmış, baskılarını gerekçelendirmediği gibi, ileri sürdüğü gerekçeleri de geçersiz duruma gelmiştir.

Alman polis ve savcılık yetkilileri, bir şey elde edemeyince el koydukları para ve malzemeyi geri vermek zorunda kaldılar. Bunu bir kararlı açıklayan savcılık, bu yolla gelen tepkileri frenlemeye ve teşhirlerini önlemeye amaçladı. Beş haftadır, tamamlanan yasal işlemlere ve savcılık açıklamalarına rağmen, gasp edilenler geri verilmemektedir.

Yurtseverler gerçekleştirdikleri işgal ve protesto eylemleriyle sabırlarının taşıdığını hatırlattılar.

Baskıların ve olayların gelişimini bir bildiri ile açıklayan yurtseverler savcılığın tutumunu ve eylem amaçlarını şöyle açıkladılar:

"Savcılık her gün paranın geri verilmesini geciktiren bahaneler bulmaktadır. Bu defa da savcılık, 'Parayı kime vereceğimizi araştırdıkları' söylüyor. Bunun için, 'bazı ifadeler gerekliyim.' Bir iki günde tamamlanabilecek ifade işlemlerini her nedense Alman hükümet yetkilileri tarafından haftalardır becerilemiyor.

"Biz yurtsever kitleler olarak bu baskı yöntemlerinden vazgeçilmesini ve yasal paranın derhal geri verilmesini talep ediyoruz. Aksi durumda, artık sabrımız kalmamıştır.

"Eylemimizin amacı olan isteklerimiz şunlardır:

1- El konulan para derhal geri verilmeli. Baskılar durdurulmalıdır.

2- Olayın baş sorumlusu savcı ve diğer yetkililer hakkında yasa dışı tutumundan dolayı hukuksal işlemler yapılmalıdır.

3- Demokratik kamuoyundan isteklerimizin desteklenmesini talep ediyoruz."

Umarız ki, Alman yetkilileri bu uyarıları dikkate alır, yasal ve demokratik olmayan tutum ve uygulamalarından vazgeçerler. Aksi durumda kimse hakkını arama gücünden yoksun değildir. Hele söz konusu baskı ve uygulamalar, Türk faşizmi adına yapıyorsa, Sabırları taşan kitle gücünü de kimse kontrol etme yetki ve gücünde olamaz.

değerlendirmelere vardı.

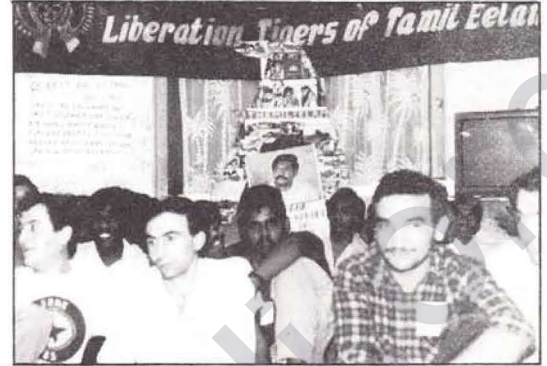
Dayanışmalar, çeşitli uluslararası platformları, mitingleri ve çeşitli yazılı araçları geliştirme ve değerlendirmenin zorunluluğunu belirttikleri gibi, dayanışma çalışmalarında Kürdistan Komitesi'lerinin insiyatifli çalışmaları da benimsediler.

● Hannover/Almanya:

Ağustos 1987 ayı içinde Hünnerkom-Hannover kültür şubasının 3. Kongresi yapıldı. Şube kongresi adına, gazetemize şu haber mesajı iletildi:

"Şube kongremizde, şube bünyesinde yürütülen çalışmalar, geniş boyutlarıyla ve yoğun tartışmalarla değerlendirildi. Bu çalışmaların yetmezlikleri ortaya kondu. Giderilmesi için kararlar alındı. Şube yönetimi, yetersizlikleri dolayısıyla öz eleştirisi verdi. Bir sonraki dönemde şube çalışmalarını yürütecek yönetim oluşturuldu.

Tüm kongre delegeleri, ulusal bağımsızlık mücadelesi doğrultusunda devrimci yurtsever kültürel faaliyetlerin yoğunlaştırılmasının zorunluluğunu ve bu yönde büyük bir etkinlik için girilmesi gerektiğini belirttiler."

Bir Grup ERNK'li Yurtsever,**Tamil Devrimci-Yurtseverleriyle****Dayanışmanın Bir Örneğini Daha Sundular****Ortak Açlık Grevi Gerçekleştirildi**

Açlık grevini gerçekleştiren ERNK ve LTTE devrimci yurtsever dayanışmacıları

Paris'te, ERNK'ye bağlı bir grup yurtsever Kürdistanlı, Sri Lanka'da Tamil halkı üzerindeki sömürgeci baskıyı protesto amacıyla Tamilli devrimci-yurtseverlerle birlikte ortak açlık grevi düzenlediler. Halklar arası kardeşliğin ve enternasyonalist dayanışmanın güçlü bir örneğini sergileyen Kürdistanlı yurtseverler ortak eylem amaçlarını şöyle açıkladılar:

"Dünya kamuoyu tarafından uzun bir süreden beri Tamil halkının kendi öz örgütleri önderliğinde, Sri Lanka sömürgeciliğine karşı bağımsızlık mücadelesi yürüttüğü izlenmektedir. Tamil Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Sri Lanka sömürgeciliği ve emperyalizm açısından tehlikeli bir durum arzettiğinden, Sri Lanka'nın kendi güçlerini yeniden toplamak için taktiksel bir otonomi dayattığı ve bunu uluslararası diplomatik ilişkileriyle zorla kabul ettirmek istediği görülmektedir.

Tamilli yurtseverlerin bildirdiğine göre, otonomi dayatmasından hemen sonra Sri Lanka sömürgeciliği, yoğun katliamlar başlatarak Tamil halkına boyun eğdirmek istemektedir. Bu katliamları protesto etmek için Sri Lanka devlet yönetim merkezleri önünde Tamilli yurtseverler ölüm orucunu başlatmışlardır. Sri Lanka'nın katliamlarını kamuoyuna duyurmak, protesto etmek ve Sri Lanka'daki ölüm orucuyla dayanışma temelinde Fransa-Tamil Dayanışma Komitesi, 19 Eylül 1987 tarihinde KKKK salonunda açlık grevine başlamış durumdadır.

Biz Kürdistanlı yurtseverler olarak, sömürgeci Sri Lanka hükümetinin bu durumunu protesto ediyor, Paris'teki açlık grevine bizzat güç katarak Tamil halkının bağımsızlık mücadelesini destekliyoruz. Kürdistan'daki mazlum halkımızın Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğü bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin dünya ezilen halklarının mü-

cadelesinin bir parçası olması; bizim böyle bir görevi yerine getirmemizi zorunlu kılmaktadır... ve demokratik-ilerici güçleri Tamil ve Kürdistan halklarının bağımsızlık mücadelesiyle dayanışmaya çağırıyoruz."

Tamilli devrimci-yurtseverler de eylem amaçlarını dağıttıkları bir bildiri ile şöyle açıkladılar:

"— Yüzyıllardan beri Tamiller'e ait bölgelerde Sihalilerin başvurduğu sömürgeci şiddetin durdurulması,

— Kent Bekçileri'nin (Sinhali lümpenlerden oluşan silahlı gençler) silahsızlandırılması,

— Geçici hükümet göreve başlamadan önce, Sri Lanka polis karakolları yapımının askıya alınması,

— Tamil siyasi tutukluların derhal serbest bırakılması,

— Rajiv Gandhi tarafından Liderimiz Pirabakkaran'a çıkarılmamızın savunulması, kesin ve belirleyici kararların yalnız Tamil yöneticilerinin onayıyla alınması yönünde verilen vaatlerin yerine getirilmesi.

Biz Fransa'daki Tamiller, faşist Türk cuntasına karşı verilen ulusal kurtuluş mücadelesini destekleyen Kürdistanlılarla birlikte, Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneği'nde 19 Eylül 1987 tarihinden beri açlık grevini sürdürüyoruz.

Sri Lanka ve Hindistan hükümetlerinin istemlerimize karşı ihanetini dünya kamuoyuna açıklamak ve Tamil halkının kaderini kendisinin belirlemesine dayanan haklı mücadelesini desteklemek amacıyla başlattığımız açlık greviyle dayanışmalarınızı bekliyoruz."

19 Eylül 1987 tarihinde başlayan 23 Eylül'de sona eren açlık grevi, kamuoyunun yoğun ilgisini çekti ve demokratik-ilericilerden büyük dayanışma desteği gördü. Ayrıca çok sayıda basın ve ajans muhabirleri açlık grevini ziyaret ederek eylemi kamuoyuna duyurdular.

— Yaşasın halkların enternasyonalist dayanışması!

— Kahrolsun emperyalizmin sömürgeci ve kukla yönetimleri!

● Enternasyonalist dayanışmanın güzel bir örneği:

Sömürgeci Türk faşizmine karşı Kürdistan halkının mücadelesinin etki ve siyasal yankıları artıyor. Bir yandan Türkiye basını baş konu olarak sorunu işlemeye devam ederken, aynı düzeyde yabancı basın da konuya ilgi duyuyor.

Bu gelişme ve yankıların en önemlisi demokrat ve devrimci güçlerin halkımızın kurtuluş mücadelesine duydukları ilgi ve içine girdikleri dayanışma çalışmalarıdır.

Türk sömürgeciliği, basını, emperyalist destekçileri, Türkiye sosyal-şoven güçleri ile Kürdistan işbirlikçi reformist güçleri, durmadan PKK öncülüğüne ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yoğun saldırılarda bulunup, uluslararası demokrat, yurtsever, sosyalist güçleri mücadelemize karşı şartlandırmak ve bir yerde siyasal ambargo uygulamak istemektedirler. Bir döneme kadar da bunu gerçekleştirmişlerdir.

Fakat, devrimci sağduyu ve devrimci-yurtsever çalış-

ma galip gelecekti. Nitekim, öyle de oldu. Bugün, teşhir ve teccit olan bu güçlerdir. Bu güçlerin üydüklü ilişkilerine dayanarak kopardıkları bütün güvürlütlere rağmen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin pratik etkinliğine ve buna eşlik eden örgütüne, siyasal faaliyetlere bağlı olarak, dayanışmacı güçler her alanda desteklerini sürdürmekte ve arttırmaktadırlar.

Almanya, Belçika, Hollanda vd. Avrupa ülkelerinde **Kürt Halkının Dostları** olarak bir araya gelen ve aralarında bilim adamları, politikaçılar vb. etkin şahsiyetlerin de olduğu dayanışmacılar, son olarak Almanya'nın Düsseldorf, Hannover, Batı Berlin şehirlerinde biraraya geldiler. Eylül ayında yapılan toplantılar, ERNK temsilcileri de katıldı. Çoğu Alman olan dayanışmacılar, toplantılarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik çeşitli saldırıları ve bu saldırıların daha etkin karşılanması ile daha ileri dayanışma yöntemlerini değerlendirdiler, 1987 kiş ve baharında yapılan ve 1000 civarında dayanışmacının katıldığı toplantıların bu sonucuları daha kitlesel oldu ve ileri

Bir Belge İddiasının Ardındaki Gerçek

Sözkonusu belge ve yazı 30 Ağustos-5 Eylül 1987 tarihli "2000'e Doğru" dergisinin 35. sayısında yayımlandı.

Genelkurmaylık kaynaklı yazıyı, vermiş çerçevesi içinde değerlendirmek bir yerde bu azgın kemalistlerin tuzağına düşmek, sorunu, "İlerici ve insancıl Kemalizm ve Kemalizm karşıtı" gibi suni sınırlar içinde tartışmak olacak. Zira bizzat yazının amacı bu suniliği meşru kılmaktır.

Bu nedenle sorunu asil nedenleriyle tartışmak, "2000'e Doğru" nun kirli amaçlarını da ortaya sermek açısından en doğru yöntem olacaktır.

Yıl 1918:

Osmanlı İmparatorluğu yenilmiştir; işgal altındadır. İstanbul'da işbirlikçi hükümetler vardır. M. Kemal; komutanı olduğu Filistin cephesinde yenilmiş, kaçarcasına Şam'a, Halep'e, Diyarbakır'a, Adana'ya çekilmiş, orada da durmuş, İstanbul'a geçmiştir. Bütün Türk-Osmanlı paşaları emperyalist elçilerin kapılarında kendilerini satılığa çıkarmış. İngiliz ajanlarıyla görüşmüş, İzzet Paşa hükümetinde bakan olmak istemiştir.

En sonunda, İngilizlerin onayını alarak, Damat Ferit Paşa tarafından Anadolu halk hareketini bastırmak üzere, müfettiş forsuyla Anadolu'ya yollanır.

Anadolu'nun koşulları değişiktir. Halk silahlı ve direnme içindedir. Hareketin içine girerek hareketi tasfiye etmek, M. Kemal'e en doğru yol görünür. Sözde direniş saflarına geçen M. Kemal, daha 1919'da İstanbul hükümeti temsilcileriyle Amasya'da Amasya Tamimi üzerinde anlaşmış, "Misak-ı Milli" programı burada benimser.

"Misak-ı Milli" nin anlamını M. Kemal den dinleyelim:

"Bir ifade bulalım. Milli hududumuz nedir? Benemahal Türklerle ve ırkdaşlarımızla mükaderattımızla teşri-i mesai etmiş olan Kürtlerle meskün olan mahaller bizim için hudud-u millimiz dahilinde kalmak lazım gelmez mi? Hayır, hayır. Bu pek yası olur. Bunun üst tarafında kalan Türkler ve ırkdaşlarımızla dahil... Misak-ı Milli'mizde muayyen ve müsbet bir hat yoktur. Kuvvet ve kudretimizle tespit edeceğimiz hat, hatt-ı hudud olacaktır." (Meclis gizli oturumları s. 281)

Demek ki Kemalizmin ilk çıkışı, irkeç, emperyalist ve Kürt halkının varlığını inkar eder bir karakterdedir. Nitekim, Kazım Karabekir aynı dönemde M. Kemal'e yolladığı telgrafta, "Kürdistan'da örgütlenebilecekleri ve esnaf-tan destek alacaklarını" belirtmektedir. Kaldı ki, M. Kemal, 1920 öncesi Diyarbakır'da kaldığında uşak Kürt ağalarının durumunu iyi izler. Zaten Osmanlı devletinin güttüğü uşaklaştırma politikası fiilen sürmektedir.

TBMM ve Kürt mebusları:

1920'lerde Kürdistan'da egemen olan, aşiret örgütlenmesidir. Direnişçi klasik aşiret egemenleri yanında, örgütlü işbirlikçi-uşak Kürt hakim sınıfı vardır. Bunlar, 1880'den beri Osmanlı devlet bürokrasisi içinde örgütlenen Zedegan okullarından ve Hamidiye Alaylarından geçen aşiret egemenleri ve onlardan türemiş aristokratlardır. Bilindiği gibi bunlar, 1908'de Kürt Taali Örgütü'nde birleşir, özerklik istemiyle Osmanlı egemenlerine sınırlı bir muhalefet yaparlar. Hiçbir zaman bunlar Kürt halkını temsil etmezler ve edemezler de. Osmanlı egemenleri bunları denetler. Bir ara, örgütün içinden bazıları Kürdistan'a dönmeyi teklif ederler. Egemen anlayış, İstanbul'da kalmadılar. Açık olarak uşaklık eğilimi ağır basar. Osmanlılara bağlı kalarak özerkliğe kavuşma peşinde olurlar.

Belirgin işbirlikçiliğin öncülüğünü Şeyh Ubeydullah'ın oğlu Şeyh Abdulkadir yapar. Şeyh Abdulkadir, Damat Ferit Paşanın Ayan meclisi başkanıdır. Bilindiği gibi, Şeyh Abdulkadir ve oğlu, bu sadakatlarının karşılığını 1925'te Diyarbakır'da asılarak alırlar.

M. Kemal, bu ilişkileri devralır. Sivas ve Erzurum Kongrelerinde Kürt egemenlere yer verir. Hediyeler verir. Mavzerlerin üstüne adlarını yazar. İşlevsiz komisyon üyeliklerine atar onları.

Bu uşaklar, TBMM'ye de girerler. Bunlara, Kürt milletvekili denir. Bunlar Kürtçe konuşur, Kürt milli kıyafetleri giyerler.

Bundan hareketle, ne bu unsurlara Kürt halkının temsilcileri denilebilir, ne TBMM demokratik bir kurum olur, ne de kemalistlerin Kürt halkının demokratik haklarına saygılı olduğu söylenebilir.

Olsa olsa, Kürt hakim sınıflarının uşaklığı ve Kemalizmin kurnazlığından bahsedilebilir. Bugün de TBMM'de Kürtler vardır. Hatta sayıya vurulduğunda Türk unsurlardan pek de az değildirler. Meclisin, siyasal yaşamdaki ağırlığı ayrı bir konudur. Öyle olsa bile, bunların meclisteki konumunun Kürt halkının temsilciliği ile alakası yoktur. Bir özerklik üzerinde yükselse bile, bir anlamı olamaz ve Kürt halkını bağlamaz. Tam aksine; bu uşaklar Kürt halkına en büyük ihanet içindedirler.

Nitekim, 1920'lerde meclise giren Kürt aşiret reisleri ya azgın birer kemalist olurlar, ya da Yusuf Ziya, Hasan Hayri gibi tek tek asırlar. Hasan Hayri'nin, "Mezarım yol üstüne koyun ki Türklere (Kemalistlere) uydugu için gelen geçen Kürt tükürsün" sözlü büyük bir pişmanlık ve gerçeğin ifadesidir.

Kaldı ki, kemalistler 1920'de güçsüzdürler. Henüz Çerkez Ethem, TKP, Yeşil Ordu, silahlı halk, küçük-burjuva muhalefi, denetlenmeyen Kürt halk potansiyeli vardır. M. Kemal, bütün bu güçleri dik-

kate olacak; daha çok, komplolarla tek tek safdışı edecektir. Bunlar biliniyor. Cellad, bizzat M. Kemal'in kendisidir.

Derslerle Dolu Örnek Koçgiri:

Kemalistler, bir yandan Anadoludaki direnmesini tasfiye ederken, diğer yandan Kürdistan'ı zaptetmenin planlarını geliştirirler. Sevr Antlaşması (1920) bir takım Kürt egemenlerini hareket geçirir. Bunlar, Kemalizmin karakterini az çok kavramışlardır. M. Kemal, emperyalist ordulara karşı savaşmıştır. Merkez ordusu ve Topal Osman çetesiyle, Kürdistan'a karşı provokasyonlara başlar. Amaç nettir: Ayaklanma birikimini erken açığa çıkarmak ve dağıtmak.

Dersim'den Bitlis'e kadar düşünülen ayaklanma, örgütlü ve zamansız başlatılır. Kışa rastlatılması ayaklanmanın ciddi bir eksikliği olur. Ayaklanmanın en büyük zaafı yine önderlik olur. Aşiretçi önderlik kararsızdır. Direnme içinde bile, aşiret egemenlerinde, teslimiyet ve uzlaşma ağır basar. İhanetler, komplolar ve teslimiyetler ayaklanmanın sonunu getirir. Ardından Nurettin Paşa ve Topal Osman'ın katliamları gelişir. İstiklal Mahkemeleri ve idam kararları, Kemalizmin Kürdistan politikasını netleştirir. Ayaklanma şu sonuçları ortaya çıkarmıştır. Bunlardan birincisi: M. Kemal ayaklanmaları provokasyonla erken başlatıyor. İkincisi: Kemalizmin Kürdistan politikasının ana ögesi katliamlar ve soykırımcılık oluyor. Üçüncüsü; Kemalizm, ayaklanmaları yenmek için en çok önderliğin sınıf karakterinden ve ihanetlerden yararlanıyor. Dördüncüsü; Kemalizm, Türk solculuğunu yanına alarak ayaklanmaları gerici ve emperyalizmin kışkırtması olarak getiriyor.

M. Kemal'in Koçgiri'de katliamları, 1925 Şeyh Sait ve 1938 Dersim ayaklanmaları düzeyinde geliştiğinin nedeni tamamen dönemsel ve taktik gereğidir. Bu dönemde hem Kemalizm o denli güçlü değildir, hem de Kürdistan'da askeri, siyasal işgali yoktur. Ayaklanmaya gebe büyük bir potansiyel vardır. Hem de böylesi bir katliam girişimi denetlenemezse, Kürdistan'da önü alınmaz ayaklanmalarla yol açacağından korkulmaktadır. TBMM'de bile Kemalizme muhalif bur-

juva, küçük-burjuva gruplar vardır. Koçgiri'de katliam yapan Nureddin Paşa daha o dönemde toplu iskani önerir. Bunu gerçekleştirmenin siyasal riskleri fazla, pratik koşulları azdır. Sonradan faşist Türk generali Kenan Esengil, M. Kemal'in Nureddin Paşanın planını uygulamamasını, "M. Kemal Paşanın milli mücadele safhasında en büyük zaafı" olarak değerlendirecektir. (Milli Mücadelede İç Ayaklanmalar, sayfa 193)

Lozan 1923 ve M. Kemal'in İzmir Basın Toplantısı...

1920-23 arasında Kürdistan haric bütün alanlarda M. Kemal, muhaliflerini alt etmiştir. 1922'de Mudanya'da emperyalistlerle anlaşmış, Lozan'da ise bütünüleşmek istemiştir. Gerek Kemalizmin, gerekse Lozan'ın temel gündem konusu Kürdistan'dır. Siyasal olarak Kürdistan'ın en büyük parçası Türk burjuvazisinin elinde kalmışsa bile, henüz Kürdistan'da kemalist askeri, siyasal otorite tesis edilmiştir.

Lozan'da İngiliz emperyalizmi ile kemalistler arasındaki en büyük çekişme konusu İngilizlerin işgalindeki Güney Kürdistan, daha doğrusu Musul ve Kerkük'tür. Tartışılan Kürdistan'ın statüsü değildir. Daha çok kim paylaşımından büyük pay alacak üzerinedir. İngilizler, Irak mandater devletinin sınırlarının Musul'un 300-400 km kuzeyinden geçmesini istemekte ve 100 yıl süreyle Musul-Kerkük petrol-leri işletme imtiyazını ellerinde tutmakta diretmektedirler. Kemalistler ise, Musul petrollerinde hak iddia etmektedirler. Aksi durumda taraflar arasında bir sorun yoktur. Orada Kürt halkının savunucuları da yoktur. Kürt halkı, kendini savunacak politik olanaklardan yoksundur.

Lozan'da kemalistler, emperyalistlere teslim olurlar. Her türlü taviz verilir. Emperyalistlerin, Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki ekonomik, siyasal ayrıcalıkları daha da kötü koşullarla kabul edilir. Kemalistler, savaşta kazandıkları zaferi, masada emperyalistlere teslim ederler. İnançları olmaları için İzmir İktisat Kongresinde (17 Şubat-4 Mart 1923) toprak ağaları ve komisyoncu-komprador burjuvazinin siyasal-ekonomik diktatörlüğü karar altına alınır. Kararlar Lozan'da dikte edilir.

Lozan'da kemalist heyetin sözcüsü İsmet İnönü iki id-

diayla ortaya çıkar. Birincisi, kemalistler, uşak Kürt ağaları vasıtasıyla "Kürtler" adına müracaatta bulunurlar. Buna göre "Türkiye'de yaşayan Kürtler, kendilerini Türkiye sınırları içinde Türk vatandaşları kabul ediyorlardı." Bu müracaatı yapanlar kimlerdir? Bunlar bütün Kürt halk ayaklanmalarında milislik yapan, her ayaklanmada kemalistler sayesinde uşaklığına karşılığı olarak daha çok toprağı mülkiyetlerine geçiren Diyarbakır mebusları Feyzi Bey, Zülfi Bey vb. toprak ağalarıdır. Bu uşaklar, İzmir İktisat Kongresinde de en büyük yeri işgal ederler. Nitekim M. Kemal'e, "Neden toprak reformu yapmıyorsunuz" sorusu sorulduğunda (2000'e Doğru dergisinin işlediği basın toplantısında); cevabı, "Toprak reformu yapıp Fevzi ağaları mı darıltalım" olur.

İkincisi; Türk heyeti, bin dereden su getirerek, "Kürtlerin dağı Türk olduğu"nu ispatlamaya çalışırlar. İsmet İnönü'yü kendinin fareyle oynaması gibi azarlayan Lord Curzon bile bu pişkin iddia üzerine şunları söyler: "Kürtlerin Türk olduğunu iddia edecek yeryüzünde tek insan olmayan, tabii sizin dışınızda sayın İnönü."

Lozan'da kemalistler teslim olurlar. Ama sonucu zafer olarak değerlendirdiler. Zafer noktaları da kemalistlere göre şöyledir: "Anadolu Yunanlılardan kurtarıldı. Güneyde 20 Ekim 1921 Ankara itilafnamesi ile bugünkü sınırlar (Misak-ı Milli, bn.) elde edildi..., Ermenistan'ın yaratılması işi tarihe karıştı..., Kürdistan meselesi bahis konusu olmadı." (Tek Adam, Ş. S. Aydemir)

Görüldüğü üzere, Kürdistan sorunu baştan beri kemalistlerin ana sorunudur. Emperyalizmle çelişkileri ve aynı zamanda uyumunun ana konusu Kürdistan'dır. Denilebilir ki, kemalist egemenlik Kürdistan üzerinde yükselmiştir.

Bundan hangi sonuçlar çıkarılabilir? Birincisi; kemalistler, 1923'te "Misak-ı Milli"yi statüleştirilmelerine rağmen, gerçekte ise Kürdistan sorunu çözümlüsüz duruyordu; zira henüz Kürdistan işgal edilmişti.

İkincisi; emperyalizmin hemen Kürdistan potansiyelini kullanma tehlikesi vardı; hem de kemalistler gibi sorunu inkar etmiyorlardı. Zira 1925'lerde bu potansiyel patlayacaktır.. Aynı şekilde Güney Kürdistan'da da Şeyh Devamı 18. sayfa

Yurtseverlerin
Kaleminden
Kürdistan
Ulusal Kurtuluş Savaşı

Ulusal kurtuluş ve sosyalizm geçiş çağı olan çağımızda yüzlerce, binlerce devrimci ulusal kurtuluş ve sosyalizm için uzun ama onursuz bir yaşam yerine kısa ama onurlu bir mücadeleyi tercih ederek direnişin, mücadelenin ve devrimci kararlılığın en soylu örneklerini sergilediler. Bu insanlar amaçlarından sapmadı doğru bildikleri yolda hiçbir kişisel çıkar gözetmeden ölümlük ölümsüzlüğüne eriştiler. Dağlarda, kentlerde ve haphanelerde direnişin, insanca direnişin onuruyla yüreklerinin ta içinde taşındılar. Yine bu insanlar için uzun ama kölece yaşamak hiçbir anlam taşıyor. Onlar direnişin yeri ve zamanı olamaz diyerek, her yerde her zaman direndiler, ölümsüzlüştüler. Teslimiyetçi, işbirlikçi, reformist hareket ve kişilere de layık oldukları cezalarını vererek daha da yücediler. Onlar halklarının gönüllerindeki yerlerinde çıkmamacasına yerleştiler. Devrimci mücadele tarihinin sayfalarına altın harflerle

Herkesin bildiği gibi, 6 Eylül'de Türkiye'de sahte bir referandum yapıldı. 1982 faşist anayasasının geçici 4. maddesi halle oyuna sunuldu. Bu geçici maddede: "12 Eylül öncesi iktidar ve ana muhalefet parti ve liderlerine onar yıl süreyle siyaset yasağı(!) getirilmiştir. Açıkça görüldüğü gibi, yapılacak olan bu sahte referandum burjuvazinin kendi iç sorununa ilişkin. Bu sorun, sosyalistlerin gündemine dahi giremez. Girmemesi de gerekir. Ama durum öyle mi oldu? Hayır. Türkiye solu'nun önemli bir bölümü bu sahte referandum alet olup, Demirel, Ecevit, Erbakan ve faşist Türkiye'le aynı konuma düşerek, ortaklaşa "6 Eylül'de demokrasi için sandık başına!" kampanyasını yürüttüler; değişik illerde referandum ve demokrasi panelleri düzenlediler. Ve böylece bir kez daha Türk solu'nun sefaleti görülmüş oldu. Kuşkusuz bu sahte referandumla ilişkin, onurlu tavır takınan kesimler de oldu. Sözüm onlara değil; sözümüz onlarla birlikte onursuzluk girdabına düşen sahte sol'dur.

Gerçi, bu sahte referandumun yararı da olmadı değil. Her zaman, parlamento seçimleri olsun, referandumlar olsun sol'un yüzünü göstermede birer ayna işlevini görürler. Yenilgi dönemleri de öyle. Dönemlerinde kitlelere çok ihtilalci görünen kesimlerin gerçekten de görüldükleri gibi, hiç de ihtilalci olmadıkları

"Yaşasın Direniş, Kahrolsun İhanet ve Hainler"

geçtiler.

Yüzyıllardır baskı, sömürü ve zulüm altında inim inim inletilmiş, ulusal benliğinden soyutlatılmaya çalışılmış, asimilasyonun her türlü süne tabi kılınmış varlığı dahi inkar edilerek bütün hakları gasp edilen Kürdistan'ın yiğit evlatları, direnişçi ve mücadeleci bir ruha sahip PKK'nin yaptığı direniş meşalesi altında toplanarak, PKK önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesini bilinçli ve devrimci bir kararlılıkla adım adım başarıya götürüyorlar. Bunu görmemek için hain, işbirlikçi, reformist olmak ya da olaylara sömürgecilerin gözükleriyle bakmak gerekir. Kaldı ki sömürgeci bile artık gerçekleri, gelişen mücadeleden boyutlarını inkar edemez duruma geldiler. Sömürgecilerin içine girdiği çukmazı görmek için günlük burjuva basınına göz atmak yeterli. İnanılmaz, bizdeki bazı gözükü görmezler hala halkımızı inim, inim intetlere arka çıkarak ne yazık ki PKK'ya satışmayı kendi taban kitlelerini elde tutmanın yolu olarak görüyorlar. Bu baylara şunu sormak isterim, sizler bugüne kadar ne yaptınız? Yaptıklarınız ve yapamadıklarınızın şimdiye kadar bir dokümantasyonunu çıkarınız mı? Görünen köy kılavuz istemeyi, sömürgeci güçler anamız ağılatmaya çalışırken, sizler onlara arka çıktınız.

Sömürgecilere karşı savaş veren, ülkemizi adım adım kurtuluşa götürün PKK hareketine saldırdınız. Bunun adı nedir? Ben söyleyeyim İHANETTİR.

Kürdistanlı birçok iyi niyetli, devrimcileri inkar edilemez insanı da kandırıp saflarımıza çektiniz ve insanların iyi niyetinden faydalanıp haberleri bile olmadan ihanetin içine sürükleddiniz. Artık bu iyi niyetli unsurlardan elinizi çekmeniz zamanı geldi ve geçiyor. Dün kırsal alandan başlayan ve bugün kentlere sıçrayan, düşmanı her gün biraz daha çıkmaza

sokan ulusal kurtuluş savaşımızın bir gün daha beklemeye tahammülü yoktur. Sizler ihanetlerinizle ergeç başbaşa kalacaksınız ve tarih önünde hesap vereceksiniz. Bundan en küçük bir kuşkunuz olmasın. Ayrıca Kürt halkı da sizlerden ergeç hesap soracaktır. Ulusal kurtuluşumuz için Kürdistan dağlarında savaşın, gözünü kırpmadan ölüme giden ulusal kurtuluş neferlerimize ve onların öncü gücü Partimize çamur atmak, ka-

— Yaşasın PKK Önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!
— Yaşasın Bağımsızlık!
— Kahrolsun İhanet ve Hainler!

Heval Siyamed

Berxwedan'a

Berxwedan dergisinin değerli yazı kuruluşa bir demokrat olarak, bir ilerici olarak yurt dışında bulduğumuz süre içerisinde, gerek PKK'ye her türlü çamur atmaya, her türlü karalamaya reva görülenin cephesi açısından olsun, gerekse de PKK'nin cephesi açısından olsun tarafız bir gözle olaylara bakıp ve de 13.7.1987 tarihinde Tercüman gazetesinde çıkan bir yazının bende bıraktığı etki ile bu yazıyı kaleme alma gereğini duydum. Yukarıda değindiğim ve beni etkileyen gazete haberi neydi? Faşist gazetenin haberine göre PKK'li militanların elinde 15 gün esir kaldıktan sonra, bir yolunu bulup kaçan Sabri Tunç adlı Kürt Köylü-

sünün PKK'li militanların elinde kaldığı 15 günlük yaşam öyküsüne, Tercüman gazetesini yer veriyor. Sabri Tunç adlı köylü konuşmalarını şöyle sürdürmektedir: "15 günlük süre içerisinde PKK militanlarının sadece kuru ekme ve soğan yediklerini ve yine bu süre içerisinde mağaralarda yattıklarını, bundan dolayı sırtlarında yaralar çıktığını, arada bir yere ot sermelerine rağmen, rahat bir uykuya hasret kaldıklarını dile getirmektedir." Şimdi acaba Avrupa'da konforlu dairelerde rahat ve sade yaşam yaşayan, sosyalistlerimiz(!) Kürt ve Türk halklarının temsilcileri(!) Kürdistan'da savaşın, Kürt emekçilerinin hangi şartlar-

Referandum ve Türk Solu'nun Sefaleti

rı açarak çıkar. Yine buna paralel olarak, çok uluslu ülkelerde enternasyonalizm konusunda mangalda kül bırakmayan ezen ulus devrimcilerinin büyük bir kesimi enternasyonalisti değil, gerçekte birer milliyetçi oldukları açığa çıkar. Çok uluslu Türkiye buna en güzel örnekler. 15 Ağustos eylemleri öncesi, çok enternasyonalist olduklarını açıklayan Türk solu'nun; ezilen Kürt halkının, ulusal kurtuluşu için silaha başvurmasıyla birlikte onların nememen enternasyonalist olduklarını da gördük.

Referandum aynasında nasıl görüldüklerini hep birlikte izleyelim:

— "Yasaksız bir Türkiye'de çalışmak istiyoruz." (TKP Genel Sekreteri Haydar Kutlu)

— "Yasaklı demokrasi olmaz" (Süleyman Demirel)

— "ANAP'ın zulmünden kurtulmak için, referandumda 'evet' oyu kullanalım." (Faşist Türkiye)

— "6 Eylül'de 'evet' oyu kullanalım." "Demokrasi için sandık başına." (TİP, Çark-Başak, sayı 43 (120), Temmuz 1987)

— "Referandumda 'evet' çıkarsa cunta ve Özal ağır bir darbe yemiş olacaktır." (TSİP, Kitle, sayı 310, Ağustos 1987)

— "Referandumda boş oyu gibi pasif tutumlar, 12 Eylül-Özal ittifakının hanesine yazı-

lacak, demokrasi sürecine zarar verecektir." (Doğu Perinçek görüşleri doğrultusunda, Çıkan Saçak dergisi, sayı 43, Ağustos 1987)

"Komünistler (siz İçinin Sesi gibi komünistleri anlayın, E.C.) referandumu tarafurlar. 'Evet' oyu kullanalım." (İçinin Sesi, sayı 332, 1 Temmuz 1987)

Ve 6 Eylül referandumunda 'evet' oyu kullanmak için, düzenlenen paneller:

— "Referandum ve Demokrasi." (Yöneten, Murat Belge)

— "Referandumda niçin evet." (Ahnteri, Gün. ve Görüş dergilerinin ortaklaşa düzenledikleri açık oturumlar vb.)

... Evet, 6 Eylül'de yapılan sahte referandumda üzerlerinde siyaset yasağı(!) olanları bir kez daha tanyalım:

Süleyman Demirel, AP Genel Başkanı, Faşist Türkiye, MHP Genel Başkanı, Necmettin Erbakan, MSP Genel Başkanı ve CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit.

Hatırlanacağı gibi, 12 Eylül öncesi, AP-MHP ve MSP yan yana gelerek ortaklaşa 1. MC ve 2. MC hükümetini kurmuşlardı. Yine çok iyi hatırlayabildiğimiz gibi, 1. MC ve 2. MC hükümetleri döneminde tüm Türkiye ilerici denilen kan kusturmuşlar, milyonlarca işçi ve emekçiyi açık ve sefalete

sürüklemişlerdi. Sol ve sosyalistlerin önünü kapatma ustası Ecevit ise; 1 Mayıs işçi bayramının İstanbul'da kutlanmasına müsaade etmemiş, yine 1979'da anti-demokratik dernek yasalarını çıkartarak, zaten kısıtlı bulunan demokratik hak ve özgürlükleri tamamen yok etmiştir. Yine 12 Eylül öncesi ve sonrası tüm meydan konuşmalarında, basına vermiş olduğu tüm demeçlerinde "komünistlere karşı uyanık olunması ve onlara karşı en sert bir şekilde mücadele edilmesini" öneren kendisidir.

Görüldüğü gibi, 1. MC ve 2. MC hükümet liderleri ile Ecevit hükümeti döneminde halka karşı işlemiş oldukları binlerce suç varken, bugün aynı liderler utanmadan 'demokrasi, demokrasi' diye meydanlarda bağırıyordu. Hanelerinde yazılan binlerce suçtan dolayı, onları yargılamak yerine Türkiye solu'nun önemli bir bölümü; Demirel, Ecevit, Erbakan ve faşist Türkiye için, referandumda 'evet' oyu verilmesini kitlelerden talep etti.

Daha dün, "faşist Türkiye tutuklansın, MHP kapatılsın" diyenler bugün onun sözde kısıtlanmış olan özgürlüğü(!) için, işçilerden ve emekçilerden referandumda 'evet' oyu kullanılmasını talep ediyorlar. Daha dün, "1. MC, 2. MC

ralamak sizlerin harcı değil. Sizler zaman içinde zaten eriyip gideceksiniz. Giderken koltuk sevdanızı ve ihanetinizi de beraber olarak tarihin karanlık sayfalarına gömüleceksiniz.

Özgür ve bağımsız Kürdistan'da ancak birer kara leke ve ihanet anıtı olarak hafızalarda kalacaksınız. Bugüne kadar her türlü pislik ve ihanete bulaşmış o pis ellerinizi halkımızın yakasından çekiniz, unutmayın ki, halkımız o pis ellerinizi ergeç kıracaktır. Bundan en küçük bir kuşkunuz olmasın.

— Yaşasın PKK Önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!
— Yaşasın Bağımsızlık!
— Kahrolsun İhanet ve Hainler!

Heval Siyamed

da, hangi zorluklarla mücadele ettiklerini okuyup öğrenemeyenler mi? Eğer samimi iseler gerçekten Türk burjuvazisinin sol içerisindeki uzantıları konumunda değil iseler, her türlü doğa zorluklarına rağmen, elde silah en önemli varlıklarını olan canlarını, Kürdistan'ın bağımsızlığı için seve seve veren bu değerlere birazcık olsun saygılı davranacaklar mı? Doğrusu kişinin bu gerçekleri arayıp bulabilmesi için her şeyden önce insan olması lazım. Yoksa aramızda gezen her iki ayaklı mahluk maalesef insan değildir.

Ben, gerçekleri görmeyen, görmemezlikten gelen mantık sahiplerine karşı, bilimsel tartışma yapmanın gereğine inanmıyorum.

A. Ç. / Paris

düşürülmelidir" kampanyasını yürütenler, şimdi onların sözde kısıtlı olan özgürlükleri(!) için mücadele veriyorlar.

Nasıl olur da, Türkiye solu'nun büyük bir bölümü böylesi bir onursuzluk girdabına düşüp, üç eski MC mimarına, biri solun ve sosyalistlerin önüne duvar çekme ustasına özgürlük(!) talep edebilirler? Nasıl oluyor da, onların sözde 12 Eylül faşizmine karşı oldukları aldatmacasına kanıp, bizzat 12 Eylül faşizminin istediği 'sahte iktidarı ortadan kaldırılmasına' alet olabiliyorlar?

Burada tabanlarında bulunan iyi niyetli insanlara sesleniyoruz: Bu yazılanlar sesleniyoruz. Bu yazılanlar sesleniyoruz. Bu yazılanlar sesleniyoruz. Sizleri biraz olsun düşünmeye davet ediyoruz.

Partileriniz, örgütleriniz, düz bizlere yaşamı çekilmez hale getiren MC liderlerine af diliyor, onlarla aynı konuma düşmüşler sindi.

Partileriniz, örgütleriniz, tarihten silinmek istenen Kürt halkının üzerindeki baskıların, yasakların kaldırılmasını değil, sizleri yurdunuzdan sürgün edenlere, kendi anadillerinizde okuma-yazmayı, konuşmayı yasaklayanlara özgürlük talep ediyor. Sizleri düşünmeye davet ediyoruz. Onların yaptıkları onursuzlukları. Onlarla birlikte onursuzluğa düşmeyin...

F. Cebiroğlu
Eylül 1987

Her Renkten Düşmanı Tanımak da Yurtseverlik Görevidir

Berxwedan'ın 15 Eylül tarihli sayısında, "TKSP, karşı-devrim gücü olduğunu itiraf ediyor" başlıklı yazı okudum. Okuduğum bu yazıda, Riya Azadi'nin Haziran 1987 tarihli sayısından alıntılar aktarılmış. Yazıyı bir solukta okudum, yapılan aydınlatıcı değerlendirmeye TKSP'nin gerçek yüzünü gördüm. Söz konusu yazıda, haklı olarak TKSP karşı-devrim gücü olarak değerlendiriliyor. Ve bu yazıyı okuduktan sonra, ilk işim Riya Azadi'yi bulup okumak oldu. Riya Azadi'de okuduğum yazı, tek kelimeyle iğrençti. Ve kendi kendime, "evet TKSP, bir karşı-devrim gücü ve buna ek olarak, TKSP'nin başı Kemal Burkay da halk düşmanıdır" dedim.

Şaşmamak gerekir. Tüm yönleriyle PKK'ye ve önderliğinde geliştirdiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bakmak yeterli olacaktır. TKSP'nin bu denli düşmanca saldırılarını anlayabilmek için.

En başta söylenmesi gereken bir şey varsa o da şudur: Her Kürdistanlı yurtseverin bir görevi de, her renkten

düşmanını iyi tanımasıdır. Bu nedenle Riya Azadi'deki, yalnız PKK'ye değil, O'nun şahsında ve hatta açıklıkta Kürdistan halkına -PKK'ye desteğinden ötürü- saldırılan halk düşmanı K. Burkay'ın yazısı mutlaka okunmalıdır. İlk başta da TKSP'ye sempati duyan dürüst yurtseverler okumalı; okumularına da tekrar okuyup düşünmeleri dürüstlüklerinin bir gereğidir. Gerçekten bağımsız ve eleştirel gözle okurlarsa ne kadar yanlışlıklarını görecekler ve PKK'ye karşı şartlandırılmışlıklarından utanç duyarak K. Burkay'ı lanetleyeceklerdir.

Kemalizmin kışla kültürünü iliklerine dek yaşamış K. Burkay bir halk düşmanıdır dedim. Evet, gerçekler yerli yerine oturduğunda görülecektir ki, o, hem de sinsi bir halk düşmanıdır.

PKK ve direniş mücadelesini daha çok karalamadığı için sömürgeci basını da suçluyor. Kendisince, sömürgeci-basın PKK'yi çok abartıyormuş... Bu, kukla başbakan Özal'ın sakat mantığının tespiti. Ancak hiç kimsenin inkar

edemeyeceği bir nokta var ki, sömürgeci basın, Özgürlük Yolu (TKSP, Komkar) ailesini, PKK'ye düşmanlığından ötürü çok seviyor. Sömürgeci basın, bu onursuz, uşak ruhlı güruhun PKK'ye yönelik he-men her yazısından az mi alıntı yaptı veya yapıyor? Riya Azadi ve sömürgeci basını takip eden herkes, PKK'ye ilişkin haberlerde birbirlerine kaynaklık ettikleri gerçeğini teslim edeceklerdir.

Gerçekten söz konusu yazı baştan sona kadar ilginç mi ilginç. Doğrusu ya, Riya Azadi'deki PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik iftira ve karalamaları burjuva basınında okumuş değilim. İlginç yazıda, kimi yerde halk PKK'ye destek verdiği için bilinçli ve olayları kavramıyor; kimi yerde ise söze halk PKK'ye destek vermiyor, nedeni de halkın bilinçli ve olayları kavradığı içinmiş! İşte bir tipik küçük-burjuvanın halka bakış açısı.

İhtiraslarıyla kendini yiyip bitiren K. Burkay, halkımıza kin besliyor, onu cahil görüyor. Halkımızın, PKK'ye sa-

hip çıkması, PKK'yi kurtuluşunun güvencesi olarak görmesi, kendisince halkımızın güttükçe bilinçlenmesi değil, cahilliğe doğru gitmesidir. Yani, halk PKK'yi desteklerse cahil, olayları kavramıyor; desteklemeye bilinçli demektir. Bakirköy hastaları bile bu mantığa gülmezler mi? Bu, işin Kemal Burkaycası olsa gerek. Nasılsa bahtının rüzgarına kapılmış gidiyor. Kenan Evren de bir demecinde, Türkiye halkının cahil, demokrasiye hazır olmadığını açıklamıştı. K. Burkay da aynı tespiti Kürdistan halkı için yapıyor.

PKK ve direniş mücadelesi, çokların hayalini kursağında düğümledi, kuş beyinlerini allak-bullak etti. Doğal ki, bu soysuzlar ne söylediklerini bilemeyecekler. Onlar için, söylenenler PKK'ye yönelik olsun yeter!

(15 Ağustos 1984 sonrası kastediliyor.) "Apocarla uğraşmadık, okun sivrî ucunu sömürgeci-faşist düşmana... çevirdik. O dönemde, PKK'ye yönelik bir teşhiri bu çevrelerde (yurtsever, ilerici, kesimler kastediliyor) yanlış anlaşılacağı, 'PKK sömürgeci güçlere karşı eylem koymak, onlar PKK ile uğraşıyorlar' deneceğinden, olayların iç yüzünün anlaşılması için belli bir zaman ve deneye gerek vardı." (Riya Azadi, Haziran 1987)

K. Burkay, burada hem suçünü itiraf ediyor, hem de büyük bir utanmazlıkla büyük bir yalan söylüyor. Burkay başlı TKSP, okun sivrî ucunu sömürgeciye değil, PKK'ye çevirdi. Ancak okun ucunu, çelik gibi bir yapıya sahip PKK'ye işlemedi. Burkay'ın aşınmış oku daha da körelidi. Saldırıların gündemde tutmakla birlikte, toz pembe hayaller de kurdu; "PKK imha olacak. O'nun yarattığı mirasa konacağım ve böylelikle PKK mirasıyla şimdikinden daha rahat yaşamı sunacak efendilerim" diye. Tabii bu arada bay Burkay bir deney de e-dindi. Hedeflediği zaman da geçti. Ancak bu sürede günler PKK'nin eylem haberleriyle geçti. Kürdistan halkı için müjde dolu, bay Burkay için ise karahaber doluydu gelip geçen günler. Ve halkın PKK'ye desteği daha da arttı. Durum böyle olunca kışla kültürünün kişiliğini şekillendirdiği Kürt Kemal de, son çırpınışlarında sancılar nöbetine tutulacaktı elbet. Bu kez hareket gölüne çaldığı maya hiç tutmadı.

Yine Kürt halkının yüzkarası Kemal Burkay; uşaklığını, reformist-teslimiyetçi ruhunu, yazısının bir bölümünde şöyle ispatlayarak belgeliyor:

"Bugün öğrenciler de bir dizi eylem yapıyor. Bunlar yürekli eylemlerdir ve onlar faşist diktatörlüğün geriletene adamlar atılar, mevziler kazandılar. İşçiler grev yapıyor ve olağanüstü zor koşullarda zafere ulaştırıyorlar. Düşman elbet onlara da saldırıyor. Ama başvurabilecekleri araçlar sınırlı. Bu, konan eylemlerin koşulları

(yani, burjuva düzenin yasaları çerçevesinde, b.n.) uygun biçimde seçilmesinden dolayıdır." (Riya Azadi, Haz. '87)

Hayır, bay Burkay. Türk devleti bize düşman; o geleceğimizin, varlığımızın düşmanı. Onun yaşaması bizim yokluğumuz, bizim varlığımız da onun yokluğu demektir. Ama biz ülkemizi seviyoruz; dağıtım, taşını, toprağın, suyunu, havasını ve efendilerince yok edilme istenen köle insanlarımızı çok seviyoruz, ülkemizin dağları kadar, Bağımsızlık ve özgürlüğümüz için savaşmak zorundayız. Bunu, Kürdistanlı olmanın görevi olarak görüyoruz. Onayı Türk devletinden dilemek, ihanetin ta kendisi. Halkımızın iradesi onayı çoktan vermiş. Geç kaldık bile. Yaşam kaynağımız bağımsız Kürdistan'dır. Sen, sosyal-demokrasi kucagında mışıl mışıl uyu, başkaca da her şeyi unuttur. Laf la peynir gemisi yürümediği için yorgun düşmüşsündür, kimbilir... Kürdistan'da sana zaten yer kalmazdı. Artık Kürdistan direnişçiler diyarı oldu. Uşakları, teslimiyetçileri kabul etmez. Yalnız bir sen değilsin tarihin yüzkarası... Sen bilirsün ama, istersen bir dilekçe daha ver efendilerine, daha sıkı fıkılaşmak için... Zaman zaman da uyuskuğunu gidermek için İsveç ormanlarında temiz hava tenefüs et, iyi gelir. Sana bu yakıştır. Özgürlüğüne gerçekten susanmış ama efendisinden izinsiz, kölelik zincirlerinin çözülmesine karşı çıkan Romalı köle kadar bile olsan, şükretmelisin. Çünkü sen özgürlüğe inanmıyorsun ve istemiyorsun. Zira küçük dünyanın yıkılacağı...

Son olarak, mücadelemize ilişkin K. Evren ile K. Burkay'ın ortak tespitini aktarmak istiyorum:

"... İran-Irak savaşını sona erince, bir anda sahneye terketmeleri (PKK kastediliyor) şartırcı olmaz..." (age, Haz. '87)

Bu tespit epey eskidi. Zamanında faşist Evren bu tespiti yapınca, sömürgeci basının köşe yazarları yanlış bulup Evren'i objektifliğe davet ettiler. Bu tespit en şiddetli tepkiyi gösteren de Süleyman Demirel olmuştu.

Durumlar biraz böyle Kemal. Üstünden kaçıp geçtiğin köprünün altından çok sular aktı. Unutma, Kürdistan'da yaşamak, senin öcü gibi korktuğun direnişe mümkün. Yazık ki, bu da tabiatına aykırı.

Tüm Kürdistanlı yurtseverler! Açık düşman, düşmanlığını açıklant açığa sergilere. Bir de dost maskesi altında gizli düşman vardır ki, bu daha bir can düşmanımızdır. Unutmayalım, tarihimiz direnişlerle dolu, ama hep yenildi. Yenilgin en büyük nedenlerinden biri de ihanetin kallesliği değil miydi? Bunun için uyanık olmak, dostumuzu ve düşmanımızı tüm yönleriyle tanımak bağımsızlıktan yana olan bir yurtseverlerin kesinlikle yabana atamaya-cağı bir görevdir.

Bir Berxwedan okuyucusu

LİBYA'DAN MEKTUP

Her şeyden önce Libya'dan devrimci selamlar iletir ve mücadeledenize başarılar dilerim. Türkiyeli demokrat bir işçi olarak, Kürdistan'da verilen mücadelenin ne kadar şanlı ve kahramanca olduğunu defalarca takdir etmekteyim.

Yiğit Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesi her safhada zafere doğru emin adımlarla giderken, Türkiye'deki durum ise çok acı bir gerçeği ifade etmektedir. Bu durum, yani Türkiye'deki suskunluk, Türkiyeli demokrat ve ilerici insanları endişelendiriyor. Faşizmin kirli pençeleri arasında inin inin inilenen Türkiye halkı, hep böyle mi kalacak? Faşizmin ve de gericiğin baskı ve sömürüsüne karşı hep suskun mu olacak?

Bunun hiçbir çaresi yok mu dur? Elbetteki vardır. Bunun tek çaresi önderlik sorunudur. Milyonları peşinden sürükleyip, faşizme karşı eylem kaldrabilececek olan bir önderlik kaçınılmazdır. Kürdistan halkının geçmiş durumuyla bugünkü durumunu karşılaştırdığımızda önderliğin önemini açıkça görebiliriz. Eskiden Kürdistan halkının neyi vardı? Neredeyse unutulmuş bir halktı. En katı baskılara maruz kalmaktaydı. Kendi özgür iradesini koşturamıyordu. En keskin "komünistlerimiz" tarafından bile "dağlı Türkler" olarak tanıtılıyordu. Doğal olarak bütün bunlar Kürdistan halkının öndersizliğinden kaynaklanmaktaydı. Ama şimdi her şey değişti. Kürt halkı PKK gibi şanlı bir öndere kavuştu. PKK tüm halkı bağrında toplayacağı ERNK gibi bir cephe ve ARGK gibi bir ordu kurdu. İşte Kürdistan

Kürdistan Halkı Kazanacaktır!

halkı şimdi böylesine güçlü silahlara sahip olduğu için, sömürgeciliği yıkıma eşliğine getirmiş bulunmaktadır.

Evet, bugün Türk halkının da PKK gibi kararlı ve bilinçli bir önderliğe ihtiyacı vardır. Türkiye halkının böylesine güçlü bir önderliğe kavuşması halinde yaratamayacağı gelişme, yıkamayacağı baskı ve sömürü düzeni olamaz. Ben bütün bunları devrime inanmış bir işçi olarak söylüyorum. Ama ne yazık ki Türkiye'de bu vasıflara uygun bir örgüt göremiyoruz. Yani Türk halkının gerçek önderi henüz yaratılmamıştır. Faşizmin başına gelişinin yedinci yılında da henüz bir kıpırda ve hareketlenme göremiyoruz.

12 Eylül öncesi "devrimcilik" modayı, Üzülerek belirtmek gerekir ki şimdi de "demokratlık" modası başlamıştır. Geçmiş keskinleri şimdi birer itaatkar "demokrat" kesilmişlerdir. Sanki faşizm, Türk halkının yiğit evlatlarının kanını dökmedi, sanki onları işkence tezgahlarında katletmedi, sanki her yer güllük gülistanlıktır. Bu yüzden mücadeleye ve savaşımaya gerek kalmamıştır. En büyük arzumuz bütün bu sahtekarlıklara dur diyecek olan bir önderliğin olmasıdır.

Avrupa varoşlarında volta atan Türkiye solu, "demokrasiye geçiş" ve "sosyal-demokrasinin" varlığından sık sık bahsetmektedir. Hatta her şeyini buna göre ayarlamaktadır. Yaptıkları açıklamalarda SHP ve DSP gibi faşizmin uzantılarını her derde derman olarak tanıtılmaktadır. Bununla halkı daha da derin bir çıkmaz içerisine soktuklarını bilmelidirler. Bunlar halkımızın derdine

derman olamazlar, ancak teslimiyetçilerin zehirlendikleri birer bataklıklardır. Açlığın, sefaletin, yozluğun ve işkencenin kol gezdiği bir yerde demokrasiden bahsedilebilir mi? Bunlar faşizmin kuyruk takımlarıdır. Kürdistan ve Türkiye halklarını ayuşturan ve de aldatan unsurlardır. O sosyal-demokrat dedikleri iki yüzlü caniler, enırkçı ve şoven tavırlarını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı takınmaktadır. Sosyal-sövenlerin de aynı tavırları içerisine girdiklerini ibretle izlemekteyiz.

Yıllık iznini geçirmek üzere Türkiye'ye gittiğimde gerçekleri daha açık bir biçimde gördüm. Kürdistan'da verilen mücadele Türkiye halkının belli bir kesimi üzerinde olumlu etki bırakmıştır. Bu etkinin daha geniş kesimleri kapsayacağı açıktır. İzinde bulunduğum süre içerisinde birçok insanla konuşum. Art niyetli olanlar dahil hemen hemen herkes faşist devletin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini basturamayacağına ifade etmekteydi. Bu da Kürdistan halkı kazanacaktır anlamına gelir.

Bu konuda, Kürdistan'da asteğmen olarak görev yapan bir kişi gerçekleri çok açık bir biçimde dile getirmekteydi. Asteğmen özellikle Kürt halkının yiğitlik ve kararlılığını defalarca dile getirmekte ve mutlaka kazanacağını vurgulamaktaydı. Hatta askerlerin savaşta kararsız olduklarını, savaşmak istemediklerini vurguladı. Bunun üzerine faşist subaylar, ancak tehdit ve şantajlarla askerleri savaşta-rabilmekteydiler.

Türkiyeli bir Berxwedan okuyucusu

Dersim Nasıl Katledildi?

Sarı Kemal

Sağır İsmet

Dersim celladı Alpdoğan Paşa
Kocğiri Celladı Nurettin Paşanın damadıSabiha Gökçen:
İlk pilotluk sınavını Dersim
köylerini bombalayarak ver-
di. Halen yaşıyor.

Dersim ayaklanmasının neden, gelişim ve sonuçları 1920-40 dönemindeki ayaklanmalardan farklı değildir. Bir farkla ki Dersim dönemin son ayaklanmasıdır. Dersim, henüz düşmemiş olan son kalelerdir. Dersim, direniştir, kindir, onurdur.

1920'lerden beri kemalistler Dersim'e kinlidir. 1914-17 Osmanlı-Rus savaşında, Dersim savaş dışıdır. Osmanlı katliamlarından kaçan Ermeni köylülerinin son sığınağıdır. 1920 Kocğiri ayaklanmasında, Dersim cephe gerisidir. 1925 Şeyh Sait ayaklanması Dersim'e varmaz, ama sömürgeci orduyu da topraklarına koymaz.

Yıl 1937, 1938. Kemalist diktatörlük, Kürdistan genelinde kurumlaşmıştır. Askeri siyasal denetimini sağlamıştır. Türkiye'de örgütlü toplumsal muhalefet yoktur. Emperyalist sistem savaşa sürüklenen bir siyasal-askeri bloklaşmayı yaşamaktadır. Emperyalist devletler Sovyetler Birliği'ne toplu saldırımanın hazırlıkları içindedir. Kemalist diktatörlük, bu komplamaların içindedir. Bir yandan Mussolini ve Hitler'le otururken, diğer yandan İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle pazarlık yapmaktadır. Faşist yasalarla kemalist devlet pro-faşist bir karakter kazanmaktadır.

Kemalist burjuvazi, 1920'den başlattığı katliamların son halkasına gelmiş, bu arada Kürt feodallerinin çoğunluğunu usaklaştırmayı becermiştir.

Katliam hazırlığı içinde olan soykırım ordusuna karşı küçük Dersim'in başarı şansı olamazdı

Dünya, Türkiye ve bölge siyasal koşulları katledilecek Dersim'e seyirci kalmaya muvafıktı. Dersim dağlıktır. Doğal bir kale gibidir. Hepsinden öte insanı, kölelik tanımamıştır. Kemalistler, bu gerçeklikten çekinirler. Dersim'de kapalı ve geri doğal bir üretim ve aşiret yapısı vardır. Yine de Türk sömürgeciliğinin uşağı ve milisi haline gelen aşiretler az değildir.

Kemalistler önce saldırının ideolojik cephesini hazırlarlar. M. Kemal, "Dahildeki en

önemli meselemiz Dersim'dir" diyordu. Onun da halledilmesi gerekirdi. Dersim büyütülür, canavarlaştırılır. Seyid Rıza gibi doğal aşiret reisleri hedef gösterilir. Türk burjuvazi basını durmadan Seyid Rıza'yu, "kan emen", "köylünün her şeyine el koyan derebey" olarak gösterir. Şoven "ulusal birlik" histerisi her tarafı kaplar. Bu arada şovenizm ve katliam kokan kitaplar basılır. Bunlara göre Dersim köylüsü Türktür, nereden geldiği belli olmayan Kürt derebeyleri, şimdi Türk köylüsünü köleleştirmektedirler. O halde "Türk köylüsü" kurtarılmalıdır.

Dersim'e ekonomik amborgo uygulanır. Bu uygulama, doğal ve önemli oranda komşu bölgelere bağımlı aşiret ekonomilerini sarsar.

Sıra, askeri provokasyonlardadır. Provokasyon, Kemalizmin karakteridir. 1935'te çıkarılan bir yasayla Kocğiri celladı Nurettin Paşa'nın damadı Alpdoğan Paşa; Elazığ, Dersim, Bingöl'e askeri-siyasi vali olarak atanır. MFC'isten Dersim kanunu çıkarılır. Dersim'in adı "Tunçeli" yapılır. Yollar açılmaya, askeri karakollar inşa edilmeye başlanır. Uçaklar alçak uçuşlarıyla katliamı haber verirler adeta.

Alpdoğan Paşa, bir yandan aşiret reisleriyle tek tek görüşüp, onları usaklığa ikna etmeye çalışırken, diğer yandan 200.000 silahın idesini ve kayıtsız-şartsız teslimiyet dayatır. Bu arada doğrudan köylülere ve onurlarına saldırılar olur. Kemalist ordu, katliam yapma kararındadır.

Savaş meydanında direnmeden teslim olmak alçaklığın büyüğüdür. Koşullar ve olanaklar ne olursa olsun direnmek onurlu insanların ve halkların yoludur

Dersim aşiretleri, kemalist ordunun hazırlıklarını görüyor ve yorumlayabiliyor. Teslim olmamak, Türk ordusunu Dersim'e sokmamak, özgür toplum ve aşiret geleneklerini sürdürmek istiyor. Direnişçi aşiret otoritesi ve bilinci mutlak belirleyicidir. Aşiret egemenleri kararsız ve uzlaşıcıdır. Birlikte zorluk çekilir. Bazı aşiret egemenleri kema-

list paşalarla uzlaşmıştır bile. Yukarı Abasan, Ferhadan, Kara Baliyan, Bahtiyar, Yusufan, Demnan, Haydaran ve bazı Kalan aşiretleri, Seyid Rıza ile hareket ederler.

Provokasyonlar ilerler. Aşiret alanlarında komplocu ordu ajanları cirit atar. İlle de katliam yapılacaktır. Sayı ve donanım küçük, ama direniş ve onuru büyük Dersim direnir. Diyarbakır ve Elazığ'dan getirilen ordularla aşiret alanlarına saldırıya geçilir. Türk savaş uçakları, hiçbir koruma önlemleri olmayan aşiretlere bomba yağdırır. Hedef çocuk, yaşlı, kadın, erkek hayvan, ev, dağ, taş bütün Dersim'dir. Her şey imha edilmekte, her şey yıkılmakta, hiçbir şey canlı kalmamaktadır.

Kemalist ordunun ilk kadın pilotu Sabiha Gökçen, ölüm bombalarını Dersim üzerine dökererek, ilk barbarlık sınavını başarıyla verir. Dersim, Türk ordusunun vahşet ve soykırım laboratuvarı olur.

Seyid Rıza, gelecek görmez. Dışarıdan yardım olamazdır. Kürdistan katliamlarla gelen katı bir işgal altındadır. Emperyalist devletler her yönü ile kemalist devleti desteklemektedirler. Seyid Rıza, oğlunu faşist Alpdoğan Paşa ile görüşmeye yollar. Seyid Rıza'nın oğlu yem olur. Elazığ'ın Kirgan aşiret alanında Türk ordusunun binbaşısı Şevket ve uçakları tarafından katledilir.

Dersim'de korunan Kürtlük ve insanlık onuru olur. 1937 baharında fiilen başlayan savaş olur. Bu savaş, donanım-sız bir avuç insanın Kemalizm canavarına karşı savaşıdır. Büyük kahramanlıklar sergilenir. Türk ordusu Hozat'an dışarı atılır. Faşist ordu takviye edilir. Köyler yerle bir edilir. Dereler, çukurlar ceset dolar. Teslim olanlar bile öldürülür. Yaş ve cinsiyet farkı yapılmaz. Mağaralar içi insan dolu olarak ağızları betonlanır. Dersim kadını, Türk askerine teslim olmamak için ateşe atar kendini, uçurumlardan atlar. Laç deresi, insanlığın katledildiği ibret deresi olur.

1937 sonbaharında Türk ordusu her tarafı yıkararak ve her şeyi katlederek duruma egemen olmuştur. İnsanlar,

dağlara, uçurumlara, kuytu-lara çekilir. Ama teslim olmazlar. Dersim vahşetin ve kahrmanın alımı olur.

Alanı işgal edilen Seyid Rıza, 1937 Kasım'ında komployla esir alınır. Savaşmış ve yenilmiştir. Doğal aşiret önderliği, hem duygusal, hem kararsızdır. Düşmanına inanmak zorunda kalır. Elazığ'da göstermelik bir mahkemeden sonra, küçük oğlu Reşit Hüseyin, Yusufan aşiret reisi Kamber, Kureysan aşiret reisi Seyid Hüseyin, Ali Ağa ve çok sayıda Kürt savaşçısıyla beraber idam edilir.

Seyid Rıza'nın son sözleri şunlar olur:

"75 yaşındayım, Kürdistan'ın şehadetine kavuşuyorum. Kürt gençleri intikamımı alacaklardır. Yaşasın Kürtlük ve Kürdistan."

Direniş ve katliamlar 1938 Ekim'ine kadar devam etti. Türk ordusu ve kemalist dev-

let yetkilileri "katliamlarla Dersim sorununu halletmişlerdir!!"

SONUÇ NE OLDU:

Dersim'in kaderi baştan belliydi. Savaşacak ve yenilecekti. Dersim tecritti. İnsanları az ve donanım-sızdı. Örgütlenme yok, önderlik kırıkçıydı. Dünya, Dersim'le ilgilenemez durumda değildi. Türk ordusu, sayı ve donanım olarak çok üstündü. Katliam yapmaya kararlıdır. Aşiret egemenlerinden bir kısmını kazanmış, birbirine düşürmüştür.

Dersim direniş önderliğinin Şeyh Sait vd. ayaklanmalarına göre halkçı karakteri daha fazla olsa bile, 1920-40 döneminin haklı ama aşiret önderlikli bir ayaklanmaydı.

Dersim'e egemen olan Türk burjuvazisi, artık 1940-60'ın ekonomik, kültürel, sosyal sömürgeciliğini başlatabilirdi.

DERSİM VE İHANETLER

Nuri Dersimi:

"Doğan çocuğunuzun adını Rayber koymayın"

Hain Rayber ve oğlu:

İhanetin mükafatı ölüm olur

Dersim 1938'den alınacak en önemli derslerden biri, kahramanlıkların büyüklüğü yanında, ihanetlerin çokluğuudur. Bunlardan ilginç olanları; Türk binbaşısı Şevket'e yardımcı olarak Seyid Rıza'nın oğlunu öldüren Kirgan aşiret milisleridir.

Bir diğeri Rayber'dir. Rayber, Seyid Rıza'nın akrabasıdır. İşbirlikçiliği biliniyor. Türk ordusu, Rayber'i ayaklanmanın askeri komutanı A-lişer'i vurmakla görevlendirir. Hain, yemek üzerinde A-lişer'i vurur. A-lişer'in kahr-

man eşi Zarife, silaha davranarak haine ateş eder. Rayber'i vuramaz. Yanındaki vurur. Rayber haini, Zarife'yi de vurur. Kafalarını keser ve Türk paşalarına götürür. Mükafatının karşılığı olarak Rayber ve oğlu Türk askerleri tarafından kurşuna dizilir. Bir diğeri hain Şahin Bey'i vuran Hidir'dir. Bu hain de Kürt savaşçıları tarafından cezalandırılır.

Nuri Dersimi, Kürt analarına, "Doğan çocuğunuzun adını Rayber koymayın" vasiyetinde bulunur.

DERSİM SADECE 1938'DE Mİ KATLEDİLDİ?

Türk devleti, 1936-38 arasında binlerce Kürt insanını katletti. Dersim'in kişiliğinde Kürdistan katledilmek istendi.

Ama, Dersim katliamı ikileşti. Asıl Dersim katliamı 1938'den sonra gelişti. Bu katliam çok daha tahrip ediciydi. Dersim, bir ordugah haline getirildi. Soykırımdan arta kalanları, kemalist kışla kültürüne alındılar. Dersim'e özel politika uygulandı. Hiçbir ekonomik yatırım yapılmadı. Aşiret toprakları kamulaştırıldı. Yıllarca arkası kesilmeyen iskan hareketleriyle Dersim, Türkiye'ye göç ettirildi. Ama daha da kötüsü yapıldı: Dersim askeri kışlalar ve okullarla dolduruldu.

"Kürdistan'aa Darağaçları, Kışla Kültürü ve Devrimci İntikam Görevimiz" adlı broşür de bu süreç şöyle konmaktadır:

"Bu yörenin bir yerinde şehir merkezi, bir vilayet kurulur. Dersim mmtıkası Genel Valisi ve Kumandanı olan Türk generali Aptullah Alpdoğan, 'Burası Kalan'dır, Kalan Türklerin yeridir' der. Munzur suyu ile Pülümür çayının keşiştiği noktada bulunan Memeki köyünü kast ederek, 'Burayı vilayet yapıyoruz' diye açıklar. Böylelikle küçük Memeki köyü emir ile vilayet olur. Burada iki kışla kurulur ve bu kışlalarda Dersim katliamı gerçekleştirilir. Kışlaların etrafında yeni yeni binalar yaptırılır ve bir sömürge kolonisi oluşturulur. Savcuları ve yargıçlarıyla, polis merkezleri ve jandarma karakollarıyla sömürgeci koloninin bir merkezi yaratılır. Hemen bunun ardından okullar inşa edilir, katliamlar esnasında anaları ve babalarını kaybeden bebeler bu okullara alınır. Mustafa Kemal hepsinin gerçek babası olarak belletilir. Büyük çocuklar gerçek anaları ve babaları yerine kemalistleri kışlalarında bulurlar. Artık ruhlarına ve beyinlerine işlenen tek bir gerçeklik vardır; o da Kemalizm gerçekliğidir. Bebeler, atalarının binlerce yıllık tarihini biriktirip getirdiği her şeyle artık ilişkilerini kesmişlerdir. Nasıl kesmişler ki? Bebeler, Türklük okullarında yeni baştan yoğrulup

yetiştirilir. Yeni adıyla Tunceli'de eğitilmiş bebelerden teşekkül etmiş bir küçük Türk ulusu maketi yaratılır. Dersim somutunda insanlık tarihi Hitler faşizmini bile gölgede bırakan korkunç uygulamalarla karşı karşıyadır: O bin yılların kadim halkından geriye kalan yetim yavrular, soykırımlar ve katliamların kurbanlarından arta kalan çocuklar, artık bebek halindeki kemalistlerdir; işgalci ve katliamcı güçlerin Dersim'de yarattığı küçük Türk ulusu maketinin temel malzemeleridir. Evet, Kemalizm denilen şey tam da böyle bir aşaiilik uygulamanın kendisidir.

Dersim'de yüzbinleri katleden, sakat bırakan, topraklarından sürüp çıkaran Kemalizmdir; ama yine de herkes birer Kemal kesilir. Hem de bu, kemalist vahşetin döktüğü kanlarla Munzur suyu kıp kırmızı akarken yapılır. Yeni kuşağın binlerce yılın tarihiyle ve çağla ilişkisi bıçakla kesilir gibi kesilmiştir. Hatta anasıyla göbek bağı yeni kesilen bebe bile, dinün o korkunç soykırımları ve katliamlarını artık bilmeme durumundadır. Bu kadar yakın bir tarihte bile bütün bağlar koparılır. Yeni neslin insanlarına göre Kemalizm kendilerini katletmemiş, tersine kırtarmıştır. Kemalizmin hışmına uğrayarak im-

Seyid Rizo

İntikam!

İntikam!.. Kürdistan namusuna sürülen lekeyi temizlemek için.

İntikam!.. Süngülenen yüzbinlerce Kürt yavrularının feryadını dindirmek için.

İntikam!.. Girdaplara atılan, ateşlerde yakılan gelin ve kızlarımızın

Kürdistan ufuklarında uçuldayan acılarını teskin etmek için.

İntikam!.. Darağaçlarımız altında ölümlü kahramanca selamlayan, Yaşasın Özgür ve Bağımsız Kürdistan diye

haykırarak şehadet tacını giyen binlerce vatan evlatlarının amaçlarını gerçekleştirmek için.

İntikam!.. Kürdistan denilen harabezar anayurdun kurtarılması için.

İntikam!.. 'Uygurluk' denilen kahphenin arkasına sığınarak bize uluyan köpekleri susturmak için.

İntikam!.. İntikam!.. İntikam!..

Nuri Dersimi

Dersim vahşetinden bir görüntü

ha edilenler ve ezilenler ise, vahşilerdir, gericilerdir. Dersim'de uygurluk Kemalizmin şahsında doğmuştur. Artık bunun dersi verilir, okullar bunun için kurulur, kışlalar bunun savunuculuğunu yapar. Bu arada bebeler de büyük, delikanlı olurlar. 1940'lerden itibaren Kemalizm, Dersim'e akitilmaya başlandığı zaman, doğan çocuklardan çoğunun adı Kemal olarak konur. Bu kemaller yedi yaşına ayak bastıklarında ilkokula başlarlar. Okulların sayısı da giderek arttırılır. 1960'lara gelindiğinde delikanlı çağının daki kemalistler artık ortaokul ve liseyi de bitirmişlerdir. Bu kez üniversiteye kapağı atarlar ve 1965'lere doğru üniversiteyi bitirmenin esşğine gelirlir. Ana-babaları Kemalizm tarafından katledilenler, Kürdistan'da ilk defa ve üstelik de yaygın bir biçimde sömürgeci metropollerde üniversiteyi bitirmek üzeredirler. En sonu büyük bir içtenlikle, büyük bir Kemalizm tutkusuyla tepeden tırnağa CHP ve Atatürk tutkusuyla üniversiteyi bitirirler... Bir Türkcülük furçasıdır başlar; hem de 'ilerici' Türkcülük, hem de 'sol' Kemalizm biçiminde ortaya çıkan Türkcülük. Öyle ki, bu furyaya kendisini kapırmamış delikanlı yok gibidir. Dersim sahasında yüzlerce ve binlerce bebe İstiklal Marşı'nı ve Türklük Andı'nı çok güzel okurlar. Dilleri mükemmel Türkçe konuşur. Bir Türkten daha çok Türk kültürüne egemendirler, adeta Türk ulusunun gözbebeği olup çıkarlar. Artık Dersim'de Türk ulusculuğu çiçek açmıştır."

Asıl katliam buydu. Sadece kemalist piçler yetişmedi, Kemalizmin yaptığı tahribat üzerinde, mezhep özellikleri araç yapılarak, solculuk biçiminde ulusal inkarcı örgütlenmeler gelişti.

Tüm bunlar, Kemalizmin, Kürdistan politikasının maketi yapıldı. Katliamlarla tesis edilen egemenlik, ulusal inkarlarla tamamlanmalı, Kürt ulusu eritilmeliydi. Kemalizmin en büyük iki yardımcısı, onun ürünü, onun piçleri olan Türk şoven solculuğu ve Kürt kışla kültürünün ürünü olan halis kemalistlerdi.

DERSİM 1938 UNUTULMADI

Baştarafı 1. sayfa da

çözdüklerine inandılar. Kemalistlere göre som bir Türk devleti ve Türklük düşüncesi yaratmak için Kürtlük ve Kürdistanlılık zihniyetinin öldürülmesi gerekirdi. Kemalizm, 1920-40 arasında bunu yaptı. Binleri öldürdü. Her tarafı yıktı. Milyonları mecburi iskana tabi tuttu.

Bununla da yetinmedi. Siyasal-askeri otoritelerini dağıttığı Kürt aşiret reislerini ve toprak ağalarını uysal bir sınıf haline getirdi. Bu kanlı zemin üzerinde ekonomik, sosyal, kültürel sömürgecilik tesis etti. Askeri zoru Demoklesin kılıcı gibi Kürt halkının tepesinde tutarak; toplumu kemalist medeniyet dediği yok oluş çemberinden geçirdi. Sosyal maketlerini oluşturdu. Tahribatı üzerinde sol'unu biçimlendirdi.

Kemalizm, başarısıyla övünebilirdi. Katliamlarıyla dünyanın en vahşi rejimi olduğuydu gurur duyabilirdi. Kemalist politikalarla yarattığı tahribat ve ücra kemallerle övünebilirdi.

Ancak bir halk yok edilemezdi. Bir halka dil, ulusal kimlik ve ülke lazımdı. Bir halk düşünebildiği ölçüde, çatlaklardan sızacak, bunlara varmak için savaşacak, gürbüzleşecekti. Kürdistan halkının bu özgür kimliğine kavuşması ve kendisinden alınan her şeyi geri alma savaşını, artık Kemalizm bastıramazdı.

1938'de Dersim yenildi. Kemalizmin, Dersim'de temsil ettiği gericilik, ırkçılık; ondan da öteye, faşizmdi. Dersim, hakları için, onuru için direndi. Kemalist faşizmi yeneemedi. Düşmanın örgüt, güç ve koşulları uygundu. Dersim'in kişiliğinde halkımız bu olanaklardan yoksundu.

Bugün durum değişti. Kemalizm açık faşizme varmıştır. Kemalist rejim, örgütlü ve askeri olarak güçlüdür. Fakat yapısal olarak çözemeyeceği ekonomik, siyasal, askeri sorunların içindedir. Dünya artık Kemalizm desteklemez. Emperyalist destekçileri dışında kemalist rejim, ilerici insanlıktan tecrit olmuştur.

Kemalizmin karşısında, halkımızın değişen gerçekliği vardır. Kürdistan halkı yok edilememiştir. Bilinen nedenlerden dolayı şimdiye değin halk olarak defalarca yenildik. Fakat hiçbir zaman teslimiyeti kabul etmedik.

Kemalizm, Dersim'de isyan olan, mağaralarda boğdurulan, uçurumlardan atlayan, iplere çekilen özgürlük aşkı yok edemedi. Seyid Rizo'nun vasiyeti yerine geliyor. Kürdistan gençleri, intikamını alıyor. Bu intikam sadece gençlikle sınırlı değil, sadece Dersim'le sınırlı değil; topyekün Kürdistan'ı ve tüm halkı kapsıyor. Dersim isyancılarının yüreğindeki, namulusundaki bağımsızlık ve özgürlük tutkusu, artık salt aşiret bilinci, geri bir örgütlenme ve mücadele ile verilmiyor. Aynı ruh, aynı istem, çağdaş düşünce, örgütlenme ve savaşa varmıştır.

Bu savaş karşısında Kemalizmin başarı şansı yoktur

Dersim yenilmedi. Dersim, özgürlük tohumlarını serdi. Bu tohumlar yeşererek çiçek açmakta, olgunlaşmaktadır. Dersim dağları, şimdi Kürdistan ulusal kurtuluş militanları ARGK savaşçılarıyla taşıyor. Laç dereleri şimdi, kemalist orduya mezar olacaktır. Hem de Kemalizmin bütün vahşetini rağmen.

Dersim unutulmadı. Dersim yenilmedi. Dersim'deki bağımsızlık ve özgürlük aşkı şimdi Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Savaşında dile geliyor.

DERSİM 1938 VE TÜRK SOLU'NUN TAVRI

1925 Kürdistan halk direnmeleri ve Türk solu:

"Yobazların sarıkları, yobaz zümresine kefen olmalı." (Orak-Çekiç dergisi, 1925)

"Ayaklanma eski bir İngiliz-Rus oyunudur. Türkiye sosyo-ekonomik inkılap yolundadır..." (Şefik Hüsnü, Aydınlık Sosyalist dergi)

1938 ve Türk solu:

"Ankara hükümeti Dersim bölgesinde Kürt aşiretlerinin yeni gerici bir ayaklanmasını bastırmakla uğraşiyor. Bugün kemalist hükümetin enerjik reformları yüzünden kendi iktidarlarını tehdit altında hisseden feodal unsurların ümitsiz bir direnişle karşı karşıya bulunuyoruz. Kemalist hükümet, Büyük Millet Meclisi'nde tedbir kararları aldırma başarımıştır." (İsmail Bilen, 29 Temmuz 1937, aktaran Nöke dergisi, 28 Haziran 1987)

1984 ve TKP'nin Sesi Radyosu:

(1984 15 Ağustos atılımı için) "... Demokrasinin komposu eylemler..."

GENÇLİĞİN TOPLUMSAL KONUMU: TOPLUMSAL VE ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELELERİNDEKİ YERİ:

Toplumların zihni ve emek gücü olarak en diri potansiyelini oluşturan gençlik toplumların geleceğinin güvencesidir. "Gençliği kazanmak geleceği kazanmaktır" gerçeği her toplum için geçerlidir. Kendi içinde homojen bir katman olmayan gençliğin en önemli özelliği belli bir yaş kesitini temsil etmesi ve bundan kaynaklanan net olmayan sınıfsal konumudur. Gençlik daha çok sınıfsal ayrışmaya hazırdır ve dinamik toplumsal kesiti oluşturur. Türdeş bir katman olmayan gençlik; işçi gençlik, köylü gençlik, aydın gençlik gibi kategorilere ayrıldığı gibi cinsiyet yönünden de ayrıma uğrar, sınıfsal bağları yönünden de hakim sınıflardan, ara sınıflardan ve emekçi sınıflardan kaynaklanan gençlik olarak kategorilere ayrılır. Bu heterojenlik gençliğe, onu bütün sınıflarla içiçe tutan bir zenginlik kazandırır. Gençliğin yaş özelliği, zihni ve fiziki diriliği, bütün sınıflarla olan bağları; onu, bütün toplumu etkileyen, toplumsal sorunlara karşı duyarlı, ileriyeye açık, atak, mücadeleci ve devrimci bir potansiyel haline getirir.

Sınıflar ve uluslara kurtuluş bilincinin, dışarıdan, üretimden kopuk ama toplumsal sorunların bilinciyle hareket eden bir aydın "azınlığı" tarafından aktarıldığı gerçeği, aydın-gençliğin, dolayısıyla gençliğin toplumdaki rolünü daha önemli kılar. Gençliğin ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesindeki bu rol ve iticiliği ideolojik, politik, örgütsel olduğu kadar eylemseldir de. Hakim sınıflardan kaynaklanan, onların sosyal-politik gerçekliğini izleyen bir azınlık dışında, gençlik yığınları objektif konumlarıyla devrimci-yurtsever bir konumda buldukları.

Burjuvazi, gençliği toplumsal ve ulusal misyonundan uzaklaştırarak, zihni ve emekgücü potansiyelini sınıf çıkarları doğrultusunda kullanmak amacıyla; net olmayan sınıf bağlarını, ataklığını, duygusallığını, sosyal, kültürel, eğitim, ekonomik ve diğer sorunlarını araç yaparak, çok yönlü politikalara maruz bırakmaktadır. Bir yandan baskı ve ideolojik önlemlerle onu siyasal mücadeleden uzak tutmaya çalışırken, diğer yandan

YEKİTİYA XORTEN WELATPARÊZÊN ŞORÊŞGERE KURDİSTAN

birtakim reformlarla, küçük-burjuva özelliklerini geliştirerek, burjuva yozluğu içinde tutarak, gençliğin en verimli yıllarını gemenlik ve baskı gücü olan ordusunda tüketerek; bu mekanizma içinde onu robotlaştırıp, sömürü savaşları içinde kırarak, gençliği denetlemeyi ve kullanmayı bir politika haline getirir. Burjuvazi, gençliği ucuz ve yedek işgücü deposu olarak kullanmaktadır. Gençliği sınıf özellikleri ve sorunları, burjuvazinin bu politikalarıyla birleşince, cesaret ve ataklığı, onu, şoven ve faşist politikaların da bir malzemesi haline getirebilmektedir.

Gençliğin toplumsal konum, taşıdığı sınıfsal zenginlik, potansiyeli ve bunlardan kaynaklanan özellik ve sorunları, her sınıf ve katman gibi ona özgül bir konum kazandırıyor da, gençliğin sorunları, ezilen sınıfların ulusal ve toplumsal sorunları ile bütünlük oluşturur. Gençliğin temel sorunlarından olan zihni ve emek-gücü potansiyelini, baskı ve sömürü olmadan toplum yararına demokratik bir tarzda geliştirmesi; demokratik eğitim, iş, kültür, sosyal vb. siyasal-ekonomik güvenceye kavuşmasıdır. Ulusal ve sınıfsal baskı ve politikalar altında gençliğin bu demokratik koşullara sahip olmasına imkan yoktur. Gençliğin toplumsal sorunlarının çözümünü ve bağımsız-demokratik gelişme yoluna girmesi ancak ulusal demokratik ve toplumsal devrimlerle mümkündür. Gençliğin sorunlarının demokratik çözümünü engelleyen ve kurtuluşunu önleyen sömürgeci ve burjuva politikaların birtakim reformlarla ve bu amaçlı mücadeleyle aşılmasına imkan yoktur. Gençlik toplumsal konumu ve bazı kesitleriyle sömürü çarkı ile de içiçindedir. Bu özellik ve sınıfsal dinamik, sömürü mekanizmasını erken kavramaya, çözüm aramaya, kurtuluş feodallerini arayış topluma mal etmeye ve bu yolda örgütlenmeye ittiği gibi sömürü çarkına yetersiz ve çarpık tepki almaya da yol açabilmektedir. Reformculuk, gençliğin sınıf bağlarının netsizliğini, sorunlarını, aydın kesiminin küçük-burjuva özelliklerini araç yaparak, gençliği böler, toplumsal olumlu rolünden soyutlar, mücadelesini, burjuva-sömürgeci düzende içinde birtakim iyileşme tedbirleri ve bunlar uğruna örgütlenme ve mücadele ile sınırlar. Çoğu kez ulusal ve toplumsal eşitsizliğin derin olduğu koşullarda, bu koşulların ürünü olarak gençliğin sömürü ve baskı çarkına tepkisi, cesaret, ataklığı ve potansiyeli çarpıtılarak, toplumsal hareketi tümüyle gençliğe —özellikle de aydın gençliğe— dayalı olarak sürdürme anlayışları gelişebilmektedir. Bu durumda gençlik hareketi emekçi sınıfların siyasal hareketi ile bütünleşmeyi beceremediğinden, reformculuğun ters yüzü olan, en az onun

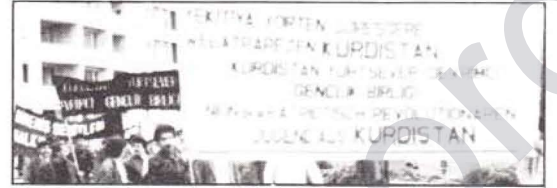
kadar emekçi sınıflara zarar veren, ensonunda reformculuğa dönüş yapan sol-sekter, anarşist akımlara kaynak olabilmektedir.

Gençlik yığınlarının gerçek kurtuluşu, ideolojik, politik, örgütsel mücadelesinin emekçi yığınların kurtuluş mücadelesi ile bütünleştiği; bilinc, cesaret, ataklığıyla mücadelelenin her aşamasında itici güç olma rolünü yerine getirebildiği ulusal ve toplumsal kurtuluş devrimleridir. Gençliğin, ulusal ve toplumsal kurtuluşu ve mücadelesi, emekçi sınıfların bilinçlenme, örgütlenme ve iktidar savaşlarıyla bütünlük oluşturur. İşçi sınıfının örgütlenme ve mücadele tarihi, gençliğin de örgütlenme ve mücadele tarihidir. 1917 Sosyalist Ekim Devrimi, proletaryanın öncülük ve kişiliğinde tüm emekçi sınıf ve katmanların kurtuluş olduğu kadar, gençliğin de kurtuluş tarihi olmuştur. Bu tarihle, gençlik yığınları her yönü ile demokratik, bağımsız, toplum yararına olan gelişme imkanlarını ve bu yolda örgütlenme ve mücadele olanaklarını yakalamıştır. Gençliğin, emekçi sınıflara bilinc götürme, onları örgütlenme ve eyleme kaldırmada yerine getirdiği devrimci kayışlar olma rolü, ulusal-toplumsal kurtuluş ve anti-faşist mücadelelerde olduğu kadar, demokratik ve sosyalist toplum inşalarında da süreklidir.

Sömürge ülkelerde gençliğin sorunları daha ağır olduğu gibi ulusal kurtuluş mücadelesindeki rolü de daha belirgindir. İşbirlikçi egemen sınıflardan kaynaklanan kesiti dışında, geniş gençlik yığınlarının durumu diğer halk yığınlarının durumundan farklı değildir. Sömürge ülke gençliği için her türlü demokratik gelişme yolu kapalıdır. Her şeyden önce gençlik, yabancı bir egemenliğin altındadır; ülke ve halk gerçekliği inkar edilmekte; ülke zenginlikleri ve halk değerleri yağmalanmaktadır. Baskı, yoksulluk, cehalet, sosyal yozlaşma, asimilasyon, sürgün ve katliamlar sömürgeci egemenlik altındaki halkları tanımlayan özellikler olmaktadır. Gençlik, toplumun en geniş katmanı olarak bu politikalara en fazla maruz kalmakta, bunların yansısı kitlesel ve sistematik olarak sömürgeci orduya alınarak halkına karşı savaşırılmaktadır. Sömürge ülke gençliğin tek kurtuluş yolu, ulusal demokratik devrimdir. Sömürge ülke gençliği sadece ulusal kurtuluşu temel bir savaşçı ögesi değil halkın genel yoksulluk ve cehalet içinde yurtsever aydın-gençlik ulusal kurtuluş siyasetini örgütleyecek, halka maledecek, ona kadrosal güç olacak temel katmandır. Tam bir toplumsal durgunluk içinde tutulan sömürge halkların ulusal kurtuluşçu, devrimci yurtsever aydın-gençlik hareketi oluşmadan, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadeleleri başarıya ula-

şamaz. Kurtuluşunu gerçekleştirmiş bütün sömürgelelerde bu gelişme yaşanmış, devrimci aydınların öncülüğünde ulusal kurtuluş siyaseti geliştirilmiş ve emekçi sınıflara maledilmiştir. Sömürge ülke gençliği proletarya önderliğinde verilen anti-sömürgeci, anti-emperyalist, anti-feodal

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin temel örgütlerinden "Yekitiya Xortên Şoreşgerên Welatparêzên Kurdîstan (YXK)" program taslağının bölümler yayınlanıyor.

ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde güçlü bir temel öge, kadro ve savaşçı gücüdür.

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ VE KURTULUŞ SORUNU:

Kürdistan gençliği, halkımızın üzerinde uygulanan sömürgeci baskı, sömürü ve asimilasyondan en fazla etkilenen ve tahribatları en ağır bir şekilde üzerinde görülen bir kesimdir. Denilebilir ki, Türk sömürgeciliği, Kürdistan halkına uyguladığı sindirme, asimilasyon ve ulusal inkarcılığı gençliğin başlatmakta ve onun vasıtasıyla ulusa yaymak istemektedir. Toplumumuzun geleceği olan gençlik, sömürgeci politikalar altında, adeta toplumun geleceğini karartan kesim haline getirilmeye çalışılmıştır. Diğer bir yönüyle ülkemiz gençliğini tanımlamak, sorunlarını ortaya koymak ve çözüm yollarını bulmak, sömürgeci egemenlik altında halkımızı tanımlamak ve kurtuluş yolunu belirlemek olacaktır. Yıgınsal olarak işsizliğe itilen, daha çok küçük yaşlarda kendini geçim sorumluluğu içinde bulan Kürdistan gençliği, gençlik olarak daha tek bir sorununu bile çözmeye olanağı bulmadan diğer emekçi sınıf ve tabakalarla bütünleşmektedir. O, adeta gençliği yaşamamaktadır.

Özgür halklar geleceğini gençlik üzerinde inşa eden, bütün politika ve geleceğe ilişkin yatırımlarını gençlik üzerinde yoğunlaştırırken, Kürdistan'da onlarla kıyaslanabilecek bir gençlik geçeceğinden söz edilmemektedir.

Gençliğin en doğal hakkı olan eğitim, onun ulusal kimliğinden koparıldığı alandır. 1920'lerin başında "Misak-ı Milli" programı ile devlet kurana ve Kürdistan'ın en büyük parçası üzerinde egemenliğini tesis eden Türk burjuva-sömürgeciliği, bu sınırları içinde "tek ulus" ülküsünü gerçekleştirmek amacıyla Kürdistan'ı ülkesi ve halkı ile inkar etme ve Türkleştirmeyi politika yaptı. Kürdistan'da 1920-40 arasında gelişen dinlemelerin katliamlarla bastırılması, sömürgeci-askeri ve siyasi otoritesinin kurumsallaştırılması ardından ilk planda geliştirilen sömürgeci kültür-egitim ve sosyal politika

ve kurumları olmuştur. Birer kişi kültürü yuvası olan bu kurumlar, ülke halkını eğitmek ve uygarlaştırmayı değil, Türkleştirmeyi ve uşaklaştırmayı amaçlamaktadır. Türk burjuva sömürgeciliğinin eğitim ve kültür kurumlarının burjuva demokratik formasyonu yoktur, bilimsel formasyonu ise çok sınırlıdır. Ulusu başkalaştırmayı amaçlayan, gençliği emeğine, halkına ve ülkesine yabancılaştıran ve Türk şoven milliyetçiliği temelinde geliştirilen sömürgeci eğitim ve kültür politikası; Kürdistan'da geniş mali, kadro ve kurumsal olanaklara sahip olup, düşünün kesim üzerinde hemen hemen hakimiyet kurmuştur. Bu politikanın ulusal tahribatı çok büyük olmuştur. Birçok ülkede bir avuç aydın tarafından başlatılan ulusal kurtuluş mücadelesinin Kürdistan'da yüzbinlerle ifade edilen sözde bir aydın kesimine rağmen başlatılamama sebeplerinden birisi de, bu beynsel sömürgecilik olmuştur. Çünkü, objektif planda ekonomik, siyasal ve sosyal alanda geliştirilen sömürgecilik; subjektif planda ülkenin düşünen beyinlerine meşru ve kabullenebilir bir düşün biçiminde yansıtılabırsa, böyle bir sömürgeciliği dünyada hiçbir güç yikamaz. İşte, Türk burjuva sömürgeciliğinin, Kürdistan'daki eğitim ve kültür politikasının özü ve peşinde koştuğu bu gerçektir. Bu politika sonucu, Kürdistan gençliği, tarihsel olarak oluşmuş, fakat kurumsal varlığına kavuşturulamadığından bodur kalmış, ulusal gelenek ve kültüründen uzaklaştırılmış, ulusun geleceğinden önemli oranda soyutlanmış, Türk burjuva düşüncesi ve sosyal ortamı içinde çekilmiş, aralarında en yetkinleri daha da inkarcılığa itilerek sömürgeciliğin kadroları haline getirilmiştir. Yarattılan bu karikatür tip ise, en modern bir kişilik veya model olarak topluma da sunulmakta ve benimsenmesi istenmektedir.

Yetersiz ve inkarcı bir eğitime tabi tutulan gençlik yığınları, iş ve yüksek okula gitmeye olanaklarından yoksun kılınarak, yarı asimile, yarı aydın-küçük burjuva olarak sokağa atılmaktadır. En dinamik yaşında işsiz ve eğitimsiz kalan gençlik yığınları bir

diğer yönden ülkesini terketmek zorunda bırakılmakta, Türkiye'ye, Ortadoğu'ya, Avrupa'ya gitmektedir. Türk sömürgeciliği gençliğin göçünü bir politika haline getirmiş, onları en tortu ekonomik ve sosyal faaliyetin en ucuz malzemesi haline getirmiştir. Ulus ve sınıf geçeginden, geleceğine ilişkin politika yapmaktan uzaklaştırılan gençlik, sendika, sigorta ve benzeri ekonomik-sosyal haklardan da yoksun kılınarak en düşük işlerde en düşük ücretlerle çalıştırılmakta, lümpenlik koşullarına itilmekte, içki-kumar ve benzeri yoz burjuva alışkanlıkları içine çekilerek tüketilmektedir. Sömürgeciliğin ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel-egitim politikaları altında önemli oranda dönüştürülen Kürdistan gençliği, böylece her türlü karşı devrimci politikanın araçları haline de getirilmektedir.

Gençliğe uygulanan bu politikaların yanısıra dinsel, mezhepsel, yerel düşünce ve politikalar sistematik olarak dayatılmakta, bir de bu yönlü bölünmeye uğratılarak, sömürgeci ve feodal-komprador çıkarlar doğrultusunda kullanılmaktadır. Gençliğin, iş ve savaş malzemesi olarak ülkesinden kovulması o denli yüksek boyutlara varmıştır ki, ülkemizin bazı alanlarında gençliği bulmak adeta bir sorun haline gelmiştir.

Türk sömürgeciliğinin, Kürdistan gençliği üzerinde geliştirildiği ekonomik, siyasal,

kültürel, sosyal politikaların tehlikelisi ve tahrip edici olanlarından biri ordu kurumdur. Dünyanın çoğu sömürgeci gücü, sömürgeleştirildikleri halktan ordu kurmayı birçok "kayıda" bağlarken, Türk sömürgeciliği buna bile gerek duymamakta, emperyalist çıkarlarla bütünleşmiş sömürgeci ordusunun çoğunluğunu Kürdistan gençliğinden oluşturmaktadır. Dünyanın hemen hemen hiçbir alanında bu düzeyde görmeyen ve hiçbir şekilde kabul edilmeyecek olan, kendi ulus ve ülkesine karşı düşman ordusunda yer alma ve bunu artık normal bir "işlem" olarak görme, halk ve ülke gerçekliğimize ve gençliğimize vurulan en büyük darbe olmaktadır. Türk sömürgeci ordusu, her yıl, Kürdistan gençliğinin en diri kesiminden yüzbinlercesini devirmekte, bunları yalnız askeri amaçları için kullanmakta, pasifikasyon, robotlaştırma ve asimilasyon yuvaları olan kırsal kültüründen geçirmektedir. İnsanlığın kabul etmediği milisliğin bu resmi düzeyde sürdürülmesi olan gençliğin düşman ordusuna alınmasının önlenmesi halkımızın en temel sorunlarındandır.

Gençliğin geneli üzerinde uygulanan bu politikalar, çeşitli gençlik katmanlarına göre daha da derinleşmekte ve daha sistematik bir hal almaktadır. Köy gençliği her türlü haktan yoksun olarak, ucuz işe, orduya, milisliğe alınmakta, yığınsal olarak şehir-

lere-metropollere ucuz emekgücü ve mevsimlik işçi olarak sürülmektedir. İşçi gençlik, genel emekçi yığınları içinde en fazla ezilen ve sömürülen kesimi oluşturmaktadır. Aydın gençlik, asimilasyon yuvaları olan kültür-egitim kurumlarının, yoz sosyal politikaların ve lümpenliğin malzemesi yapılmaktadır.

Sömürgeci ve feodal-komprador düzen tarafından tanınmaz hale getirilen Kürdistan gençliğinin devrimci-yurtsever potansiyeli ve talepleri çarpıtılarak, esas olarak sömürgeciliğin olanaklarına dayanarak, ulusal inkarcı sosyal-şoven ve reformist politikalara araç yapılarak geleceği tamamen karartılmak istenmektedir. Bilimsel sosyalizmi ve enternasyonalizmi çarpıtıp ve özünden boşaltan Türk sosyal-şovenizminin yaptığı, sol'dan Kürdistan gençliğini, Türk sömürgeciliğinin ulusal imha politikasına perçinlemektir. Kürdistan küçük-burjuva reformeoluğu, sömürgeciliğin eğitim tahribatı ve olanaklarına dayanarak, gençliğin yurtsever potansiyelini çarpıtarak önüne ulusal kurtuluşu değil, reformculuğu koymaktadır. Reformculuk, ancak ulusal bağımsızlık mücadelesi ve devrimi ile alılabilecek "demokratik ulusal eğitim", "ana dilde eğitim" vb. talepleri sömürgeci egemenlik altında özerklik ve reformist amaçlara indirgeyerek ve gençliğin mücadelesini bunlar uğruna mücadele ile sınırlamakta, gençliği ulu-

sal kurtuluşun uzaklaştırılmakta ve bu yolla sömürgeci köleliğe tabi kılmaktadır.

Emperyalizme bağımlı Türk burjuva sömürgeciliği ve feodal-komprador egemenlik altında gençliği açlık, yozlaşma, asimilasyon ve baskı dışında bekleyen bir gelecek yoktur. Gençliğin ulusal, sınıfsal; ekonomik, eğitim, kültürel vd. hayatı sorunları diğer emekçi sınıf ve tabakaların sorunları ile bütünlük oluşturur. Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan toplumu yaratılmadan, demokratik gelişme olanaklarına kavuşamaz. Ulusal kurtuluş ve halk demokrasisini hedeflemeyen hiçbir mücadele ve çözüm gençliği tatmin etmeyecek, sorunlarını çözemeyecektir. Çünkü, o, her şeyden önce bölünmüş, parçalanmış, ulusal kültür ve eğitim olanaklarından soyutlanmış, inkarcı bir eğitim, yoz bir sosyal ortam içine alınmış, kitlesel olarak sokağa atılmış, ülkesinden kovulmuş, halkına karşı konumlandırılmış, her türlü sömürgeci, ulusal-inkarcı, sosyal-şoven, otonom-reformist politikalara zemin yapılmıştır.

Halkımızın temel çelişkisi olan, ülkemiz üzerindeki sömürgeci ve feodal-komprador düzenin yıkılması, ekonomik, kültürel zenginliklerimiz, dilimiz, insanımız üzerindeki sömürgeci tahribatın sona erdirilmesi, feodalizmin tasfiye edilerek bağımsız ve demokratik bir toplum kurulması; bütün emekçi sınıf ve tabakalar gibi Kürdistan gençliğinin de

kurtuluş programıdır. Bu yüce amaç için ulusal kurtuluş siyaseti ve savaşının geliştirilmesi en çok da gençliğin sorunudur.

Kürdistan devrimci-yurtsever gençliğin, ulusal kurtuluş mücadelesindeki yeri oldukça belirgindir. Gençlik, yığınsal olarak işçi ve köylü sınıflarıyla iç içedir. Devrimin temel gücü olan işçi-köylü ittifakının en diri özünü oluşturur. Devrimci-yurtsever aydın-Gençlik yığınları işçi-köylü ittifakının birinci mütefakidir. Uzun ve tahrip edici sömürgeci politikalar altında, halkımızın toplumsal yapısı adeta durdurulmuş, halkın yığınları örgütsüz bırakılmış; sosyal, kültürel ve bilinç geriliği içinde tutulmakta, ulusal kurtuluş hareketinin öncüsü proletarya bile toplumun diğer kesimleri gibi bilinç ve örgütsel gerilik içinde bulunmakta; kendisi ve ulus için bir sınıf haline gelmesinin önünde ise yığınla engel bulunmaktadır. Bunlar, ulusal kurtuluş siyasetinin oluşturulması, bunun örgüt ve eyleme dönüştürülmesinde aydın-Gençliğe tarihi belirgin bir rol kazandırır. Devrimci-yurtsever aydın-Gençliğin Kürdistan ulusal kurtuluş siyasetini oluşturması kadar, geniş gençlik yığınlarının ulusal bağımsızlık örgütlenmesi ve savaşının öncü kadrosu, savaşçı olmak ve devrimci-yurtsever bilinç, örgüt ve eylemi diğer emekçi yığınlara yaymak, onları ayağa kaldırmak görevi vardır. Gençliğin bu sorumluluk ve rolü süreklidir.

Birliklerin Çalışma Tarzı Üzerine

Çalışma tarzı; birliklerin siyasal stratejilerinden kaynaklanan örgütsel, politik eğitim, eylemsel vb. görevlerinin dönemsel planlanması ve bunların yürütülmesi ve uygulanması anlayışıdır. Bu nedenle, birlikler çalışma tarzlarını belirlerken, programlarında ifade edilen ulusal kurtuluşu görevlerin dönemsel planlanmasını ve bunun gerçekleştirilmesini, bu amaçla içine girecekleri planlı uzun evrimli ve günlük çalışmayı alır.

Tanımından hareket edilse bile, çalışma tarzının, koeman siyasal ilkeler bütünlüğünün dönem ve güne yoğunlaştırılması olduğu anlaşılır. Denebilir ki, amaç ne kadar doğru olsa bile, amaç doğrultusunda gelişme sağlamak, günlük çalışma yetkinliğinde, yani çalışma tarzı ustalığında yatmaktadır. Yine tanımından hareket edecek olursak, devrimci-yurtsever çalışma tarzı bir yerde günlük üretkenlik sorunu olsa bile, bu plansız çalışma demek değildir. Günlük çalışma tarzı ne denli yetkin olsa bile, planlı bir faaliyetin parçası olarak yürütülmediği takdirde daralmaya, kendiliğinden düşmeye mahkumdur. Ters durumda salt planlarla yetinmek de bürokrasilik ve reformculuğu doğurur.

Birliklerin Çalışma Tarzında Önemli Bir Halka, Kitlelerin Ulusal Kurtuluşu Bilinç Donatılmasıdır

Sömürgeci ve feodal-komprador egemenlik altında Kürdistan kitlelerinin ıleri bilinçinden söz edilemez. Bilinç, doğrudan kitlelerin maddi yaşam koşullarıyla ilgili bir sorun olsa bile, kitleler kendi kendine ulusal kurtuluş bilinçine varamazlar. İçinde buldukları kötü üretim ve yaşam koşulları, kitleleri devrimci-yurtsever düşünceye açık duruma getirir. Ancak, devrimci-yurtsever bilinç, örgütlü bilinçtir. Dışarıdan, örgütlü güçler tarafından kitlelere taşınarak, onların maddi yaşam koşullarıyla bütünleştirilmek zorundadır.

Bir yandan yüzyılların birikimi olan feodal-aşiretçi gelenek ve düşüncesi, bundan kaynaklanan mezhep sapkınlıkları; sömürgeci burjuvazinin başta eğitim kurumları olmak üzere, bütün kurumlarıyla sistematik olarak uyguladığı inkarcı burjuva düşüncesi, emperyalist kültür, sosyal-şovenizmin ulusal inkarcı ve Kürdistan reformcu küçük-burjuvazinin dayattığı teslimiyetçi düşüncelere karşı kitleleri ulusal kurtuluş bilinçleri donatmak; örgütlü ol-

mak zorundadır.

Nitekim, bugün varılan ıleri ulusal kurtuluş bilinci, on yılı aşkın örgütlü ulusal kurtuluş mücadelesinin ürünü olmuştur. Birlikler bu ıleri kazanıma dayanarak, kitleleri sömürgeci, feodal-aşiretçi, sosyal-şoven, otom ve reformist milliyetçilerin etkisinden kurtarmayı, kitleleri eğitime de temel kıstas olarak almışlardır.

Ulusal kurtuluş bilinci, ulusal kurtuluş eylemi içindir. Bilinç, örgüt ve eylem bir bütün olarak alınmalıdır. Siyasal eylemden yoksun bilinç, soyut bilinçtir. En güçlü kitle eğitimi, örgütlü siyasal eylem içinde edinilir.

Politikaları konusunda kitleleri eğitmeyen, düşman ve işbirlikçi politikaların ideolojik, örgütsel karakter ve pratikleri konusunda kitlelerini bilinçlendirmeyen, kitleler içindeki feodal-aşiretçi etkilerden kaynaklanan yerel, idealist-mezhepçi vb. suni ayrımlara karşı kitleleri sistematik eğitmeyen, politikaları ve pratiği konusunda kitlelerin bilinçli eleştirisi ve görüşlerini alamayan bir birlik çalışması fazla ılerletilemez.

Özellikle kitleleri kazanma ve siyasal eyleme kaldırmada ikna ve eğitim temel alınmalıdır.

Her birlik yönetimi ve her düzeydeki organı işçi, gençlik, kadın, aydın vb. kitlelerini ulusal kurtuluş örgütlenmesi ve savaş, ülke tarihi, mücadele güncel örgütsel sorunları, her türlü düşman ve işbirlikçi politikalar konusunda sistematik eğitebilmelidir. Unutulmamalıdır ki, kitle bilincine dayanan örgüt ve siyasal eylem yenilmezdir.

Birlikler raporları, programları, karar taslakları bütünlüğünü tüm yurtsever kitlelerine yaymalı, sistematik yazılı ve sözlü eğitim araçları oluşturabilmelidirler. Bilinçlenme; örgüt çalışması ve siyasal ulusal kurtuluş eylemi üzerinde yoğunlaşmalıdır. Her birlik ve her düzeydeki organı, kitlelerini planlı eğitmeli, bu amaçla eğitim taslak, plan ve broşürlerine varmalıdır. Koşullar ne olursa olsun, eğitimin araçları oluşturulabilmelidir. Sadece sömürgeci ve işbirlikçilerinin günlük ideolojik-politik saldırı ve propagandalarını aşmak için değil, topyekün kitle eylemine varmanın temel koşulu, kitle bilincidir.

Birlikler, Güçlü Politik Etkinlik İçinde Olmalıdırlar

Birlikler, siyasal cephe örgütleridir. Yığınları ulusal kurtuluş mücadelesine kaldırmayı hedeflerler. Bu nedenle birlikler, çalışmalarının özünü Kürdistan ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi devriminin güçlendirilmesini

alır.

Bir halkın kutsal hakkı, onun bağımsız örgütlenme ve özgür toplum olma hakkı olduğuna göre; birliklerin, sömürgeci politikalar sonucu dünyanın her tarafındaki işçi, kadın, gençlik, aydın vb. yurtsever kitlelerle ilişkiye geçmek, onları kazanmak, örgütlemek, güçlerini ulusal kurtuluşu kanalizasyon etmek görevleri vardır.

Birlikler, Kürdistan devriminin Ortadoğu ve dünya devriminin aktif bir parçası olduğu geçeginden hareketle, bölge ve uluslararası alanda ittifak ve dayanışma çalışmalarını örgütlerler. Her birlik, Cephenin siyasal ittifakları doğrultusunda bölgesel ve uluslararası platformlarda kendi birliğini temsil etmek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sesini duyurmak, Türk sömürgeciliğini ve işbirlikçilerini teşhir etmek; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine destek sağlamak için sistematik çalışmalar için değil, topyekün kitle eylemine varmanın temel koşulu, kitle bilincidir.

Her birlik ve birlik organı çalışmalarını planlarken, politik faaliyetinin bu yönünü de planlamalı ve mutlaka gerçekleştirebilmelidir.

Birlikler, politik faaliyetlerinin bir önemli alanı olarak da Türkiye sosyal-şovenizmi ve Kürdistan reformcu küçük-burjuva politikacılığı ve bun-

Devamı 20. sayfada

Otuz Yıldır Türk Sömürgeciliğini Yenen Adam...

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Berxwedan: Bu durumda, subaylar askerleri cesaretlendirmek için neler yaparlar, onları mükafatlandırır mı?

Rüstem Amca: Asker hududa verildiğinde, öncesinde kendilerine cesaretlendirici nutuklar atılır. Sınırdan kaçakçıların, eşkıyanın ve devrimcilerin geçtiği belirtilir. Onları vurma veya yakalama durumunda, mükafatların verileceği bildirilir. En az bir ay fazladan izin yapabilecekleri söylenir kendilerine. Ama tüm bu vaatler çare olamamakta, askerin korkusunu giderememektedir. Asker para değil, canını korumak istemektedir. Zorunlu olmadıkça çatışmaya girmekten yana değildir. Bu askerin Kürtleri sevdiğinden değil, inancsızlığındandır. Yoksa yeri geldiğinde, hepsi vahşette yarışır.

Tüm bu durumları bilen subaylar da, askere baskı yaparlar. Mevzi ve pusularına baskınlar yaparlar, denetleme adı altında. Görevini yapmadığına inandıkları askeri dayağa yatırır. Hatta bazen askeri de jip arkasında sürükledikleri olmuştur... Bir askeri pusuda uyurken yakaladıklarında başına gelmedik iş birakılmamakta. Diğerlerine ibret olması için, görülmemiş ceza yöntemleri uygulanır. Ne pahasına olursa olsun, devrimcilerden kokmalarını sağlamak isterler. En azından devrimcilerin yarısı kadar direnişçi olmalarını arzularlar... Sonuç yine de nafile!

Tek tek düzeyde Kürt, sınıra verilir. Sayisal olarak çok azdır bunlar. Devrimcilerle işbirliği yapacaklarından korkuyorlar. Genellikle, gelenler, iyi usak olan azgın unsurlardır. Zaten çatışmanın başını yürenler de, bunlardan seçilmiştir. Halkına ihanet beyinlerine kazılmıştır... Türk asıllı olanların önemli bir bölümü

"... Ve hududu geçmek isteyenler olağanüstü cesaretin temsilcileri olanlardır. Korku nedir bilmeyen yiğit insanlardır. Korkusu olanların işi yoktur burada. Zira herşeyi göze alanlar ancak hududu geçmeye yeltenir. Ölebileceğini de peşinen bilir. Düşmanın üzerine yürüyen kişidir. Savaşa giden kişidir..."

bazen havaya ateş ederken, bu tipler kendilerini öne atarlar. Bunlar da Kürt olduklarından, öldüklerinde Türk devleti, üzüleceğine sevinir. Bu unsurların önemli bir bölümü, ihanetlerinin karşılığı olarak devrimciler tarafından cezalandırılmıştır. Fakat yine de burada, "Kürdü Kürde vurdurma" politikasını Türk devletinin gerçekleştirmekte olduğunu söylemek isterim. Yani, bu politika Türk devletince her alanda uygulanmaktadır demek istiyorum.

Berxwedan: Huduttaki komutanlar ticaret yapıyorlar

ma? Para, rüşvet alıyorlar mı?

Rüstem Amca: Hudut komutanları genellikle teğmen ve başçavuşlardır. Her birinin sivil ihbarcılardan kendilerine bağlı adamları vardır. Veya, onlarla kaçakçılar arasındaki ilişkileri sağlayanları vardır. Yüklüce rüşvet alırlar, bazen de kendi denetimlerinde kaçakçılığı örgütlerler, bolca para edinirler. Kaçakçılığı direkt yaparları da az değildir. Emirlerinde bulunan askerleri de bunun için rahatça kullan-

bilmekteler. Bunlar kendi ticaretlerini yaparken, devrimcilere göz yumdukları da anlaşılmalıdır tabii. Hatta bir devrimci yakalamak için leş kargaları gibi pusudalar, çirpim dururlar, Çünkü devrimciler bir anlamda ticaretlerine de mani olmaktadır. Zengin olup, geri dönenlerin sayısı az değildir.

Aldıkları paralar milyonları aşar. Kaçakçıların temel ortaklarıdır. Esas vurgunu bu Türk subayları yapar.

Berxwedan: Huduttan geçtikten neler hissedilir. Örneğin hududa vuran kişi sadece kaçakçı mıdır? Türk devleti böyle değerlendiriyor.

Rüstem Amca: Şimdi Türk devleti de kesin bilmektedir ki, artık kaçakçılar değil, devrimcilerdir hududu geçener. Zaten belli bir inancın, davranışın adamı olmayanlar, bu koşullarda hududu geçmez. Ve hududu geçmek isteyenler, olağanüstü cesaretin temsilcileri olanlardır. Korku nedir bilmeyen yiğit insanlardır. Korkusu olanların işi de yoktur burada. Zira herşeyi göze alanlar ancak hududu geçmeye yeltenir. Ölebileceğini de peşinen bilir. Düşmanın üzerine yürüyen kişidir. Savaşa giden kişidir. Hazırlıklarımı da bu gerçeğe uygun olarak yapmıştır.

Kürt halkının kurtuluşu uğruna mücadele eden devrimci ve yurtseverler, kutsal davalarını takip etmekte. Gönülleri kurtuluşun imanı doludur. Halkın sevgisiyle bezenmiştir. Sonuna kadar cefakar ve inancıdır. Vatandaşın kendilerini beklediğini bilir ve bu topraklarda devletini kurmaya koşar canla başla...

Vatan sevgisini kalbine taşımayan, ulusuna bağlı ol-

mayan kişinin ne işi olabilir ki bu ateş çemberinde?

"... Ölümden korkma diye birşey hissedilirse, baştan beri bozguna uğranılmış demektir. Hedefe ulaşma arzusu ön planda olmalı. Kürdistan'ı kucaklamaya koşulduğu bilinmeli..."

Ayrıca Türk devleti hudud geçenerin ne amaçla geçtiklerini çok iyi bilir. Bu nedenle, o da savaşa hazır du-

Rüstem Amca: Ölü ve yaralı sayısı çok yüksektir. Katledilen birçok insanı şahsen tanıyordum. Mayınlara basan ve yaşamını yitirenlerin sayısı kabardık. Sınır boylarındaki köylerin her birinde, ayağı, eli kesik, sakat kalmış 5-6 insan vardır. Mayın çıkarmak istersen yaralanan insanların da sayısı az değildir.

Hudutta biri ölmeyip de yaralansa ve Türk devletinin eline geçerse, onu mutlaka öldürürler gizliden. Bu mümkün olmadığı takdirde ancak,

"... Kürdün düşmanları topraklarımızı parçalamışlar, keyfince sınırlar çizmişler. Halkımızı esarete mahkûm etmek, yok etmek istiyorlar. Halkımızın saydığı değerlere saldırıyorlar. Namusa el atıyorlar. Kızlarımız, kadınlarımız namusumuzdur ama, en büyük namus vatan topraklarıdır bu savaşta. Eğer toprağımız kirlenmişse, düşman askerinin pis çizmeleri altında zaten bir şeyimiz kalmamıştır arta kalan. Ne zamanki bu sınırları kaldırdık ve vatani kurtuluşu götürdük, o zaman da kimse bize kölelik muamelesi yapamaz artık..."

onu doktora götürürler ve hapishaneye atarlar. Belirttiğim gibi genellikle öldürürler insanlarımızı. Şimdi ise hudutta, karışıklarda devrimciler var. Devrimcileri öldürüyorlar. Bazen bilgi almak için sağ ele geçirmeye çalıştılar, ancak bilgi alamadıklarından hemen katletmektedirler.

Berxwedan: Bu bir savaş değil midir?

Rüstem Amca: Bundan büyük savaş mı olur? Elbetteki bu bir savaştır. zaten hudud geçişleri de mevcut savaşın sadece belli bir yönüdür. Savaşın bir cephesi de sınırlardır.

Kurtulacak ulusun, kurulacak devletin bir parça savaşı da en yoğunca sınırlar üzerinde gerçekleşiyor. Kürdün düşmanları topraklarımızı parçalamışlar, keyfince sınırlar çizmişler. Halkımızı esarete mahkûm etmek, yok etmek istiyorlar. Halkımızon saydığı değerlere saldırıyorlar. Namusa el atıyorlar. Kız-

larımız, kadınlarımız namusumuzdur ama, en büyük namus vatan topraklarıdır bu savaşta. Eğer toprağımız kirlenmişse, düşman askerinin pis çizmeleri altında zaten bir şeyimiz kalmamıştır arta kalan. Ne zamanki bu sınırları kaldırdık ve vatani kurtuluşu götürdük, o zaman da kimse bize kölelik muamelesi yapamaz artık.

Berxwedan: İnsanlarımız bu ölmelere tahammül edebilirler mi?

Rüstem Amca: Şunu peşinen söyleyeyim. Mümkün olduğunca, Türk devleti insanlarımızı katletmek isteyecektir. En olmadık vahşeti gerçekleştirecektir. Kürt halkının gözü de yeterince korkutulmuştur geçmişte.

Ama Türk devleti bu sayfanın kapanmakta olduğunu görüyor, zincirlerin boşaldığını izliyor. Bu nedenle vahşetini ayıyuka çıkaracaktır uyanmayı kırmak için.

Ama halkımız boyun eğmeyecektir. Direniş kabarıyor. Korku perdesi kalkıyor. Ve insanlarımız direniş yolunu, biricik yol olarak kendine bayrak ediyor. Herkes elinden geleni yapmaya koşuyor. Bir yarıştır gelişiyor halkımız arasında ve ulusal bilinç mücadele meydanlarında pratiğini sergiliyor. Bazıları silah temin ediyor, bazıları oğlunukızını katıyor mücadeleye, bazıları değişik yardımda bulunuyor. İnsanlarımız birbirine mücadeleyi anlatıyor, birbirini aydınlatmaya çalışıyor. Halkımız şimdi bunu çok iyi biliyor ki, kurtuluş sağlanmayınca kadar, rahat yüzü göremeyecektir. Bu bilinçle ayağa kalkıyor ve devrimcilere bizzat katılıyor.

Berxwedan: Düşman sizi yakalamak için neler yapıyor?

Rüstem Amca: Beni yakalayabilmek için düşman çeşitli yollara başvurmuştur. Kiralık adamların peşime salmış. Başıma yüklü paralar koymuştur. Tanidik ve dostları beni ihbar etmeye, yakalamaya zorlamıştır.

Yüzerce defa evime baskınlar düzenledi. Tüm aile fertleri baskı altına alındı, işkence edildi. Akrabalarım köy meydanında çırıl-çılak edilerek falakaya yatırıldı. Aynı uygulamaları başka köy muhtarları olmak üzere, tüm köylülere de reva gördüler.

Çeşitli defalar ihbar da edildim. Geçtiğim yerlerde pusular kurdular bana. Köyümü geceleri defalarca sardılar. Çocuklarımı yakalayıp bazen götürdüler. Kötü şekilde dövdüler. Bazen 2 aydan fazla tutukladılar.

Bir seferinde Aradé de bulunan bir üstteğmen, yanıma 2 adamı beni hudutta vurdurtmak için sızdırdım. Beceremeleri halinde kendilerine yüklü para vaat edilmişti. Ama adamlar pişmanlık duyarak bunu yapmadılar ve durumu bana açıkladılar. Aradan zaman geçti bunlar tutuklandı. Elleri kolları bağlanarak gün boyu işkence edildi-

Devamı 19. sayfada

Türk Sömürgeci Basınında IKDP-Türk Sömürgeçiliğinin Cilveleşmesi Neyin Göstergesidir?

1984 15 Ağustos Atılımı gerçekleştiğinde, Türk sömürgeci yetkilileri var güçleriyle PKK'nin Barzanlılar desteklediğini, güçlerini onlardan aldığını, onların alanlarında üslediğini vb. propagandalarla, gerçeği çarpıtmayı, güçsüzlüğünü gizlemeyi hedefledi.

Şimdi ise, Türk devlet yetkilileri ve basın tam tersini yapıyor. MIT' oluklarından şüphe duyulmayan sömürgeci basın yetkilileri, I-KDP, YNK, I-KDP vb. feodal-aşiretçi, burjuva güçlerin alanlarında, Paris, Londra ve Washington'daki karargahlarında cirit atıyor; bunların demecileri ve röportajları Türk sömürgeci basını süslüyor. Öyle ki bilmeden, Türk sömürgeci-faşist devletini Kürt halkının dostu sayacak, ya da Türk sömürgeçiliği ile bu güçler arasında gerçekten ilişkiyi aşan bir uyum ve ittifakin söz konusu olabileceği kuşkusunu uyan-dırmaktadır.

Denebilir ki Türk basını, propaganda yapıyor. Bu güçler, PKK ve Kürt halkı aleyhine demeciler vermiyor, Türk devletini övmüyorlar. Eğer durum buysa, bu güçlerin Türk basınına yalanlamaları gerekir. Radyoları ve dergileri vardır. Basın toplantıları yapma olanakları vardır.

Fakat, bu denli açık davranmıyorlar. Bir yandan Türk sömürgeci basın yayınlarına karşı bir şey yapmazlarken, diğer yandan yurtsever kitlelere, "Biz böyle demeciler vermedik" diyerek bir ikiyüzlülük sergilemektedirler.

Türk sömürgeci basına verilen demecilerin altında yatan gerçekler nelerdir?

I-KDP'nin baştan beri Türk sömürgeçiliğine karşı bir tutumu yoktur. Tam aksine uyumu vardır. Tarihinin hiçbir döneminde Türk egemenliğinin şu ya da bu şekilde Kürt halkının çıkarlarıyla uyuşan bir tutumu yoktur ve olamaz da. Biraz tarih bilgisi olanlar, Kürdistan sorununun öndeki temel engelin Türk burjuva sömürgeçiliği olduğunu görür. 1921 Ankara, 1926 Bağdat ve 1937 Sadabad antlaşmaları sadece Kuzey-Batı Kürdistan'ın statüsü üzerine değil, tüm Kürdistan'ın köle statüsü üzerine olan antlaşma ve ittifaklardır.

Günümüzde de, Irak sömürgeçiliğine en büyük desteği veren, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı askeri anlaşmalar imzalayan ve hayata geçiren Türk sömürgeçiliğidir. 1983'te zorlanan Saddam diktatörlüğü, bugünkünden geniş bir otonomiyi YNK'ye vermeye yanaşmıyordu. Bu gelişmeyi önleyen doğrudan Türk devleti oldu.

Ama I-KDP, Türk devletine karşı politikasız oldu. 1961-78 döneminde en yakın ilişki içinde oldu. M. Barzani, "Türk askerine mermi sıkan bana sıklar" sözlerinin sahibidir. Basit cümlelerle aktar-

dığımız bu gerçek, otonomiyi hedefleyen aşiretçi önderliğin ideolojik-politik tutarsızlığını ve pratik çıkmazını ifade ediyordu.

Aynı dönem, Kuzey-Batı Kürdistan'daki kompradorlaşmaya bağlı olarak T-KDP önemli oranda MIT'in denetimine geçer. Bu gelişmeyle Türk devletinin I-KDP üzerindeki etkinliği daha artar. Hak-karı, Van ağalarının çoğu Türk MIT'nin birer parçası haline gelirler. I-KDP bunu bilir ve mesru görür. Aynı dönemde ABD emperyalizmi ve İran Şahlık rejimi ile uyduculuk ilişkileri içinde olduğundan MIT'le de içli dışlı olma bir sakınca görülmez.

Böylesi iççeliğin ürünü olarak, I-KDP hattını milliyetçi görme yanlışlığı içinde olan

ların her biri I-KDP tarafından yurtseverliğin önderleri olarak gösteriliyordu.

1978'de, 700 civarında YNK savaşçısını bu unsurlar kattı. Yine KUK, Sami Abdurrahman tarafından MIT'in bir parçası haline gelen T-KDP'nin bir fonksiyonu olarak örgütlendirildi. 1979-80'de KUK'un PKK kadro ve savaşçılarına yönelik saldırılarının ardında açık olarak Türk MIT'i ve bu güçler bulunmaktaydı.

Barzaniler tekrar işbaşında

İran-İrak savaşı, Güney Kürdistan'da boşluk yaratmıştı. Halkın yurtsever direnme istemleri artmıştı. S. Abdurrahman, artık bu potansiyeli kontrol edemedi. Bir

rin ciddi ablukası ile karşı karşıya bulunuyordu. Benzer şekilde bu güçler, PKK'ye de saldırıyorlardı. Dönemin koşulları ittifak ve dayanışmaları zorluyordu, PKK'nin bu yönlü yoğun çalışmaları vardı. PKK, I-KDP ile taktik ittifaka girdi. İttifak yanlı değil, isabetli ve doğrudu. Hem halkın talebiydi, hem de PKK'ye geniş manevra, üslenme ve Güney Kürdistan kitleleriyle temas olanağı verdi. İttifakin ilkeleri net, açık ve halkımızın taleplerine denk düşüyordu.

I-KDP'de az bir yurtseverlik olsa ve ittifakin koşullarına yüzde bir bile uyabilseydi, ittifakin halkımızın ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesine hizmet etme şansı çok daha fazla olurdu.

I-KDP, feodal kurnazlık, komploculuk ve olanaklarına dayanarak proletaryaya hatlına karşı tasfiyeciler içinde oldu. I-KDP yöneticilerine göre, kendileri "Kürdistan kralıydı". Başkalarının uydusu olduklarına bakmadan herkeसे uyduculuk ve bağımlılık dayattılar. Bu anlayış doğrultusunda sinsi komplolar içinde oldular. Dr. Cercis adlı karanlık unsur, daha 1982 sonbaharında PKK'nin atılımını önlemek için 8 PKK kadrosunun şehit olmasına yol açan Hezil komposunda rol oynadı. İKP'nin tasfiyeciler ve komplocu planlarına ve saldırılarına destek oldu. Bir türlü ittifak koşullarına uymadı. Tam aksine, "aman dikkat edin, Türk askerleri burada olduğunuz görmesin", "içimizde ajanları var, PKK'li olduğunuz anlaşılmasın" vb. dayatmalarla bir yandan teslimiyeti dayatırken, diğer yandan gizlice Türk MIT ve ordu yetkilileriyle görüşüyor, birtakım sözler veriyorlardı.

Nitekim, 1983 Mayıs'ın Türk ordusunun saldırı girişimine karşı I-KDP'nin aldığı tavır öğreticidir. I-KDP sorumluları tek kurşun sıkmadan, açık olarak Türk subayları ile görüşüp, sınırdaki bütün kamp ve köyleri boşalttılar. Alanın I-KDP sorumlusu (Dr. Cercis), "Direnmemek için yönetimleriden emir geldiğini ve her kim bizen diren diyorsa, o Kürdistan'ın düşmanıdır" diyecek kadar şaşkınlanıyordu...

15 Ağustos 1984 Atılımı I-KDP'nin bütün hünelerini ortaya serdi

Atılım, Güney Kürdistan halkı ve peşmergelerini sevinç içinde bırakırken, I-KDP sorumlularını korku histerisi tuttu. I-KDP şunları dayattı: "Sınırdan şu kadar km içeriye kadar Hakkari, Van, Siirt ve Ağrı'da eylem yapmayın, İKP'yi teşhir etmeyin; içimizdeki tasfiyeciliğe yaşam hakkı tanıyın" vb.

Çok açık olarak bu istemler ancak Türk Genelkurmaylığı'nın istemleri olabilir ve I-KDP yetkilileri çok açık olarak başkasının istemlerini dayatıyorlardı.

I-KDP yönetimi bununla

da kalmadı. Zaxo, Amadiye vb. yerlerindeki bütün komitelerinin bileşimini değiştirdi. Yüzlerce aydını görevden aldı. Çoğunu sorguya çekti. PKK'yi açtıkten destekleyenleri tehdit etti. I-KDP yönetimi bir yandan İKP ile komplo hazırlıkları içinde olurken; diğer yandan Türk ordu yetkilileriyle görüşmeye oturdular. 1984 Ekim'inde Urfa'da Dr. Cercis, Türk MIT yetkilileriyle görüşme masasında MIT'in dayatmalarıyla gitti.

Bu görüşmelerin sonucunda Dr. Cercis, Aralık'ta Lak-1 alanına yollandı. 1985 baharında Ferit Melen devreye girdi. Mardin, Diyarbakır vb. yerlerden toplanmış MIT mensubu eski T-KDP'liler, İrad'a I-KDP yönetimine yollandılar. Aynı dönemde Yüksekova ağaları Zeydanlar, I-KDP yönetimiye konuştular. Ardından Van, Hakkari Ertuş aşiret reisleriyle toplantılar yapıldı ve bu toplantılar ardından ağalar çeteleşmeye ve silahlanmaya başladılar. Böylece I-KDP otonomi hattıyla Güney Kürdistan'daki çeteleciliğe kaynak olduğu gibi, Kuzey-Batı Kürdistan'daki çeteleciliğe de önemli bir dayanak oldu.

I-KDP doğrudan komplolara başvuruyor

I-KDP yönetimi, 1985 bahar İKP komposunda ciddi rol oynadı. Sınırda karakol adı altında, Kürdistanlılık ve direnişçilikle alakası olmayan, I-KDP'den çok Türk karakollarına bağlı ajan-tüccar ağalardan sınır denetleme müfrezeleri oluşturdu. Bu komplocu güçler açık olarak PKK savaşçılarına karşı konumlanıyor.

Nitekim bu güçler, 1985 Ağustos'unda Hamit AVCI'yi şehit ettiler. Birçok yurtseverin yanı sıra, 1987 Haziran'ında Vahit ERDEM adlı ARGK savaşçısını Şemdinli'de Türk ordusuna teslim ettiler. İhbar ve ajanlık raporları bunun dışındadır.

Kendi halkını düşmanına peskeş çektiren, düşmanın istemleriyle devrimcileri katleden bir gücün yurtseverlikle alakası olabilir mi?

Güney ve Kuzey Kürdistan yurtsever kitleleri I-KDP'nin işbirlikçi hünelerini görüyor ve lanet okuyor. I-KDP'nin en büyük korkusu da bu noktada toplanıyor. Ulusal bağımsızlık hattı ve pratiğinin gitmişçe daha fazla Güney Kürdistan kitlelerini ve peşmergeleri sarmasından korkuyor.

Kazanan kim oldu?

I-KDP, yıllarca Güney Kürdistan potansiyelini tüketti. İç çatışmalarla savaşı gücünü kırdı. Kırk yıldır, sömürgeci güçlerin taktik uzantısı olmaktan kurtulamadı. Cephelelerin gerekli olduğu dönemlerde ayrılık ve çatışmaları dayattı. Kürdistan'ı bölge ge-

Devamı 18. sayfa

Sömürgeci Türk basınının piyonlarından biri: Dr. Sait Barzani, yıllardır Şemdinli hudutunda. Düşmana tek mermi sıkmamıştır. Tüccardır. Ticaret ortakları Türk karakolları, ajanlar ve Saddam'ın çeteleridir. Bu nedenle hiç saldırıya uğramaz. Doktorluk ünvanını da Şemdinli'de yoksul köylülerin katır ve devekarların çalma hünerinden ve komploculuk hünerinden dolayı almıştır...

Sait Kırımıztoprak ve Sait Elçi; MIT'in direktifleri doğrultusunda T-KDP vasıtasıyla I-KDP yöneticileri tarafından katledildi. Katillerin bir kısmı halen I-KDP'nin önemli mevkiilerini işgal ederler.

I-KDP yönetimi, siyasal strateji ve ittifaklardaki çıkmazın ürünü olarak 1961-75 direnişini dağıttı. Direnişin yenilmesi siyasaldır. Yenilginin nedeni tümüyle I-KDP'nin sorumluluğundadır.

Türk sömürgeçiliği, Güney Kürdistan potansiyelinin kontrolünden çıkarması için Sami Abdurrahman'ın 1978'e kadar Habur boylarında üslenme göç yumdu. Sami Abdurrahman'ın işbirlikçileri de Türk karakollarınca yönetilen Jirkan ağaları Hacı Dirbas, Şexmus Kerevan ile Çukurca-Pınarışığı ağası Macit vb. oldu. Bunlar alanlarında MIT ve I-KDP'ye bağlı birer komplocu çete ve savaş ağası olarak örgütlendirildi. Bu iblis ağa-

yerde rolü bitmişti. Ayrıca, yeni İran yönetiminin, Irak devletine karşı Güney Kürdistan potansiyelini ihtiyacı vardı. Barzani'nin çocukları bu rolle tekrar devreye sokuldular. I-KDP tarihten ders almadı. Değişik dönemde de olsa İran yönetiminin taktik uzantısı olmaktan kurtulamadı. Bir yerde savaş halinde İran'ın Güney Kürdistan ve Irak muhalefetine denetleme aracı oldu. Gerçekten I-KDP'nin geliştirdiği bütün cepheleşmeler bu amaca yönelik olular. İKP vb. güçler ise I-KDP ile cephe ilişkileri içinde İran yönetiminin ikinci elden uzantıları olmaktan kurtulamadılar.

IKDP-PKK ilişkileri

1982'ye gelindiğinde I-KDP, YNK öncülüğündeki, aralarında TKSP, DDKK, KUK, Ala Rızgari, I-KSP vb. güçle-

Aquino rejimi, Marcos'laşiyor; siyasi kitle muhalefeti artıyor; silahlı gerilla mücadelesi boyutlanıyor

Olayların kısa tarihçesi

300.000 km²lik 7103 adadan oluşan ülke, 57,8 milyon nüfusu barındırmaktadır. Madenler bakımından zengin olan ülkenin en önemli özelliği, stratejik coğrafik konumudur. Filipinler tarihi, sömürgeci-

Filipinler Kaynıyor

lik tarihidir.

1521'de Portekizliler adaya hakim olurlar. 1564-1898 arası uzun dönemde İspanyollar adaya hakim olurlar. Bu tarihle, 20 milyon dolar karşılığında, ABD adanın yeni efendisi olur. 1939-45 arasında Japon emperyalistleri, bazı adaları ele geçirip kukla bir yönetim oluşturmalarına rağmen, bu işgal kalıcı olamaz. 1946'da ABD, adaya biçimsel bağımsızlık tanır. Gerçekte Filipinler, ABD emperyalizminin bir yeni-sömürge karakolu olur.

Filipin halkı, yabancı işgale karşı hep direndi. 1896'daki büyük ayaklanmalarda binlerce insan öldürüldü. Filipinler Komünist Partisi (FKP), 1930'da kuruldu. 1934'te Filipin Sosyalist Partisi (FSP) ile birleşti. Etkin bir siyasal faaliyet yürütmesine rağmen, hep stratejik hatalarla hareket etti. FKP, Japon işgaline karşı Anti-Japon Halk Ordusu'nu (HUKBALAP) örgütlemesine rağmen, ABD'ye karşı savaş geliştiremedi. 1950'lerde FKP ve HUKBALAP tasfiye noktasına geldiler.

Filipinler, Vietnam savaşında ABD'ye karakol rolü oynadı. Filipin ordusu ve Phiccon altı altında özel birlikler Vietnam'da savaşmıştı.

Filipin demokrasisi kuruyor

1965'te, ABD'nin kuklası Marcos devlet başkanı olur. Marcos, başkan olduğu "Yeni Toplum Partisi" ile diktatörlük kurar. Bir nevi parlamenter rejim kurulur. Gerçekte, yönetim ABD'nin elindedir. Özellikle de Pentagon ve CIA, Filipinleri yönetmektedir. ABD'nin etkisi her alandadır. Filipinler ordusu, ABD'nin bir piyonudur. Ordu generalleri, toprak sahipleri ve işbirlikçi burjuvazinin ABD'ye bağlı tepedeki diktatörlüğü altında dünyanın ilginç diktatörlüğü kurulur. Toplum, sadece ekonomik değil; sosyal, kültürel ve ahlaksal çöküntüye de yaşıyor.

Marcos diktatörlüğü, aralarında liberal burjuvazi, orta kesimler, köylülük, işçi sınıfı, dinsel ve milliyetsel azınlıklar olmak üzere, geniş kesimlerin muhalefetine yol açar.

1968'de FKP tekrar örgütlenir. FKP, 1969'da Yeni Halk Ordusu'nu (NPA) kurar. NPA, köylülükten büyük destek görür. Kısa sürede ülkenin beşte birini denetler.

Marcos kaçıyor, Filipinler'de yeni perde açılıyor

Gelişmeler, ABD emperyalizmini ürkütür. İran, Nikaragua vd. örnekler vardır. Corazon Cojuangco Aquino devreye sokulur. Aquino'nun devreye sokulmasındaki amaç belliydi: Marcos yönetimi gelişmeleri durduramıyordu. Ülke, ABD'ye kötü bir bağımlılık içindeydi. Öyle ki, diğer emperyalist ülkelerin etkinli-

ği hiç yoktu denilebilir.

Halk, demokrasi istiyordu. Ülkenin dış borçları 28 milyar doları aşırıyordu. Köylülüğün %70'i topraksızdı. Azınlıklar, özerklik peşindeydiler. Ahlaksal çöküntü vardı. FKP ve NPA, en büyük muhalefet gücüydü. Bu güç, işbirlikçi rejimi sarsıyordu. FKP, geçmiş deneylerden ders çıkarmıştı.

Marcos gitmesine rağmen, rejimi aynı kaldı. Ordu, Pentagon tarafından yönetiliyordu. Generaller, Pentagoncuydular. İşbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları, düzenlerinden taviz verme niyetinde değillerdi. Aquino, bunları, daha doğrusu ABD'yi frenleyemedi. Muhalefeti frenleyemedi. Bu da olanaksızdı. Zira, Aquino'nun en büyük dayanağı ABD'ydi. Rejim, ABD'nin, siyasal-ekonomik destek ve yönlendiriciliği ile yaşıyordu.

Katle edilen UNIDO başkanı bayan Lean Alejandro ve intikam isteyen kitleler...

Filipinler'de toplumsal çelişkiler o denli yoğun ki, rejimin reformist yöntemlerle komünist hareketi tasfiye etmesi olanaksızdı. Nitekim, Aquino'nun bu yönlü girişimlerine hem sağ, hem de soldan şiddetli tepkiler geldi. Aquino, en çok, orta ve küçük-burjuva sınıfları kazanarak, FKP ve NPA'yı tecrit etmeyi planlıyordu. Bu yönlü görüşmeler oldu. Geçici barış ve ateşkes antlaşmaları imzalandı. Moro Ulusal Kurtuluş Cephesi'yle de bu yönlü antlaşmalar oldu.

ABD'nin ordu darbeleri

Bir buçuk yıl içinde Aquino hükümetine karşı üç-dört ordu darbesi girişimi oldu. Bunların sonuncusu 28 Ağustos 1987 günü oldu. Darbecilerin oldukça açık hareket etmeleri ve yargılanamamaları bile, iplerin kimlerin elinde olduğunu göstermektedir. Gözlemciler, darbe girişimlerinin hükümeti devirmeye yönelik olmadığı görüşünde birleşiyorlar. Nitekim, son darbeciler de hükümeti, "komünist gerillaların üstüne yumuşak gitmekle" suçlamış ve sıkıyönetim ilanını istemişlerdir. Daha doğrusu, ABD bunu istemektedir. Darbeciler, halka ateş edip, çok sayıda kişiyi öldürmelerine rağmen, herhangi bir yargılamaya tabi tutulmamışlardır.

Olaylar, hükümetin ne denli güçsüz ve çaresiz olduğunu göstermiştir. ABD, çaresiz olduğundan, Aquino'yu tutmaktadır. Aksi durumda Aquino, bir kukla sembol olmanın ötesinde bir anlam ifade etmemektedir. Yönetimde, Gene-

ral Enrile'ye bağlı geleneksel Marcos'çu güçler olan işbirlikçi tekelci burjuvazinin en sertlik yanlısı kesimleri açık faşizmden yanayken; yönetimde onlarla çelişkiyi yaşayan Aquino'yu destekleyen işbirlikçi burjuvazinin orta kesimleri ve toprak kapitalistleri daha liberal yöntemleri izlemektedirler.

Son Merkez Bankasındaki değişimler, hükümetteki değişimler, ordu da Aquino'cu kanadın temsilcisi Ramos'un istifa talepleri, bu iki kanadın çatışmalarının ürünüdür. Marcos'çu kanat, sürekli darbe çabaları içinde olurken, adeta ayrı bir yönetim olarak topluma karşı şiddet geliştiriyor. Nitekim ardarda özel terör timleri tarafından devrimci liderlere karşı siyasal cinayetler gerçekleştirilmektedir.

En son olarak 20 Eylül'de Ulusal Demokratik Birlik Örgütü - UNIDO'nun başkanı

Bayan Lean Alejandro, bu terör timlerinin suikastıyla öldürüldü.

Muhalefetin durumu

İlk günlerin aksine orta kesimler, Aquino hükümetinden umudu kısımlıdır. Önemli oranda FKP'nin inisiyatifli altında, geniş muhalefet güçlerinin bünyesinde toplanan Yeni Yurtsever İttifak (NDF) örgütlenmiştir. Bu cephenin 5 milyon üzerinde üyesi olup, sendikaları da bünyesinde toplamaktadır. Bu büyük siyasal güç, şehirlerde çok sık kitlesel siyasal gösteriler ve mitingler düzenlemektedir.

Kitle desteği ve hareket alanı daha da genişleyen NPA, eylemlerini arttırdı. Kuratılmış alanlar, şimdi ülkenin 1/4'ünü kapsamaktadır. Gerilla sayısı 20.000'e çıkmıştır. Köylülüğün toprak işgalleri artıyor. Şehir kitlelerinin siyasal eylemleri ve işçilerin grevleri süreklilik kazanıyor.

NPA temsilcileri, dünya sosyalist ve demokrat güçlerine çağrı yaparak, siyasal ve askeri destek, özellikle de roketatar, tanksavar, uçaksavar vb. ağır silahlar talep ettiler.

Bu arada, burjuva ordusunda da yeni düzenlemelere gidiliyor. Uzlaşma koşullarının olmadığı Filipinler'de çelişkiler ve çatışmalar yoğunlaşacaktır. Tarihten önemli dersler çıkararak Filipin devrimci güçleri, uluslararası devrim güçlerinden de gerekli desteği görüp, koşulları değerlendirilmeleri durumunda, zafere daha yakın olacaktır.

Körfez'de ABD'nin Provokasyonları Artıyor

Uzun sürer ABD savaş gemileri Basra Körfezinde bulunuyor. Bulunuş gerekçeleri: Uluslararası suların güvenliğini sağlamak ve Arap körfez ülkelerinin petrol sevkiyatı ile çeşitli ülkelere ait petrol tankerlerinin güvenliğini sağlamak.

Bütün bu önlemler, -savaş halindeki İran ve Irak'tan- İran'a yönelik olduğu çok açık. Kukla Arap rejimleri, apar topar yaptıkları antlaşmalarla -özellikle Kuveyt- gemilerine ABD bayrağı çektiler.

Irak, durmadan havadan Harg Adasındaki İran petrol tesislerini ve diğer ekonomik tesisleri ile deniz hedefleri dediği petrol tankerlerini bombalıyor. Körfez Arap ülkeleri, hem Irak petrollerini taşıyor, hem de her türlü askeri-maddi desteği veriyorlar.

Bu durum İran ile Körfez ülkelerinin arasında daha da gerginleştiriyor. Nitekim, İran'ın Kuveyt vd.'lerine haklı tehditleri sürüyor. İran, başlıca gelir kaynağı olan petrol tesislerinin bombalanmasının devamı ve diğer Arap ülkelerinin Irak'a desteğinin devamı halinde Hürmüz boğazını kapatacağı tehdidi: ABD'nin Körfez sularını savaş gemi ve Awacs uçaklarıyla doldurmasına yetti.

Filili bir savaş yoksa da, ABD, savaşın fiili bir tarafıdır. Bu gelişme, İran'ın daha sert tepkilerine yol açtı. İran, sahile roketatarlar yerleştirdi. Sahillerini korumaya aldı. Körfezin belli yerlerini mayınladı. Ayrıca arkası kesilmeyen tatbikatlara gitti. İran, açıkça ABD'ye, tehditlerine boyun eğmeyeceğini belirtiyor.

ABD'nin çağrısıyla Fransa, İngiltere, İtalya da Körfezde mayın arama bahanesi ile, alana askeri gemilerini yolladılar. Bu durum, Körfezdeki ortamı daha da gerginleştirdi.

Açıkça, emperyalist güçler İran'ı savaşın zararlarına katlanacağı bir barışa zorluyorlar. İran'ın mevcut siyasal, sosyal gerçekliği böylesi bir barış kaldıramaz. Nitekim, kimse yakında bir barış umudu görmüyor.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Perez De Cuellar, Tahran'dan eli boş döndü. Her ne kadar İran'ın, barış için Saddam'ın devrilmesi koşullarında vaz geçtiği ileri sürülüyorsa da, böyle olsa bile ateşkes uzak bir ihtimaldir.

ABD, İran üzerindeki oyunları tutmayınca bu defa silah ambargosunu uluslararası alanda gerçekleştirmek istedi. Ancak sonuçsuz kalınca bundan da vaz geçmek zorunda kaldı.

23 Eylül günü, ABD savaş helikopterlerinin bir İran gemisini bombalamaları ve askerlerini esir almaları, İran tarafından bir savaş kıskırtıcılığı olarak değerlendirildi ve cevapsız bırakılmaya çağırıldı.

Olaylar, İran-İrak savaşının süreceği ve Körfez gerginliğinin artacağını göstermektedir. Gelişmelerin seyriden korkan ABD, savaşın fiili tarafı olan kıskırtmalarda bulunuyor. Böylesi bir gelişmenin ABD ve Körfez gericiliğinin lehine sonuçlanacağına da ihtimal verenler çok az.

ETİYOPYA DEMOKRATİK HALK CUMHURİYETİ İLAN EDİLDİ

1.221.900 km² yüzölçümlü ve 46,6 milyon nüfuslu çok uluslu ve çok sayıda ulusal azınlığı kapsayan dünyanın en fakir ve en eski devletlerinden biri olan Etiyopya, 1974'te çağdışı ve gerici Kral Haile Selassie yönetiminin bir darbe ile yıkılışından bu yana, askeri bir konsey ve geçici bir anayasa ile yönetilmektedir. Bu anayasa, 1986'nın ortalarında tartışmaya açılarak onaya sunulmuştu. Altı aydan beri süren tartışmalarda 120 maddelik önergeye ilişkin yarım milyon soru kaydedildi ve 95 değişiklik yapıldı. Sonunda bu yılın şubat ayında onaya sunularak kabul edilen anayasa gereğince, haziran ayında parlamento seçimleri gerçekleştirildi. Yeni parlamento, geçici hükümet başkanı Mengistu Haile Mariam'ı

yeni devlet başkanı olarak seçti. Diğer önemli bir kararı ise, Etiyopya'nın devlet statüsüne ilişkindir. Alınan bir karar gereği, devletin adı Demokratik Halk Cumhuriyeti şeklinde değiştirildi.

Etiyopya'nın en önemli sorunu, Eritre halkının ulusal haklarının yasal bir statüye kavuşturulmasıydı. 1974'te gelen askeri yönetim, anti-emperyalist, ilerici küçük-burjuva karakterine rağmen, Eritre sorununa şovence yaklaştı. Bu nedenle çatışmalar kesilmedi. Devlet, Demokratik Halk Cumhuriyeti adını almasına rağmen, Eritre'ye verilen statü otonomi oldu. Bu biçim, devletin demokratik karakterini dışladığı gibi, savaşın da süreceğini göstermektedir.

★

Berxwedan Paris muhabininin Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları (LTTE) örgütünün Fransa temsilciliği ile yaptığı kısa röportaj

Berxwedan: Okuyucularımıza Sri Lanka tarihi ve Sri Lanka'daki Tamil toplumu hakkında bilgi verebilir misiniz?

Cevap: Sri Lanka 65.610 km²'lik bir alandır. Nüfusu 16.4 milyondur. Nüfusun 4 milyonu Tamil'dir. Tamiller, adanın kuzey ve doğusunda kendi ülkeleri olan Tamil Eelam'da yaşamaktadırlar. Kendileri, ayrı bir halk olarak kültür, dil ve geleneklere sahiptirler.

Portekizliler adayı işgal ettiklerinde kuzey ve doğuda bulunan Tamil ve güneyde bulunan Sinhal krallığı olmak üzere ülke iki krallık tarafından yönetiliyordu. Adada sömürgeci egemenlik kuran Portekizliler ve Hollandalılar, çıkarlarına uygun düştüğü için uzun yıllar, iki krallıklı ülke statüsünü muhafaza ettiler.

Daha sonra adadaki sömürgeci egemenlik efendi değişti. Yeni ve kalıcı efendi olan İngilizler, iki krallıklı tek krallık şeklinde birleştirdiler.

1948'de adaya "siyasal bağımsızlık" verildi. Bu tarihte Sri Lanka toplumunda burjuva eğiliminin gelişmesi hızlandı. İngilizler, 1800'lerde 100 yıl boyunca Hindistan'da adaya, plantajlarda çalışmak üzere Tamil işçi taşıdılar. Bu büyük kitle, hep ezilen, sömürülen ve horlanan kesim oldu. Sri Lanka burjuvazisi, bunların pasaportlarına el ko-

1958, 1961, 1977, 1981 ve 1983'te anti-Tamil soykırım hareketleri geliştirdi; binlerce Tamil öldürüldüğü gibi, bir o kadarı yurdundan edildi.

Berxwedan: Tamil siyasal örgütlerinin tarihi ve nitelikleri hakkında bizleri bilgilendirir misiniz?

Cevap: 1970'li yıllarda Tamil Eelam'da ulusal özgürlük için demokratik kitle ajitasyonu hızlandı. Bu gelişmeler içinde silahlı direniş hareketi biçimlendi.

1972 yılında Yeni Tamil Kaplanları örgütü, şimdiki liderleri Pirabhakaran tarafından kuruldu. Örgüt yürüttüğü mücadele ile kitlelerin popüler siyasal örgütü haline geldi. 1976'da Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları adını aldı. Sonradan bazı küçük gruplar daha şekillendi.

Berxwedan: Hindistan devletinin, Tamillere ve Sri Lan-

LTTE örgütü lideri V. Pirabakaran

ka'ya yaklaşımı nedir?

Cevap: Hindistan'ın güneyinde 62 milyon Tamil yaşamaktadır. Bunlar, mücadelemize büyük sempati duymaktadırlar. Fakat, Hindistan yönetimi, aşağıdaki nedenlerden dolayı mücadelemize karşı hep cephe aldı:

1. Hindistan, bölgelerinde gerçek bir sosyalist devletten yana değildir.

2. Küba'nın, Amerika kıtasında yarattığı etki ve gelişme gibi, Sri Lanka'nın da güney Asya'da değişiklikler yarata-

partileri ve diğer anti-emperyalist güçleri mütefak görüyor ve onlarla ilişki geliştirme çaba ve arzusu içinde bulunuyor. Hareketimiz, bu doğrultuda militan bir ruh ve çaba içinde bulunuyor.

Berxwedan: Üzerinde en çok konuşulan konu, son "barış" meselesidir. Kavramakta güçlük çekiliyor. Bunun iç yüzü nedir?

Cevap: Biz bunu bir barış antlaşması olarak değerlendirmiyoruz. Bu, Tamil ve Sinhal halkına hiçbir şey vermeyen HINDİSTAN - SRİLANKA Güvenlik Paktidir. Pakt antlaşmasından hemen sonra Sri Lanka hükümeti, sömürgeci politikasını alabilirdiğine hızlandırdı. Antlaşma üzerinden daha iki hafta geçmeden, Tamil eyaleti "Tricomala" Sinhaler tarafından işgal edildi. Halen binlerce Tamilli masum insan Sri Lanka ordusunun nezaretinde altındadır.

Biz, silahlarımızı Hindistan başbakanının garantisine altında bıraktık. Şimdi daha değişik platforma mücadelemizi yükseltiyoruz. Halkımız ve militanlarımız, Hindistan ve dünya halklarının gerçek durumu kavramaları için zora dayanmayan protesto eylemleri sürdürmektedir. Mücadelenin araçları değişmiş, ama amaçlarımız aynıdır.

Berxwedan: Bir ulusal kurtuluş hareketi, kendini nasıl silahsızlandırabilir?

Cevap: Silahlarımızı şu nedenden dolayı bıraktık: Birincisi, Hindistan halkını seviyoruz. Bölgemize 8 bin kadar Hindistan askeri geldi. Bunlara karşı savaşmak istemiyoruz.

İkincisi, dünyaya LTTE'nin (Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları) yalnız silahlara değil, aynı zamanda kitle desteğine dayandığını, siyasal güç olduğunu göstermek istiyoruz.

Üçüncüsü, Sri Lanka hükümetinin LTTE ve Hindistan kuvvetlerini konflikt içine koyarak, dünya kamuoyunu LTTE'ye karşı çıkarma taktiklerini boşa çıkarmak istiyoruz.

Dördüncüsü; kendi konumumuzla dünya ve demokrasi güçlerine Hindistan-Sri Lanka Paktının gerçek yüzünü göstermeyi amaçlıyoruz.

Berxwedan: Verdığınız bilgiler için teşekkür ederiz. Berxwedan vastasıyla Kürdistan halkına duyurmak istediğiniz bir mesaj var mıdır?

Cevap: Bana bu imkanı verdığınız için teşekkür ederim. Dünyanın neresinde olursa olsun, ezilen halkların mücadelesi ortak. Kürdistan halkının ulusal bağımsızlık mücadelesini duyuyor ve tanıyoruz. Halkımız ve örgütümüz adına bundan alacağımız pek çok ders bulunmaktadır. Dayanışmamızın gerekliliğine ve gelişeceğine inanıyoruz.

Bu vesileyle, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öne geçmesi için PKK ve Ulusal Kurtuluş Cepheniz ERNK'ye başarı ve dayanışma selamlarını iletmek istiyorum.

ABD ile Sovyetler Orta Menzilli Füzelere Kaldırılması Konusunda Prensipten Antlaşmasında Vardılar

E. Shewardnadze

G. Shultz

Eylül ayının ikinci yarısında SSCB Dışişleri Bakanı Edward Shewardnadze ile ABD Dışişleri Bakanı George Shultz bir araya geldiler. Uzun süreli heyetler halinde devam eden görüşmelerin, yakında gerçekleşmesi düşünülen Gorbaçov-Reagan zirvesinde kesin şekli alacak orta menzilli füzelere ortadan kaldırılması üzerine prensipten antlaşmasında varılması, genellikle dünyada olumlu karşılandı.

Antlaşma kapsamına giren füzelere, 500-5000 km mesafeli orta menzilli füzelere (INF), 500-1000 km mesafeli kısa menzilli nükleer füzelere (SRINF), ABD'nin Cruise ile Pershing-2 ve SSCB'nin üç nükleer başlıklı SS-20 ve tek başlıklı SS-4 füzelere antlaşma kapsamına giriyor. ABD'nin elinde İtalya, İngiltere, Belçika ve Almanya'da konuşlanmış 320 füzeye karşılık, Sovyetler'in 1000'in üzerinde füzesi bulunmaktadır. Kaldırılacak füzelere içine Federal Almanya'daki 72 adet 700 km mesafeli Pershing-1A'lar da giriyor.

7-11 Eylül 1987 tarihinde Almanya Sosyalist Birlik Partisinin (SED) Genel Sekreteri ve Demokratik Alman Cumhuriyeti Devlet Başkanı Erich Honecker, Federal Alman Cumhuriyeti'ne resmi bir ziyarette bulundu.

E. Honecker ve H. Kohl
İki ayrı gerçeklik

1939-45 İkinci Dünya Savaşı'ndan Hitler Almanya'sının yenilgiyle çıkması, Almanya'nın parçalanması sonucu doğurdu. Almanya'nın sosyalist, demokratik güçleri, savaş sonrası siyasal statüsünün da sonucu olarak, SSCB'nin yardımıyla ülkenin doğu kısmında Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni kurdular. Sosyalist bir toplum örgütlenmesinde bulunan De-

ğerinde ön antlaşmaya varılan konulardan biri de, yeraltı atom denemeleri üzerinde kontrolün karşılıklı sağlanması, bu arada denemelerin sınırlandırılması ve gittikçe son verilmesi de geliyor.

Bütün bunlar 1987 sonlarında 3. zirvede bir araya gelmesi planlanan Gorbaçov ve Reagan tarafından imzalanırsa gerçekleşecektir.

ABD ve müttefikleri, yıldız savaşları projesinin İngiltere ile Fransa'ya dağıtılması(!) nükleer gücünün gerçekliğin dahil edilmesi konusunda kazançlı olduklarını ileri sürmekte ve Reagan yönetiminin hep silahlanma yarışına olduğu dair kanyu silmeyi bir ölçüde bağırdıklarına inanmaktadır.

Diğer yandan silah harcamalarının bir ölçüde kurtulan SSCB'nin, bu tasarrufla ekonomik kalkınmaya ayırdığı masından ürken emperyalistler, en çok da SSCB'nin klasik silahlar konusundaki üstünlüğünden ürkmektedirler.

SSCB ise, ön antlaşmayı Gorbaçov'un açılım politikasındaki bir istikrar adımı olarak değerlendirmektedir.

Ezilen halkların ise merak ettiği, bu karşılıklı yumuşamanın ne kadar gerçekçi olabileceği ve bunun dünya halklarının anti-emperyalist mücadelesine ne ölçüde ve nasıl yansıtacağıdır. Örneğin, karşılıklı yumuşamanın Ortadoğu'ya statükonun korunması şeklinde yansıtılması, yumuşamanın fazla anlamlı olamayacağı gösterecektir. Çünkü, halkların köleliği devam eder ve halklar üzerinde emperyalist saldırıların demoklesin kılıcı gibi sallanırken, yumuşama, tavizden başka anlam ifade etmeyecektir.

Sri Lanka ordusunun Tamil soykırımlarından biri: Mandai theevu katliamı

arak, bir nevi köle statüsüne soktu.

1958'de devletin resmi dilinin Sinhalce dili yapılması ve beraberinde getirdiği siyasal-hukuki kanunlar, Tamillerin durumunu iyice kötüleştirdi. İkinci sınıf vatandaşlığa hukuki olarak itilen Tamil toplumu, kitlesel işsizliğe sürüklendi.

Bu ani değişiklik, Tamil toplumunun siyasal-barışsal tepki ve gösterilerine yol açtı. Sri Lanka, Sinhaler burjuvazisi, bu gösterileri silahlı bastırmaya kalkıştı. 1956,

cağından korkuyorlar.

Bu nedenlerden Hindistan Gizli Haberalma Teşkilatı "RAW", LTTE'nin, tek Tamil kitle hareketi olmasından ciddi rahatsızlık duymaktadır. Bizlerin Tamil Eelam'dan çıkardığımız (sürgün ettiğimiz) bazı sosyal hainleri silahlandırıp, bize karşı eğitiyor.

Berxwedan: Tamil Ulusal Kurtuluş Hareketinin politik mütefakleri kimlerdir?

Cevap: LTTE (Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları), sosyalist ülkeler, dünya ulusal kurtuluş hareketleri, işçi sınıfı

demokratik Alman Cumhuriyeti toplumu, bugün 16,62 milyon nüfusa sahip olup, 108.333 km²'lik ülke alanını elinde tutmaktadır.

Buna karşılık, Almanya'nın büyük bir kesimi (Yüzölçümü: 248.678 km², Nüfusu: 61.01 milyon) ABD, İngiliz ve Fransız emperyalizminin denetiminde emperyalist-kapitalist bir devlet olarak örgütlen-

Devamı 20. sayfada

Bir Belge İddiasının Ardından...

Baştarafı 7. sayfada

Mahmut ayaklanması vardı. Kemalistlerle, emperyalistler o dönem sapsiz Kürdistan üzerinde hem çekiyor, hem de ortak denetim altına almak istiyorlardı. Lozan'da Kemalizm zorlandı. Daha doğrusu ameliyat masasına yatırıldı. M. Kemal, Kürt egemenlerini yanına almak için olağanüstü çaba sarfetti. Çeşitli taktikler geliştirdi. Uşak Kürt ağalarına olmadık tavizler verdi.

Eğer M. Kemal, 1923'te Kürtlere özerklikten bahsetmişse, bu M. Kemal'in gerçekten bu yönlü bir düşünce içinde olduğunu göstermez. Tam aksine ikiye bölünmüş ve aşağılık karakterini gösterir. Diğer yandan Kemalizmin tutarsızlığını gösterir.

Peki, M. Kemal, Kürtlere özerkliği istiyordu da kim önledi. Biliniyor ki, yeryüzünde hiçbir rejimde bireyin insiyatifi, kemalist rejimde M. Kemal'inki kadar geniş olmadı. 1925 ayaklanmaları bahane edilerek, Kürdistan'da katliam planlarını bizzat uygulamaya sokan M. Kemal'dir. 1938 Dersim imha planını uygulayan M. Kemal'dir.

Biliniyor ki, 1930'lara gelindiğinde Kemalizm, ekonomik, siyasal ve ideolojik olarak iflas etti. Kemalizm bu dönemde faşizme yöneldi. Uygulama ve iddialarında Hitlerciligi geride bıraktı.

Kemalizmin bu denli zorlanmasının nedeni yine Kürdistan sorunuydu. Bu dönemde yaratılan irkiçi, "Türk Tarih Tezi" ve "Güneş-Dil Teorisi" tamamen Kürt halkının varlığını hedefleyen teorilerdir. Bu tezler tamamen M. Kemal'in kafatasçı mantığının ürünüdür.

Kemalizm, yine zorlandı. İmdada bu defa ABD emperyalizminin Truman Doktrini ve Marshal yardımı yetiştirdi.

Yıllarca sorun betonlanmış olarak kaldı. Türkiye'den tek onurlu insan sorunu ağzına bile alamadı. Tam aksine, Kemalizmin gözüyle soruna bakıldı. Şimdi, Kürt halkı ayaklanmış, savaş yürütüyor. Türk burjuvazisi telaş içinde. "Misak-ı Milli"yi yaşatmanın hesabı içindedir. Biraz da kurnazlık peşindedir.

Bu açıklamaları bazı sonuçlara vardırabiliriz.

Birincisi: Kemalizm, Kürt halkının düşmanıdır. Kemalizm, aynı zamanda Türkiye halkının da düşmanıdır. Ne Kemalizm ne de M. Kemal anti-emperyalisttir. Kemalist burjuvazi ve M. Kemal, irkiçi, anti-demokratik, anti-sosyalisttirler.

İkincisi: Türkiye ve Kürdistan halkının beraberliği tarihin hiçbir döneminde eşit koşullarda olmamıştır. Hakim sınıflar arasında bile olsa bu iki halkın hakim sınıflarının ittifakı olmamıştır. Hiçbir dönemde Kürt hakim sınıfları hiçbir şekilde Kürt halkını temsil etmemişlerdir. Ne dün ne bugün.

Üçüncüsü: Kürdistan sorunu özerklik sorunu değildir. Hiçbir dönemde, hiçbir şekilde,

özerklik talebi, Kürt halkının talebi olmamıştır. Tam aksine, Kürt halkı adına bu talebi ileri sürenler, bugünkü Kürdistan statüsünün önemli sorumlularındandırlar.

Dördüncüsü: Kürdistan sorunu, özerlikle giderilecek bir sorun değildir. Sorun bağımsızlık ve halk demokrasisi sorunudur.

Beşincisi: Kürt halkı, Türkiye halkı ile beraber yaşayabilir. Fakat bu beraberlik burjuva egemenliği altında, ve zorla yaratılamaz. Buna Kürt halkı karar verebilir. Bu da Kürt halkının önce bağımsız ve özgür bir halk olmasıyla mümkündür.

Altıncısı: bir halkın özgür karar gücü, onun bağımsız örgütlenme, savaşma ve özgür toplum olma gücüdür. Bu durumda sadece Türkiye sosyalistlerinin değil, burjuva demokratlarının önündeki temel görev, Kürt halkının bağımsız örgütlenme ve ulusal kurtuluş mücadelesini kayıtsız şartsız desteklemeleridir. Bu destek, enternasyonalistliğin ötesinde, Türkiye halkının kurtuluşunun tek yoludur.

Yedincisi: Kürt halkı örgüt, bilinç ve savaş gücüyle artık geleceğine yönelik her oyunu açığa çıkaracak güçtedir. Kürdistan halkının bağımsızlık savaşı, sadece Türk burjuva sömürgecilğine karşı değil, aynı zamanda özerklik vb. işbirlikçi formüllerle sorunu gerici bir tarzda çözmeyi hedefleyen Kürt hakim sınıfları, reformist küçük-burjuvazisine karşıdır da. Kürdistan halkı, bu işbirlikçiliği mutlaka kuracaktır.

Ohalde, "2000'e Doğru" dergisi neyi hedeflemektedir?

Genelkurmaylık kaynaklı bu haberle, bir yandan Kemalizm aklanmak ve M. Kemalizm yaşatılmak isteniyor, diğer yandan Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı elinde tutmak için özerkliği dahi göze alabileceğine dair işbirlikçilere göz kırplıyor.

Artık çok geç: Kürt halkı, kendi ve Türkiye halkının aleyhine olan özerklik vb. tuzaklara aldırış bile etmeyecektir. Kürdistan halkının bugünkü eğilimi ulusal bağımsızlık ve parçalanmış ülkesini birleştirmektir. Ayrılma talebi, devrimci bir taleptir. Bölge halklarını ve sosyalizmin çıkarı da bu yöndedir.

Bu yolda dükülecek kanın ve çekilen acıların geleceğe büyük yıkımların sorumlusu Türk burjuvazisidir. Sosyalistler ve burjuva demokrathlığı adına, faşist karaktere varan Türk burjuva devletini yaşatma çalışması içinde olan Türk sol güçleri ve özerklik peşinde olan Kürt işbirlikçiler fiilen dökülen kanın ortakçıları olmaktadır.

Genelkurmaylık arşivlerine kolay sızan Aksak Timur, bu sahtekarlıklarla boşuna çaba sarfediyor. M. Kemal, irkiçiliğin, anti-demokratlığın, emperyalizme uşaklığın, sosyalizme düşmanlığın, komplocu-

luğun simgesidir. Hiçbir dönemde Kemalizm ilerici olmadığı gibi, TBMM de demokratik bir kurum olmamıştır.

Kemalist devlet ve yasaları, M. Kemal'in içki masalarını kuralıdır. M. Kemal'in tarihe geçen özellikleri; katliamcılığı ve sahtekarlığıdır. Kemalizm, sosyalizme dost görünerek düşmanlık yapan; emperyalizme karşı olmak yalanı altında en bayağı uşaklığı yapan; Anadolu halk hareketini tasfiye eden; Kürt halkını katliamdan geçiren; bütün rakiplerini anti-demokratik yollarla ve komplolarla safdışı eden Bonapartizm ve

faşizm karması bir burjuva diktatörlüğüdür.

Kemalizm bu özellikleriyle en çok Hitler'le ve Çan Kay Şek'e örnek olmuştur. Tarihi belgelere meraklı "2000'e Doğru" nun yazarları, biraz da bu belgeleri yayınlasalar ne olur.

"2000'e Doğru" nun malum yazarları boşuna Kemalizmi ilerici gösterme çabası sarfediyorlar. Zira Kemalizmin karakteri ortaya serilmiştir. 1920'lerin Kemalizmi, 1980'lerin 12 Eylül faşist diktatörlüğü olmak zorundaydı. Günümüzün en ideal kemalistleri T. Özal'lar ve K. Evren'lerdir. Nasıl, Şefik Hüsnü'cülük evrim

Faşist Evren Kürdistan'a Boynu...

Baştarafı 6. sayfada

simi atacak", "Hainleri asmayıp besleyecek miyiz?", "Çapulcuya pabuç bırakacak devlet değiliz" vb. gibi demeci faşist basın sayfalarında manşete çıkarılıyordu. Gün geçtikçe şiddetlenen devrimci-direniş mücadelesi, faşist general K. Evren'e tükürdüğünü bir bir yallattı. Ve bu türden keskin demecleri ağızına aldirtmadı. En son olarak, faşist Evren'in, Sivas'ta bulunduğu esnada gerçekleştirilen Pınarcık eyleminden sonra, Karakoçan'a geçip orada (25.6.87) yaptığı konuşmada, şunları söylüyordu: "Mezralardan yavaş yavaş köylere inin... Eşkıyaya karşı mücadelede devlete yardımcı olmanızı rica ediyorum..." Bu demeciye kendi şahsında rejimin çaresizliğini sergiliyordu.

Yapılan bu gezinin amacı ne kadar gizli (utulduysa da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yürütülen amaçta yerinde incelemek amacıyla yapıldığı ortaya çıktı. Nitekim, H. Kozakçoğlu, H. Sayın vd. MIT, ordu ve kontrgerilla yetkililerinin hazır bu-

lunduğu bir dizi toplantıda 1988 yılı içinde Kürdistan'da ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yürütülecek özel savaşın son planlanması ve yürütülmesi üzerinde çalışılması, gezinin amacını net olarak ortaya koyuyordu.

K. Evren, 23 Eylül günü Silvan'da bir konuşma yaptı. Bu konuşmasında, yine halkın devletten yana tavır alması ve desteklemesi için rica ile karışık tehdit etmiştir. Ayrıca şöyle bir çağrı yapmıştır: "Terörden vazgeçin. Çok zayıf verdiniz. Daha da vereceksiniz..." Bu çağrıdan 3 saat sonra ARGK savaşçılarının cevabı geldi; Çiftkavak'ta 11 köy korucusunu cezalandırarak, Evren'e tekrar tükürdüğünü yallattılar. Burjuva basını da eylemi, "PKK'dan Evren'e misilleme" şeklinde verdi. Evren'in yoğun güvenlik önlemleri altında, özellikle Silvan'a gitmesi anlamlandır.

Evren savaş tatbikatını izlemek için Erzuruma da uğradı

Bunun dışında, Erzu-

geçirerek günümüz Perinçekçiliğine varmışsa: Kemalizm de evrim geçirecek, faşist diktatörlük olacak.

Sosyalizm dönüğü Çin milli burjuvazisine öykünen "2000'e Doğru" yazarı Mao'yu değil, Çan Kay Şek'i izliyor. Hele Kürdistan'da milli burjuvazi adına uşak yaratma çabaları sonuçsuzdur. Bunun en belirgin örneği, Kawa örneğinde yaşandı. Bu politikayı en iyi Türk Genelkurmayı güdüyor. Özerklik tuzaklarıyla I-KDP, ÖY vb.'lerinden uşak devşirme de sonuçsuz bir çabadır.

Kürdistan halkı, bütün bu tuzakları boş çıkaracak güçtedir.

rum'da 10 Eylül'de başlayan ve hakiki mermlerin kullanıldığı "Mehmetçik-87" tatbikatını izlemek için Erzurum'a giden Evren, üst düzey general ve komutanlardan bilgi aldı. Bu tatbikatı NATO ülkelere özel savaşın son planlanması ve yürütülmesi üzerinde çalışılması, gezinin amacını net olarak ortaya koyuyordu. K. Evren, 23 Eylül günü Silvan'da bir konuşma yaptı. Bu konuşmasında, yine halkın devletten yana tavır alması ve desteklemesi için rica ile karışık tehdit etmiştir. Ayrıca şöyle bir çağrı yapmıştır: "Terörden vazgeçin. Çok zayıf verdiniz. Daha da vereceksiniz..." Bu çağrıdan 3 saat sonra ARGK savaşçılarının cevabı geldi; Çiftkavak'ta 11 köy korucusunu cezalandırarak, Evren'e tekrar tükürdüğünü yallattılar. Burjuva basını da eylemi, "PKK'dan Evren'e misilleme" şeklinde verdi. Evren'in yoğun güvenlik önlemleri altında, özellikle Silvan'a gitmesi anlamlandır.

Türk Sömürgeci Basınından IKDP...

Baştarafı 15. sayfada

riciliğinin bir alanı olarak tuttu. Sosyalizmi Kürdistan'a sokmamak için, sömürgeci güçlerden fazla engelleyici oldu. Çetelerin üzerine yürümedi. Ulusal birlikten yana olmadı.

Özet olarak: anti-PKK'ci çalışmaları sonuçsuz kaldı. Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı gelişti. Cepheleştirdi ve ordulaştı. Bu gelişme her zamankinden çok Güney Kürdistan kitleleri ve peşmerge gücüne yansımaktadır. I-KDP'nin hüneleri ve komploları tek tek ortaya çıkmaktadır. I-KDP her taraftan sıkışmakta, çıkış yolu bulamamaktadır. Sömürgeci güçler I-KDP yönetimi vasıtasıyla Güney Kürdistan potansiyeli üzerinde rahatça her oyunu geliştirmektedirler.

Türk Genelkurmaylığı, PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı sıkıştıkça KDP'lerin kıymeti arttır oldu. Fakat bu önem, politik ağırhlardan değil, uşaklık hünelerinden

gelmektedir. I-KDP, aklınca politika yapıyor. Türk devletine güvenerek kendini emniyette hissedene tek Kürt olabilir mi? Hele, Türk sömürgeciliğini frenleyerek otomoni alabileceklerini sananlar ancak ahmak olabilirler.

Türk ordusu, Musul ve Kerük'ü de hedeflemektedir. Bu yönelimin ardında ABD emperyalizmi var. I-KDP bu plana alınmak isteniyor. Durmadan Türk devletine I-KDP'nin artan methiyeleri düşündürüldü. Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan'a saldırısının ardından I-KDP'nin tepki göstermemesi anlamlandır. Devrimi bir avuç insanın erzak sorununa indirgemek ve bu örtü altında işbirliğini ilerletmek utanç vericidir. I-KDP, bağımlılığa alışmıştır. Etfendi değiştirmede sakınca görmüyor. Ama bu defaki çok tehlikeli. I-KDP'nin Türk faşizmiyle gizli ilişkilerinin sonucu bugün "Kurdistan Press"e yansıyan birtakım şaibeli unsurların hapisten salınması

anlamlandır.

I-KDP, bu hüneleriyle bir yere varamaz. Ancak tecrit ve çöküşü yaşayabilir. I-KDP yetkilileri bu utanç verici durum ve ilişkilerden vazgeçmelidirler. I-KDP yetkilileri;

- MIT mensubu Türk burjuva basını muhabirlerine kucak açmamalıdır.

- Türk burjuva basınının iddialarını yalanlamalıdır.

- Kuzey-Batı Kürdistan işbirlikçi reformculuğuna kucak açmamalıdır.

- PKK kadro ve savaşçılara karşı geliştirilen komploları açılmamalıdır.

- PKK'nın ulusal kurtuluşçu birlik mücadelesi önünde engelleyici planlarından vazgeçmelidirler.

- Türk sömürgeci faşizmiyle ilişkilerden vazgeçmeli, bu ilişkilerin ihanet ilişkisi olduğunu görmelidirler.

I-KDP ancak bunları yapabildiği ve ulusal birlik mücadelesi yönünde olumlu çabalar içine girdiği ölçüde, yurtsever-devrimci güçlerin ilişkileri sözkonusu olabilecektir. Aksi durumda çöküş ve tecritini hızlandıracaktır. İhanet ilişkileri sahibini ihanete ve yok oluşa götürür.

Otuz Yıldır Türk Sömürgeciliğini...

Baştarafı 14. sayfada

ler. Buna benzer bir olayı da, Kızıltepe'den gönderdikleri 2 kişi vasıtasıyla gerçekleştirmek istediler. Fakat bu komplo-lodan da zamanında haberdar oldum ve tedbir aldım. Bazen de "öldürdük" diye yalan propaganda yapıyorlardı.

Berxwedan: *Hiç yaşlı kadın, çocuk, ihtiyar geçirdiniz mi?*

Rüstem Amca: Huduttan çocuk da geçirdim. Geçirdiğim çocuklardan biri 6 aylık idi. Önceden çocuğa uyuması için 2 adet uyutucu tableti verdim ki, sayet çatışma çıkarsa veya hududa yaklaştığımızda çocuk ağlamasın diye. Ancak çocuk uyumadı. Hududa 500-600 metre kala, çocuk ağlamaya başladı.

Çocuk ağlarken, annesi, sesini kesebilmek için didini duruyordu. İlk pusunun yakınından geçtik. Pusuda asker vardı. Hududa daha fazla yaklaşıştık. Aniden baktım ki, pusunun hemen yanbaşında bir asker uzanarak mevzi-lemiş. Ötümünde de bir kum tımşığı vardı. Tüm arkadaşlarım tecrübesizdi. Kum tımşığının arkasına geçip mevzi aldım, beraberimdekiler de arkama geçip oturdular. Ben nereye gitsem, arka-

daşlarım da oraya geliyordu. Aniden askerlerin silahlarının bize yönelmiş olduğunu gördüm. Kumun üzerine uzandım ve bizimkileri uyurdum. Fakat durum bizim için kötü idi. O anda karakoldan bir ceme hareketlendi ve bir aydınlatma fişğini ateşledi. Çevre aydınlandı. Zaman geçirtmeksizin cemeysi kurşun yağmuruna tuttum. Durmak zorunda kaldı. Arkasından karakola ateş ettim. Pencereden karakoldaki ışığı kurşunladım ve hedefi vurdum. Işık söndü. Bu arka arkadaşlarım da tellere ulaşmıştı. Geride tek başıma kalmıştım. Durmalarını ve onlara yetişeceğimi söyledim. Çocuk durmaksızın ağlıyordu.

"... Biz her şeyi göze alarak geçiyoruz, asker ise canının korkusu içinde yaşar. Karşınıza çıkana devireceğimizi çok iyi bilir. Hedefimiz askerin yüreğine korku salmak olur..."

Daha sonra hududun öte tarafında, yeniden birleştik. Çatışmayı kayıp vermeden atlattık.

Kıscacı durum ne olursa

olsun, geri dönmek gerekir. Çatışmada ilk saldırıyı bizlerden olması gerekirdi. Zaten saldırı sırasında, askerler hemen yere kapanır ve savunmaya geçer. Bu da huduttan geçmemize olanak verir. Biz her şeyi göze alarak geçiyoruz, asker ise canının korkusu içinde yaşar. Karşınıza çıkana devireceğimizi çok iyi bilir. Hedefimiz askerin yüreğine korku salmak olur, böylesi durumlarda.

Berxwedan: *Halk arasında tannan önemli kişileri geçirdiniz mi? Bunları geçiren neler hissettiniz?*

Rüstem Amca: Evet geçirdim. Çok kişi geçirdim. Örneğin Av.'ı geçirdim. Askerlerin arasından sınırdan geçirdim.

Kendisini hududa yaklaştırdığım da bazı açıklamalarda bulundum. Bundan sonra daha fazla hızlanılması ve öksürülmemesi gerektiğini söyledim. Atılan adımların çok sessiz olmasını istedim. Askerler hiçbir ses işitemeliydi. Eğer çatışma çıksaydı, yine geçecektik. Bunu da konuştuk. Zor kullanacaktık.

Sınırdan arka arkaya sıralanarak uzanmıştık. Aniden Av.'nın öksürmesi geldi. Boğazı tıkandı. Belli belirsiz sesler çıkmaya başladı. Halini sordum ve birkaç dakika beklemeyi daha uygun gördüm. Daha sonra hududu geçtik.

Herhangi bir çatışma da çıkmadı. Sınırı geçtikten sonra...

Ancak geçtiğimiz süreçte Avukat çok heyecanlanmış, epeyce korkmuştu. Sınır ötesine vardığımızda, "daha çok asker var mı" diye sordu. "Kalmadı" dedim. Huduttan geçtiğimizi ve kurtulduğumuzu henüz anlayamamıştı. Ona, "şimdi bol bol öksürü-bilirsin" dedim ve güldüm. Çok uğraştı ama bu sefer de bir türlü öksüremedi.

Daha biz hududa gelmeden önce korku içerisindeydi. Çatışma çıkarsa "ölebiliriz" gibisinden sözler sarfediyordu. Ben de sürekli korkmamamı için cesaret vermeye çalışıyordum. Çatışma çıkması için çok dikkat edeceğimizi, ustaca hareket edeceğimizi ve bundan emin olmasını gerektiğini açıkladım. Bir çatışmanın çıkmayacağını ona inandırmak için epey uğraştım. Eğer zaten çatışma çıkarsa, Türk askerinin yöre köylerine işkence edeceğini söyledim ve bu nedenle de Kesinlikle çatışma çıkmaması için çaba harcamamız zorunluluğunu belirttim.

Geçirdiğim bu kişinin bir devrimci olarak tanıdığımı biliyordum. Hapishanede işkence gördüğünü, burada direndiğini ve davasını savunduğunu biliyordum. İyi bir insan olarak görüyordum onu ve bu nedenle geçirdim. İyi

olmayan birini geçirmem zaten mümkün olamaz.

Kendisi de hapishane durumu üzerine bizimle konuştu. İşkenceleri anlattı. Direnişi anlattı. M. Hayri DURMUŞ'u anlattı. Büyük direnişleri anlattı. Vücudundaki yara izlerini, ayaklarını bize gösterdi. Yaktıklarını belirtti. Gerçekten de vücudunda yaralar vardı, işkence izleri taşıyordu.

Kurtulduktan sonraki yaşamı üzerinde konuşmuyordu. Ne yapacağını belirtmiyordu. Sadece hizmette bulunacağını söylüyordu. Eşim, benim, oğlum orada kaldı diyordu, durmadan.

Fakat şimdi istiyorum ki, artık direnişten, hapishane'den dönüştür, şehitlerden sayılmıyormuş. Bence bu çok kötü bir tutum. Demek amacı kendisini kurtarmakmış, kendisine yapılan hizmetleri unuttuğunu söylemiş. Bunu yapan kötü insandır, nankördür. Halkına ve ülkesine hizmeti yaşamın gerektirdiği yapması gerektiğiydi. Parti onu kurtardı, düşmanın pencelerinden alıp çıkardı. O da direnmedi, hizmet etmedi. Kürt halkı için görev başında olmalıydı. En azından direnişlerine şahit olduğu Hayri'leri bana anlattığı gibi her yerde anlatmalıydı. İnsanın doğruyu inkar etmesi ne kadar zor. İnsan olarak hayret ediyorum.

DEVAM EDECEK

Türk Burjuvazisinin Hızlandırılmış...

Baştarafı 6. sayfada

Türk solu (!), burjuvazinin "referandum" oyununa "faşizmin çözüldüğü", "demokrasinin gelişi", "12 Eylül'ün reddi", "hareket alanlarını genişletme taktiği" vb. adlar verdi. Tabii, Marksizm-Leninizmi tahrif etti, ayaklar altına aldı, onurlu zindan direnişlerini araç yaptı vb.

Onursuz işbirlikçi Kürt miliyetçilerine de iş ve gün doğdu. Nasilca Türk burjuvazisi sıkışmış; Kürdistan'da savaş vardı. Bu potansiyelle oynamak, onu Türk burjuvazisine peşkeş çekmek neden olmasındı ve onlar da demokrasi (!) mücadelesine katıldılar.

Dünyanın en ilginç "referandumu" gerçekleşti

Kimse 6 Eylül "referandumunun" anlamını bilemedi. Yasaklı bir avuç burjuva liderinin yasaklı politik statüsünün kaldırılması uğruna, halk zorunlu sandığı koşullarda. "Referandum" masrafı da halktan çıkartıldı.

"Referandum", 12 Eylül'ün yargılanması değildi. Öyle olsa, halkın %49'u ANAP'a oy vermişti. Belli ki, "referandum", burjuvazinin bir iç hesaplaşması olmuştur. Sonuçları, Türkiye solunu yalanlamıştır. Halkın tercihi, faşizmin dipçikleri, yasaklar, ideolojik-politik şartlandırma altında, burjuvazinin yöntemleriyle çizilemez.

Öyle bile olsa, "referandumda" tek bilinçli tepki Mardin, Siirt, Hakkari, Bin-

göl, Dersim, Diyarbakır, Antep vb. Kürdistan şehirlerinden gelmiştir.

"Referandum", ABD'nin denetiminde egemen Türk burjuvazisinin faşizan ortamda, Türk yöntemleriyle (Çünkü Filipinler, Arjantin vb. radikal, daha onurlu örnekler var) olan bir iç hesaplaşmasıdır. Kazanan da, kaybeden de Türk burjuvazisi olmuştur. Türkiye solu kaybetmiş, kitleler ise hiçbir şey kazanamamıştır.

Sıra ikinci rauntta

"Referandum" sonuçları daha belli olmadan, ANAP Kasım ayında erken seçim kararı aldı. Senaryo Washington'da çizilmiştir. T. Özal, K. Evren uymuna bakıldığında, senaryonun NATO ve Washington kaynaklı olduğu hemen anlaşılır. Tıpkı 12 Eylül gibi. Daha "referandum" olmadan, erken seçime gidileceğini Washington Post vb. ABD gazeteleri, diplomatik kaynaklarından yazdılar. Demirel, Ecevit, Erbakan, Türkeş vd.'leri yerlerini aldıklarına göre, şimdi demokrasi oyunu daha inandırıcı olabilir.

ABD, 2000 yılına kadar Türk Genelkurmaylığı düzenlemiştir. Neden en irilerden, en devşirme, en uşak uzun süreli hükümete gitmesin. Erken seçim, uşak panayıdır. Uşaklar yarışacaktır. Tekeller, Demirel'e sırt döniyor. DYP, DSP'de beliren temelsiz boykot girişimi, seçim tarihine ilişkin olup, ANAP-SHP işbirliği ile önlendi. Seçim, S. Demirel, B. Ece-

vit gibilerinin başını yiyebilir. Ya da Demirel-Özal bütünlüşmesi olabilir.

Bütün bu gelişmeler, emekçi sınıflara hiçbir şey kazandırmaz. Tam aksine, seçimlere ve bu güçlere tabi olmak, derin bir yanığı anlamına gelir ki, böylesi bir durum emekçileri yanlış politikaya ve daha da ezilmeye mahkûm eder. Bir yerde kitleler, köleliklerini kendi elleriyle onaylamış olurlar.

Devrimci-demokratik güçlerin tutumu ne olmalıdır

Tutum nettir. Bu tür oyunları reddetmek ve her türlü araçla muhalefet etmek, kitlelerin etkilemesini önmektir. Güçlü politik örgüt ve eylem varsa, bunun yansısı olarak her yer eziyetli, her araçtan yararlanılabilir. Sözümüz yine Türkiye sonudur. Türkiye solu, kendini örgütsüz ve devrimci politikasız bırakmıştır. Böyle olunca da, mücadele araçları geliştirmiyor. Neticede, kendi eliyle burjuvazinin bu tuzak aracına tabi oluyor.

Kırk yıldır, Türk solu aynı tutumu sergiliyor. Tasfiyecilik ve reformculuk, daha doğrusu burjuva kuyrukçuluğu tanımlamak isteniyorsa, Türkiye burjuva seçimlerine ve Türk solunun tutumuna bakmak yeterli olacaktır. 1950'den günümüze Türkiye solu, demokrasi genişlemesi adına kitleleri burjuva seçimlerine

seferber etmiş, neticede ise demokrasi genişlememiş, her defasında gerici ve faşist yasalar gelmiştir.

Halbuki, daha 1848'de Marks ve Engels proletaryaya, "küçük-burjuvazinin, 'oy vermezseniz gerici kazarın' sözlerine kanmamalarını, oy verme yerine bağımsız örgütlenme, ajitasyon ve propaganda içine girmeleri gerektiğini" söylerler. Acaba, Lenin'in 1905'ten 1917'ye kadar mücadele ettiği tasfiyeciliğin, reformculuğun kendileriyle benzerliğini Türk solu değerlendiriyor mu?

Türk solu, 1950'lerden burjuva seçimlerine tutarlı tavır alsaydı, bugün bu durumda olmazdı. Onurlu zindan direnişleri, kitlelerin öz çıkarı burjuva seçimlerinde olamaz. Zindandaki politik tutuklular, salt affedilmek için savaşıyor. Onlar politik iktidar için zindanlara düştüler, bunun için öldüler, işkence gördüler. Kitlelerin kurtuluşu, salt bir takım ekonomik-demokratik haklar değildir. Sorunu buna indirgeyen Türk solu, mideden olaylara bakıyor.

Söz konusu olan sadece protesto etmek değil, kitlelerin asıl talebi olan örgütlü politik eylemi yükseltmektir. Türk solu, sağıcı Tereümban yazarı Taha Akyol'a baksın. Taha Akyol bile, T. Özal'a, Lenin'in "Halkların Dostları Kimlerdir" kitabından yararlanmasını salık veriyor. Türk solu, Leninizmi mi. Menşevizmi mi izlediğine iyi bak-

malıdır.

Burjuva seçimlerine taraf olmak, kitleleri buna koşmak, eski türkünün tekrarı olur. Böyle birşey onursuzluğun da ötesinde, ihanettir.

Kürdistan yurtsever halkı, düşmanları arasında tercih yapmayacaktır

Kürdistan halkının düşmanları, bağımsızlık ve özgürlüğüne kasteden "Misak-ı Milli"ci Türkiye burjuva sistemidir. Kürt halkı, bu sistemden kaynaklanan her oyun ve politika, sahiplerinin kendine düşman olduğunu bilmektir.

Kürdistan halkının acılarına suistimal ederek, onu Türk burjuvazisine seçim oyunları yoluyla perçinlemek isteyen herkes, Türkiye halkının düşmanıdır. Bu nedenle sosyal-şovenler, işbirlikçi milliyetçiler, feodal-komprador politikacılar, öcekiler gibi halkımızı aldatamayacaklardır.

Kürdistan halkının bu tavırı, bu karşı koyuşu, sadece doğru siyasal tavır oluşuyla sınırlı değildir. Kürdistan halkı, PKK, ERNK, ARGK öncülüğü ile karşı koyuşu, ulusal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak siyasal, örgütsel, askeri alanda sergilemektedir. Bu nedenle, halkımızı kölelik oyunlarına çekmek isteyenler, halkımızın pratik tepkisine katılmayı göze alamazlar. **Kürdistan halkı, caniler ve uşaklar arasında seçim yapmayacaktır.**

- Her onurlu emekçinin, demokratın, yurtseverin görevi, burjuvazinin seçim oyunlarını protesto etmektir.
- Hedef, faşizmin sahte demokrasisi değil; devrimle gerçekleşecek halk demokrasisi ve bu uğurda mücadeledir.

Birliklerin Çalışma Tarzı Üzerine...

Baştarafı 13. sayfada

lardan kaynaklanan ulusal inkarcı ve işbirlikçi birlik anlayışlarıyla mücadeleyi almamışlardır. Her cephesel birlik; Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki tahribatının ürünü olarak günümüzde seksiyon olarak örgütlenilmeye çalışılan Türkiye sosyal-şoven solu'nundan kaynaklanan birlikleri tanımamalıdır. Benzer şekilde yurtsever maske takınarak kitleleri reformcu örgütlenme ve politika içine hapseten işbirlikçi reformist birlikleri tanımamalı, bunları ideolojik, politik, örgütsel çalışmalarla aşmayı ve dağıtmayı hedef olarak almalıdır. Ancak bu durumda devrimci-yurtsever birlik politikacılığından söz edilebilir.

Birlikler, Türkiye, Ortadoğu vb. yerlerde yurtsever kitlelerini örgütlerken, bu alanları enternasyonalist dayanışmaları yükseltmenin bir alanı olarak değerlendirirler. Özellikle Türkiye'deki yurtsever Kürdistan kitleleri örgütlenirken, bir yandan sosyal-şovenizme karşı mücadele edilirken, diğer yandan iki halkın faşist sömürgeciliğe karşı devrimci ittifakı gerçekliğine göre hareket edilmiştir. Mevcut durumda, Türkiye solundan kaynaklanan nedenlerden, Türkiye emekçilerinin devrimci örgütlenmeye yatkınlığına dikkate alınarak birlikler, Türkiye emekçilerinin örgütlenmeye ve mücadeleleriyle yakın dayanışma içinde bulunmalıdır.

Kuzey-Batı Kürdistan'ın diğer Kürdistan parçalarına göre ileri sosyal yapısı, ulusal kurtuluşçu örgütlenme ve savaşın karakteri ve kazandırdığı pratik etkinliği dayanan, birlikler, politik çalışmalarını diğer Kürdistan parçalarına yayabilmeli, bulundukları her uluslararası platformda sorunları dile getirmeli, ulusal kurtuluşçu birliklerin gelişmesine politik destek vermeli, onlarla dayanışma ve işbirliğini ulusal birlik mücadelesinin zorunlu bir koşulu olarak almalı ve uygulamalıdır.

Birlikler, her politik olanak ve araçtan yararlanabilmeli, her alanı ulusal kurtuluş mücadelesiyle uluslararası devrimci, demokrat güçlerin ilişkisi ve dayanışmalarını arttırdıkları ve faşist-sömürgecilik ile işbirlikçilerinin teşhir ve tecrit edildiği mevziler olarak değerlendirilmelidir. Özellikle de Avrupa ve Ortadoğu alanlarının bu yönlü değerlendirilmesi ve mevcut çalışmaların birlik çalışmalarıyla (propaganda yürüyüş, seminer, toplantı, broşür, bildiri vb. araçlarla) derinleştirilmesi zorunlu olmaktadır.

Birlikler, En Önemli Halka Olarak, Örgütlenmede Doğru Çalışma Anlayışına Ulaşmalıdır

Berxwedan 36. sayıda birliklerin mücadele ve örgütlenme sorunlarında bu konuya genişçe değinilmiştir. Buna ek olarak şunlar belirtilebilir.

Birincisi; birlikler, cephesel örgütler olup, illegal örgütlenirler. Birliklerin kitlese karakteri, örgütlenmede legal ve yarı-legal biçim ve araçların yaygın kullanılmasını zorunlu olmaktadır. Merkezi anlayışla komiteler tarzında, üstten alta doğru örgütlenen birlikler özellikle alan özgülmeye göre örgütlenirken, sekte ve sağ, reformist örgütlenme biçimlerine düşmemekle dikkatli davranmaları gerekir.

Örneğin; sendika vb. araçları özellikle işçi kitlelerini örgütlenmenin yaygın bir aracı olarak zorunludur. Illegal örgütleniyor diye tümüyle bu ve benzeri araçları reddetmek nasıl yanlış ise, işçi vb. birlik örgütlenmelerini tümüyle bu araçlara indirgemek de reformcu çalışmadır. Çünkü, tek başına sendikal mücadele ne denli gelişkin bile olsa siyasal mücadele değildir. Hele Kürdistan gibi sendikacılığın ekonomik tuzak olması yanında ulusal inkarcı bir araç olduğu dikkate alınınca, bu tür araçları kullanmadaki hassasiyet daha iyi anlaşılır. Benzer durum, öğrenci dernekleri vb. için de geçerlidir. Bu araçlar işlevi içinde kullanılmadığından yıllardır Türkiye solunu biçen araçlar olmaktadır. Olsa olsa, bu araçlar kitlelere varmanın ve onları örgütlenmenin etkin bir aracı olarak değerlendirilebilir.

İkincisi; birlikler, cephe örgütlenmesinin bir kolu oldukları gibi, buldukları alanlarda da kollar halinde örgütlenirler. Her birlik kolu, merkezi birlik çalışmasının bir parçasıdır. Bulduğu alanın koşullarına göre mücadele araçları ve yöntemleri değişebilir. Örneğin Avrupa ve Kuzey-Batı Kürdistan'daki örgütlenme araçları, yöntemleri ve mücadele biçimleri oldukça değişiklik gösterir. Fakat bu değişiklik biçim üretmez. Özde fark yoktur. Örgütlenmenin merkeziliği ve siyasal eylemliliğin, ulusal kurtuluşçu karakteri özdeki birliği sağlar.

Birlikler kollarını örgütlerken, alan koşullarından doğan mücadele araç ve yöntemlerini ilişkin özerklikleri; örgütsel özerklik değildir. Böylesi bir anlayış; koşullara adaptasyon adı altında tamamen alana uyarlanma, özden kopma ve reformculuğa kayma

anlamına gelir.

Üçüncüsü; birlik çalışmalarındaki önemli noktalardan biri de, birlik örgütsel çalışmalarını, cephe örgütsel çalışmalarıyla bütünlük ve ayrılığını bulabilme ve pratikte çalışmaları buna göre düzenlemektir.

Cephenin örgütsel kurumuşması, birliklerin örgütsel kurumuşmasından geçer. Birlikler, cephenin siyasal ilkeleleri doğrultusunda hareket ederler. Bu genel amaç, birliklerin örgütsel, siyasal ve eylemsel çalışma tarzlarını belirler. Dönemsel cephe çalışma planları, dönemsel birlik çalışma planlarına indirgenir.

Birlik yönetim organlarına kalan, bu planlamaları programlamak ve yürütmektir. Örneğin birlik kendi kitleleri içinde eğitim, örgütlenme ve siyasal eylem faaliyetleri yürütür. Bu, birlik organlarının cephe çalışmasıdır. Her birliğin kitlelerinin özgül karakterinden, cephe örgütlenme ve mücadele yöntemleri oldukça çeşitlilik gösterecektir. Tüm

bu çalışmalar cephe çalışmasını oluşturur. Bir yerde, cephe çalışması, birlik çalışmalarının toplamıdır.

Fakat aritmetik bir toplam değil, merkezi bir anlayışla yönlendirilen ve pratikte koordineleri sağlanan bir toplamdır. Bu durumda birlik organları her düzeydeki cephe komite ve organlarında temsil edilecek, böylece cephe organlarının genel olarak cephe, özel olarak birliklerin çalışmalarını planlamasına ve yürütmesine katılmış olacaktır. Bu içiçe örgütlenme sayesinde, birliklerin politik, örgütsel ve eylemsel çalışmalarının genel cephe çalışmalarıyla bütünlüğü sağlanacaktır.

Dördüncüsü; birliklerin toplantı, rapor, eleştiri, disiplin vb. iç işleyiş sorunlarıdır. Bunlar, birliklerin yönetimliklerinde düzene bağlanmıştır. Her birlik organı, yönetmelik hükümleri gereği, düzenli toplantısını yapma, eleştiri-özeleştiri ve disiplin mekânizmasını işletme, bütün faa-

liyetlerini üst organa aynı zamanda bağlı bulunan cephe organına-düzenli aralıklarla rapor etmek zorundadır. Birlik organlarının çalışma planlamasına dönüştürülen eğitim, örgütsel, politik, eylemsel faaliyetler birlik organlarının aynı zamanda organ üyelerinin raporlarının kapsamını oluşturur.

Her birlik yönetim birimi ve alt organları, program ve karar taslaklarına dönüştürülen çalışma hedeflerini dönemsel planlamalara dönüştürme, bu doğrultuda yoğun bir kolektivizme varmak rapor ve çalışma taslakları hazırlama, tümünü üye ve sempatizan kitlelere benimsetmesi, temel görevi başarılı olmasının da temel koşuludur.

Bilinçli ve örgütlü birlik çalışması, güçlü ulusal kurtuluş eyleminin zorunlu koşulu olduğu gibi; güçlü kitlese kurtuluş eylemi de, halkın siyasal mücadele birliği olan ulusal kurtuluş cephesinin zorunlu koşuludur.

Nitekim, Federal Alman Cumhuriyeti'ndeki muhalefet, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin tanınmamasının anlam-sızlığını ve ilgili devlet politikasının değiştirilmesini bir daha dile getirdi.

1700'ün yabancı olduğu 2700 kişilik basın-yayın topluluğunun izlediği gezide, çok önemli kararlar alınmadığı gibi, önemli sonuçlar da elde edilmedi. Honecker, gezi sırasında Karl Marx ve Friedrich Engels'in müze olan evlerini gezdi, ayrıca anti-faşist mücadelede yeri olan alanları gezip, halen yaşayan eski direnişçilerden bazılarıyla görüştü.

İki ülke arasında; radyasyon ışınlarından korunmada bilgi ve deney alış-verişi, ticari (imzalanın 3,6 milyarlık ticari bilanço 1986'da 15,6 milyon mark) ve kültürel alanda olmak üzere üç ayrı konuda anlaşma imzalandı.

Demokratik Alman Cumhuriyeti Devlet Başkanı Honecker'in bu ziyareti, sosyalist iç politikamızın bir başarısı olarak görülebilir. İki devletin yakın bölünme tarihi, aynı halkı temsil etmeleri, yoğun ticari, kültürel ilişkileri vb. özgünlükleri olsa da; sorunları, iki ayrı sistemin sorunlarının bir parçasıdır. Bu nedenle geziyi Gorbaçov'un son 'açılım' politikasının çerçevesinde değerlendirmek en doğrusudur.

"Barış içinde bir arada yaşama ve yumaşma siyaseti"nin taktik düzeyde sürdürülmesinin sağlayacağı başarıların stratejik düzeye çıkarılması ancak emperyalizme her alanda devrimci tavır almakla mümkündür. Gezinin sonuçlarının bu çerçevede değerlendirilmesi gerekir.

Honecker'in F. Almanya Ziyareti...

Baştarafı 17. sayfada

di. Doğu Almanya toprakları içinde bulunan Batı Berlin ise, emperyalist güçler tarafından işgal edilerek, Federal Alman Cumhuriyeti'ne bağlı özerk bir eyalet haline getirildi.

ABD emperyalizminin güdümünde bağımlı bir politika güden Federal Alman Cumhuriyeti, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni tanımadı. 1950'lerden günümüze kadar ideolojik, ekonomik, siyasal, kültürel alanda Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne karşı saldırgan bir politika izledi. Federal Alman Cumhuriyeti, İkinci Dünya Savaşından bu yana henüz barış antlaşmasının imzalanmadığını ileri sürmekte, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne karşı ilhakçı ve inkarcı bir politika gütmektedir.

Nitekim, Honecker'in ziyaretinin hemen öncesi Kohl, "Acı ayrılıklar oldu ve bunu gidermenin yolu ise iki devletin birleşmesidir. Koşullarımız her ne kadar resmi bir ziyarette bulunsun da, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni tanımayacağız" diyerek, saldırgan politikasını sürdürdü. Buna karşılık Honecker, yaptığı konuşmada barış sorununa değinerek, "Alman topraklarında bir daha savaş başlamamalı" dedi ve birleşme sorununu da, "Su ile ateş bir arada olmaz" şeklinde ifade ederek, iki ayrı ekonomik, siyasal, tarihsel gerçek olduklarını ve emperyalist-kapitalist sistem içinde birleşmenin mümkün olamayacağını hatırlattı. Bilindiği gibi, Federal Alman Cumhuriyeti'nin salt bu ilhakçı saldırı-

ganlığı nedeniyle gezi birkaç defa iptal edilmişti.

İki ayrı devlet, iki ayrı toplum ve iki ayrı sistemin ön cepheleleri

İki Alman devletinin sorunları bu gerçeklik içinde anlam kazanıyor. İki devlet de dünyanın en kalkınan ilk on devleti arasındadır. Çoğu üretim alanında Demokratik Alman Cumhuriyeti, Federal Alman Cumhuriyeti'ni geçmiştir. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin gayri safi endüstri üretimi 1950'den 1983'e kadar 10,5 kat artmıştır. Yıllık kalkınma hızı %5,5 kadardır. Federal Alman Cumhuriyeti'nde bu oran %1,2 kadardır.

Federal Alman Cumhuriyeti'nin emperyalist tekelini korkutan, bu gerçekliktir. Zira, Demokratik Alman Cumhuriyeti sosyalist ülkeler arasında en yüksek yaşam standartına varmıştır. Federal Alman Cumhuriyeti'ndeki sosyal sorunları da yoktur. Federal Alman Cumhuriyeti, ülkesini ABD nükleer füzelere ve askeriye doldurmuş (208 bin Amerikan askeri), kendisi de vargüçüyle silahlanmaktadır.

Gezi olağanüstü bir olay olmadığı gibi, beklenmeyen sonuçları da doğurmadı

Federal Alman Cumhuriyeti yetkililerinin bütün inkarına rağmen, Honecker'in ziyareti, gerçeğin pratikteki kabulü olarak yorumlandı.

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 7b
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.- Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 38010111

Norveç 6.- nkr.
Fransa 6.- ff.
İsviçre 2.50 sfr.
İsveç 6.- skr.
Avustralya 3.- \$

Danimarka 8.- dkr.
Avusturya 18.- s.
İngiltere 0.80 £.
Hollanda 3.- hfl.
Belçika 60.- bfr.

Destpêk rapela dawî de

mîna çiyayên Mevalê û Nevala Hespistê (Cehennem Deresi) ûhw. ên stratejîk, rast-ûrast ketine bin hikma hêzên ARGK. Şervanên ARGK, ê din bi rojan ji dafan li ser rêyan vedigrin û civînan li gundan çêdikin.

Pêşengî ji gundiyan gelek kes têkilî nav refên şoreşê dibin. Zagona leşkerî a şoreşê a ku xwe paldide dilxwaziye û bireweriya rizgarvaniya netewatî, pêşi gundiyan Kurdistanê ên hêjar dilovan, bêxtiyar û dilşa dike. Ronakvaniya û berxwedana gel li Mêrdînê, hêzên dijmin li êrdimê, ku hêjmara wan digihe hezaran, bêtevger dihêle. Yekitiyên dijmin ên motorîzê jî, ji tîrsa mayînan, ji binî bera xwe nadin rêyên ku diçin gundan.

16. Êlûn, Çolamêrg-Gêver:

Li gundê Gûrkavak mezra Yeşildere, hêzên ARGK ên ku li gund civinek çêdikirin, welatfiroşekî ku êrişî şoreşgeran kir, kuştin. Xînzek jî birindar ket û hêzên ARGK dest danin ser çek û rexten wan. Gava ku çetevaniya di nav eşîrên Oramar û Herkî seranser dihilweşe, pêre jî gelek welatperwerên jî vê êrdimê xwe digihên ARGK.

Çolamêrg-Qilaba:

Yek ji pêşveçûnên pêwîst li Qilaba (Uludere), belavbûna parêzkariyê ye. Vê taliyê de, meha Tebaxê de, mêtîngeran eşîrên Jirkî û Guyan berdan hevdu. Ji vê rûdanê, xwestin çetevaniya pêşve bixin. Lê weke ku ev leyistok bîngê negirt, wusa jî kesên ku çekên dijmin girtibûn, kombikom çekên xwe li dijmin vedigerênin.

ARGK Pêşveçûn û livbaziye xwe ên serbilind û pîroz didomîne

Em aramên çyanin... bi deng, nav û nîşanin. Em daketin deşt û beryanin... mizgîna qultîkên biharin.

Pêşveçûna duwemîn a pêwîst jî, têkilbûnên nav refên ARGK ne. Gelek kes jî vê derdorê xwe digihênin şoreşê. Weke nûçên gihan me, eşkere dibe ku pir civîn li gundan çêdibin. Roja 14. Êlûnê komek ji gundiyan, 5 kes, jî gundê

Bêcihê xwe gihandin ARGK. 23 Êlûnê jî ji gundê Hêlal 3 kes, hatin nav refên ARGK. Weke tê biran, berî nîha jî ji gundê Hêlal gelek kes xwe gihandibûn şoreşê. Ji gundê Hêlal li kêleka ku gelek kes nav refên têkoşinê ne, hogir û şehid jî gelekin.

22. Êlûn, Bêtlîs:

Pêşmergên ARGK avêtin ser gundê Konarga. Şerek bi welatfiroşan re derket. Parêzkarên bi navên Kemal Akbaş, Celal Akbaş û Mervekî wan xedar birindar ketin. Hêzên ARGK civinek li gund çêkirin. Dest li ser çekên deh çetan hat danin. Li ser rêya Bêtlîs û Farqînê (Silvan) duruşme hatin daleqandin.

Parêzkarên gundê Konarga roja 5'ê Gulanê 1985'ê bibûn sedema şehîdketina şoreşgerên bi navên M. Saîl YILDİRIM û Şax İsmail BOZKUŞ. Ev kiriyarî li gundê Konarga, dîsa danî berçavan, ku tu bêbextî bêbersiv namêne.

13. Êlûn, Şemzînan:

Li dora gundê Aşaxî Kayalar 3 hacetên PTT (Postxanê) ku hinde sazîyên leşkerî çêdikirin, hatin şewitandin û tune kirin. Sîxurê dijmin, teknîsyenê Postxanê Mehmet Güzeldere bi mirinê hate cezakirin.

14. Êlûn, Sêrt-Berwarî:

Yekitiyeka pêşmergên me, ku di nav eşîreta Garisan dixebite, li ser rêya Berwarî (Xiz-xirik) û Sêrtê keminek vegirt. Lê hêzên kedxwar tedbirên xwe girtin. Li dora gundê Kîllîs û Şozê şerek giran ku gelek berdewamkir derket. Dijmin balafirên xwe jî rakir. Lê pêşmergên ARGK bêderb-

girtin, çembera dijmin şikandin û xwe rizgar kirin. Mêtînger hundabûnên xwe veşartî hêştin.

Herwusa roja 18'ê Êlûnê li Berwarî cemsekî hêzên dijmin rastî mayinekê bû. Cemse qulibî. Tê gotin ku 4 dij-şoreşger mirine an jî birindar ketine.

Sêrt-Şîrnex:

Meha Êlûnê de li Şîrnexê pêşveçûnên mezin çêbûn. Êriş çûn ser parêzkarên û sazîyên leşkerî ên dijmin Herwusa gelek kes jî xwe gihandine hêzên ARGK.

15. Êlûn:

Yekitiyeka xîlbe ji pêşmergên ARGK, di navbera çiyayên Çirav û Garisan de, rêya ku diçe Şîrnex û Dihê (Êrüh) girtin. Hemû gerokên jî wir derbas dibûn rawestandin û propexende çêkirin. Belavok belavkirin. Komek din jî pêşmergan jî, li dora gundê Torkiz agir berda ambara êzîngan. Gişt şewitandin. Her di vê kiriyarê de, bêhtirî 20 direkên telefonê jî şewitandin. Gava ev kiriyar pêkdihat, komek ji pêşmergên ARGK jî, li nêzîkî cihê rûdanê keminek li dora karakola Xudan (Torkiz) vegirtin. Hêzên dijmin ketin kemînê. Şerek dijwar serpêkhat. Gelek serbazên mêtîngeran hatin kuştin. Têkoşerekî ARGK jî şehid ket.

17. Êlûn:

Li dora gundê Karageçit 4 sîxur û merivên wan, ji eşîreta Batîyan, bi mirinê hatin cezakirin.

Weke tê zanin, Batî xwe heya Cizîra Botan dirêjdikin û eşîreteka mezin jî ê Şîrnexê ye. Bixwe koçerên û gelek bêmal û hêjarin. Lê gelek jî welatparêzin. Batî di bin zil

û zordariya komek ji sîxurên mîna axa Osman û Saîl Demir ûhw. dinalin. Gava PKK xebatên xwe li vê derdorê jî pêşvebir, gelek Batî xwe kirin bîngê bo xebatên şoreşgerî.

Piştî kuştina Alixan Tatar, mêtînger xwestin bi destê Osman axa eşîreta Batîyan jî xwe re bikin pêya. Lê endamên Batîyan lîberxwedan. Payiza 1985'ê de, Osman axa û malbata wî çekên dijmin girtin. Xebatên HRK, van kesan neanin ber çavên xwe û dev ji van xebatên rûre şewitandin. Lê dîsa jî çetevanî tenê bi malbata van axayan tinor ma. Gava van axan pîlîngîta xwe li ser gundiyan zêde kirin, daku ew jî çekên dijmin girtin, pêşi Saîl axa (Saîl Demir) û dure cahşên wî, bi du (2) livbaziyan hatin cezakirin. Bi vê nolê Batî xwe jî milîsiyê rizgar kirin.

Bilî hemû pesn û fortên mêtîngerên Tirk, derî malbata axan, tu kes jî Batîyan çek li dijî şoreşê hilnedan, herçuqasî xwediyê bêhtirî 60 gundan nîn jî. Osman axa jî eşîreta Batîyan hatiye birin. Ev encam gelek pêwîste. Ji ber ku li derdora Şîrnexê ku êrdimeka gelek mezine, çetevanî tenê bi Alixan Tatar û 2 komên wî ên xînz, ku ew jî bazdane navendê bajêr, bisinor maye.

19. Êlûn:

Li gundê Kayaboyun mezra Akçayê gliyakrek bi mirinê hat cezakirin.

22. Êlûn:

Li mezra Güneyce gundê Çiftékavak, yanzdeh kes jî malbata Güngör ku milîsî dikiran jî hêla pêşmergên ARGK bi mirinê hatin cezakirin.

20. Êlûn:

Ji gundê Kemerlî deh parêzkar bona ku çekên xwe li dijmin vegeerênin û berdîn, serîdan kaymakamiyê. Rûdanên wusa li Şîrnexê bûne rojenin. Li Şîrnexê, çetevanî yekcarê îflas kiriyê.

Gundiye Şîrnexê ref bi ref xwe digihênin ARGK

Roja 18'ê Êlûnê jî gundê Cunîver 2, roja 19'ê Êlûnê jî gundê Balvêren 2, roja 20'ê Êlûnê jî zozanên Tuşimê dora gundên Grek û Bacitê 3, roja 20'ê Êlûnê jî gundê Develer 2 û jî hinde gundên din gelek gundiyan ciwan, têkilî nav refên ARGK bûn.

Weke nûçên gihan me, tê eşkerekirin, ku li êrdima Şîrnexê gelek xort daxwaza xwe bo gihana şoreşê, ji pêşmergan re salox didin. Hêzên ARGK ên ku diçin gund û zozanan, li wir civînan çêdikin. Bi erê gotina malbatên niştîmanperwer, navên kesên ku dixwazin bitêkoşin tenê nivîstin. Kesên ku xortbûn û dilxwazbûn, jî bo şoreşê têkilî nav refên ARGK dibin. Malbatên van mîrxasan dure, daku xwe jî nir û pîkolya mêtîngerên Tirk biparêzin, rastî hovîtiya xwînxwaran nebin, diçin karakolên dijmin û dibêjin: "Lawên me hatin revandin."

Ev encam ne ji ber xwe derketin holê. Derdor, ji sala 1984'ê vir de barêgeheka coxraffî û girseyî ye ji bo pêşmergan. Dijmin li vira bi awakî sistematîk bi hezaran operasyonên leşkerî çêkiriyê. Lê nekariye tenê têkoşerekî jî bikujê. Herdem dijmin bixwe binkeftî bûye. Gundên li çiyayên Herekol, Korkandil, Kelamamo, Kato û bêhtirî 50 gundên li beryê, ên navçên Berwarî, Elkê, Qilaba û Şîrnexê, tucaran çekên dijmin negirtine. Ên ku çek girtibûn jî, çekên xwe dan pêşmergên ARGK. Ev herem bêhtirî 200 şervanan, da şoreşê. Bêhtirî 20 şehid jî vê êrdimê hene. Serdestiya ARGK li vê derdorê bera xwe qulibandîye navenda bajarê Şîrnexê. Ev serdestî jî vir xwe dirêjî Girêkamo (Silopî), Çiyayên Cudi, Cizîra Botan û êrdima Kizilsu kiriyê. Serdestiya li çiyayên derdora Şîrnexê, heya bi roj jî bi giraniyê ketiye destê hêzên ARGK.

Bang bo xwedevanan,

piştî 15 rojên derketina Berxwedan'ê, yek ji zehmetiyên me, pîrsa belavkirinê ye. Ji bona ku Berxwedan di destê welatperweran de bibê çekeka ramyarî û rêkxistinîyê, hoyeka bîngêhî jî, pêkanîna pêwendiyên rast di navbera Berxwedan'ê û xwedevanan de ye. Ango girînge Berxwedan, leztirîn û bi şeweyeka sistematîkîr bigihê destê xwedevanan. Ji ber vê sedemê Berxwedan, xebatên dorfirehkirin û xurtkirina servîsa abonetiye da destpêkirin. Em bang li xwedevanên xwe dikin, ku bi xweabonekirinê, tevî vê xebatê bibin.

Berxwedan

BERXWEDAN

FÎŞA ABONETIYÊ

Nav û Paşnav:
Navnîşan:

6 Mehî	Salî
Hundurê Almaniya:	Hundurê Almaniya:
DM 30 ☐	DM 60 ☐
Derveyî Almaniya:	Derveyî Almaniya:
DM 35 ☐	DM 70 ☐

Konto bo abonetiye: Navnîşana Berxwedan'ê:
BfG. - Bonn Feyka-Kurdistan
Konto Nr: 1205242100 Postfach 153
BLZ: 3801011 5300 Bonn 1

Piştî dagirtinê vê fîşa abonetiye tevî makbuza şiyandina peran, bişênin navnîşana Berxwedan'ê.

Rejîma 12'ê Êlûnê sersala 7'an de ji hêla 10.000 welatperwerên Kurd hate protestokirin

Li Almanyaya Rojava, Libiya, Frense, Hollanda, Îsvîçre û Lûbnanê wêlathêzên Kurdistanê 7 saliya dîktatoriya mêtîngera faşîst bi xwepêşdan, rapirîn û civînan protestokirin. Nûçe û agahiyên ku di vê barê de gihan me, weke jêrinin:

KOLN-ALMANYA ROJAVA:

Feyka-Kurdistan banga, "xwe têkilî xwepêşdana roja 12'ê Êlûnê bibin" kir. Ji çarhêlên Almanyaya dora 6 hezar welatperwer bersiva vê bangê dan. Hêj berî destpêkê, sibê zû dora seet 7'an qada livbazîyê, tevî duruşmên dengbîlînd ji hêla dilxwazên ERNK hat dagirtin. Mirovên me bi cîlkên xwe ên reng-a reng mîna lehiyê herîkîn qadê. Girsên gelê cihên xwe, gora rewşa xwe, di nav yekîtîyên Eniyê de, -mîna yekîtîya karkeran, jinan, civanan- girtin. Bêbetlanî duruşmên weke, "Bijî Serok APO", "Bimre cunta mêtîngera faşîst", "Lexê gerilla lexê, Kurdistanê avake", "Em vegeerî Kurdistan, ji welat derxistin dijminan" û "Bijî PKK, ERNK û ARGK" ûh.w. awaz dan.

Dora seet 11.30'an xwepêşdan destpêkîr. Bi hezaran welatperwer bi şahiyeka herî gewre rêveçûn. Ji bo nûneriya pêşmergên ARGK komek bi cilên leşkerî meşî. Koma jinan bi cîlkên xwe ên kesk û sohrê zer û koma zarokan bi duruşmên xwe ên şerîn bala Almanan û alemaya giştî kişandin ser xwe. Rêveçûn qedera 2 seetan doma. Welatperwer refbîref, her refek ji 4 kesan, meşin.

Gava serê refên rêveçûnê gihabû qada mîtingê, hêj qada destpêkirinê vala nebû.

Rêveçûn gelek bi disiplin û şahiyeka mezin derbasbû. Dengê jinên Kurdistan, bi duruşmên şoresê, çingînî belavî bajêr dikir. Gelek mirovên biyanî li vê azametê heyirî man. Hinekên bi maf wusa digotin, "Kê dikare vê lahiya şahî û hêrsê birawestêne." Gava zarok derbas dibûn hinekên dipirsî, "Ma gelo van zarokan çawa wusa tênin bal hev?" Hinek welatperwer bersiv didan, "Ev zarok mînerên hatina Kurdistaneke serbixwe û azad in."

Qada mîtingê de du hev, berpîrsiyarên ERNK (Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan), FKBCD (Eniya Berxwedana Yekbûyî Li Dijî Faşîzmê), YKWK (Yekîtîya Karkerên Welatparêzên Kurdistan), YJK (Yekîtîya Jinên Welatparêzên Kurdistan), YXK (Yekîtîya Xortên Şoresgerên Welatparêzên Kurdistan), SVP (Partiya Welat a Sosyalîst ji Tirkîyê) û hinek rêkxistinên pêşveçûyî û demokrat ên Almanan, axafên xwe kirin.

Hunermandên HUNERKOM ji şinokî xwe, helbest û sitranên xwe pêşkêşkirin. Taliya mîtingê komên govendê şahî xistin qadê.

Ev rûdan giştî ve rastîyê

yekcardin bi bîngêhî danî berçavan: En ku wê binkevî mêtîngê û hevkarên wan emperyalîstî, ê ku wê serkeve wê bibe gelê Kurdistan, ku bin pêşengiya PKK-ERNK û ARGK ditêkoşe.

STRASBOURG-FRENSE:

Dora 600 welatperwer ên endamên ERNK li Strasbourgê faşîzma 12'ê Êlûnê protestokirin. Hevkarîya xwe bo Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan bilindkirin.

Xwepêşdan bin alên PKK, ERNK û ARGK destpêkîr. Bi sedan duruşme, bi zimanên Tirkî, Kurdî û Frensî hatin hilgirtin û belavok hatin belavkirin.

Qada mîtingê de axafên bi hêrsê zîmanan hatin çêkirin, dure komên govendê şahî xistin qadê. Hozanan sitran û xoşxanên xwe ên gelêrî û şoresgerî pêşkêş kirin.

Bilî erîşên hêzên dijmin û polêsên Frensî, xwepêşdan bi serkeftinî dawî pê hat.

DEN HAAG-HOLLANDA:

Herwusa li ser banga ERNK, xwepêşdanek ji li Den Haagê pêkhat. Dora 600 wêlathêz başdarî rêveçûnê bûn. Faşîzma 12'ê Êlûnê protestokirin û piştgiirtina xwe bo hêzên şoresê digirtin.

Ev rûdana ku bi serkeftinî giha armanca xwe, yekcardin tirs û xof berda dilê faşîzma Tirkan û hevalbendên wan. Bersivêka şoresgerî da hêzên emperyalîst jî.

"ŞEVÊN HEVKARIYA ARGK" BÎ SAHÎ PÎROZ BÛN

Roja 15'ê Tebaxê, "Şeva hevkarîya ARGK" a li bajarê Frankfurtê li qadekî bajarê Giessenê hat pîrozkirin. Zêdeyî 1000 welatperwer beşdarbûn. Giring bû şev li ewwanekê li Frankfurtê bêtîna pîrozkirin, lê dewleta Alman a hevkarê mêtîngêrên Tirk destur neda vê daxwazê û cih jî bo şevê neda. Cihê hatibû girtin, vegeerandin. Bilî ve dijîniya eşkere, gelê me bi mîrxasî şeva xwe li bajarê Giessenê çêkir û biserket.

Roja 22'ê Tebaxê jî, "Şeva hevkarîya ARGK" li bajarê Bocholt hat pîrozkirin. Zêdeyî 2000 welatperwer beşdarbûn. Giring bû ev şev jî li bajarê Bochumê bê pîrozkirin, lê dewleta Alman li vir jî cihê şevê rawestand û derdor jî hêla polêsan hat vegirtin. Lê welatperwerên Kurd şeva xwe li bajarek din, li bajarê Bocholtê, û bi serkeftinî pîroz kirin.

Roja 29'ê Tebaxê jî şev li bajarê Berlîna Rojava hat pîroz kirin. Zêdeyî 700 welatperwer beşdarbûn.

Herwusa roja 15'ê Tebaxê şevêk jî li bajarê Arnheim li Hollanda pîroz bû. Bêhtirî 400 welatperwer beşdarbûn.

NÛÇE Û AGAHİYÊN DÎN JÎ LIVBAZÎYÊN WELATPERWERAN LÎ EWRÛPA

● **Hannover-Almanyaya Rojava:** Meha Tebaxê de liqê Hunerkomê li bajarê Hannover, komcivîna xwe a sêwemîn çêkir. Komcivîna wê namabûrûska jêrin gihand rojnama me:

"Komcivîna liqa me de, xebatên çandî ên ku ji hêla liqa me tîr birêvebirin bi firehî ji ber çavan hatin derbaskirin. Kêmasiyên xebatan hatin şîrovekirin. Ji bona rakirina kêmasiyan, biryarên nû hatin girtin. Koma birêvebirina liqê, ji ber kêmasiyan rêxne li xwe kir. Ji bo xebatên domanê pêşîya me de, birêvebirîna nû hate hilbijartin."

Hemû delegên komcivîna duxuyankirin, ku giringe xebatên çandî ên welatparêz li ser xeta têkoşîna serxwebûnê bîn pêşdan."

● **Koln:** Roja 18'ê Êlûnê dora 50 welatperwer, tevî jin û zarokan, 6 seetan avahiya WDR (Radyona Almanyaya Rojava) vegirtin. Daxwaza vegeerandina bawîrnaman û perên ku polêsên Alman dest li ser danibû, kirin. Welatparêzan li cihê rûdanê belavok belav kirin. Gelek endamên rojnaman hatin cihê rûdanê. Rojnama û radyo livbazî weşandin.

● **Düsseldorf:** Roja 18'ê Êlûnê her bi vê armancê, dora 30 niştîmanperwer avahiya Keskan (Grüne) a eyaleta "Nordrhein Westfalen", ji seet 11.00'an heya 16.00'an vegirtin. Belavok belav kirin. Armançên xwe bi devkî bi endamên rojnaman dan naskirin. Berpîrsiyarên Keskan piştgiirtin.

tina xwe dîyar kirin. Livbazî bi 30 rojnaman dan naskirin.

● **Stuttgart:** Dora 80 welatparêz ji avahiya DPA (Ajansa Nûgên Almanyaya) li Stuttgartê vegirtin. Erîşên polêsan avê de çûn. Bi belavokan, kiryar avê firehî hate nasdan.

● **Paris-Frense:** Komek ji endamên ERNK, ji bo piştgiirtina Tevgera Rizgariya Gelê Tamil, livbazîyeka birçîmayîna çêkir. Berxwedan roja 19'ê Êlûnê destpêkîr û hefteyek doma. Livbazî di ewwana "Komela Karkerên Welatparêzên Kurdistan" de çêbû.

Xweragirtên jî herdu gelan, tevda gelek belavok belavkirin û ji bo rojnaman duxuyaniyên xwe pêşkêşkirin. Rûdan bû hinkareka gelek hêja, di barê hevkarîya navnetewan de. Herwusa endamên herdu gelan, hevdu çêtir û jî nezîkîr naskirin.

● **Li hin bajarên welatên Almanyaya Rojava, Belçîka û Hollanda jî bo Dostên Gelê Kurd gelek civîn çêbûn.** Rewşa şoresa Kurdistan hate nasdan û li ser pîrsên hevkarîyê hate seknandin.

Vê taliyê de, civîna çêbûn li bajarên Düsseldorf, Hannover û Berlîna Rojava bûn. Berpîrsiyarên ERNK jî beşdarî civînan bûn. Mêhvan giştî jî gelên biyanî bûn.

Giştî tev de nêzikî 1000 demokrat û pêşveçûyên Ewropî beşdarî civînan bûn. Gelek ji wan dilxwaz û hevkarîya xwe bi awakî enternasyonalîst şanîkirin. Civîn ji hêla Komîtên Kurdistanê hatibûn amadekirin.

Kargerên Ji Kurdistanê li Libiya'yê Hilgavtina 15'ê Tebaxê bi şahî pîrozkirin

Roja 21'ê Tebaxê, dora 850 kargerên niştîmanperwer, bilî hemû zor û zehmetîyan sersala Hilgavtina 15'ê Tebaxê bi dilovani û bextiyarî, li Libiya'yê pîrozkirin.

Kargerên welatperwer, şeva xwe bi duruşmên şoresgerî û bababêtên çanda gelêrî dawî pê anin. Kargerên me ên li Libiya'yê ve namabûrûska jêrin, bo xwendevanên "Berxwedanê" re hinartin:

• "Hilgavtina 15'ê Tebaxê, di nav xwesiparî û berxwedanê de, rastî û nerastîyê, hevxebatkarî û welatperwerîyê, reformîstî û şoresgerîyê de diwarên dirokî risaya. Lewma bûye domaneka pêwîst. Her mirovek necar maye, rengê xwe diyarbîke û refên xwe bistîne. Mîna hemû kargerên Kurdistanê, cihê me kargerên li Libiya'yê jî, li kêleka berxwedanê, rastîyê, welatperwerî û şoresvaniyê de ye. Ji ber vê sedemê, em carek din silavên xwe li servanên ARGK dikin. "Hertiştî ji bo welatekî serbixwe û azad", duruşma me tevaye." Bijî PKK, ERNK û ARGK!"

Li Atîna û Brükselê civîna ERNK bo rojnaman

Berpîrsiyariya ERNK li Ewropa, ji ber sedema sê saliya Hilpişkîna 15'ê Tebaxê, li paytextê Belçîka û serekbajarê Yewnanistanê 2 civîn ji bo rojnaman pêkanî. Civîna de bilançoya şerê salekê, ji 15'ê Tebaxê 1986'ê heya 15'ê Tebaxê 1987'ê, hat nasdan. Rewşa Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan hat duxuyankirin.

Di civîna de, astengên artêşa Tirkan, bikanarîna waliyê gelemperî, xebatên welatên Ewropî ên bi armanca alikariya bo dewleta Tirk bi hinkaran hatin eşkere kirin.

Saziyên rojnaman û weşanan bala xwe diwar dan gotîna li civîna hatin kirin. Li bilî weşanên Yewnanistan û Belçîka'yê, radyoya Hollanda, radyoya dengê Emerîka û rojnamevanên Tirk beşdarî civîna bûn. Pîrsên xwe li dermafê pîrgalên pêşveçûna şerê rizgariya netewî duxuyankirin. Nivîstên civîna bo rojnaman û weşanan hatin belavkirin. Gelek rojnama civîn, di rûpelên xwe de weşandin.

Nama piştgirtinê bo pêşniyariyên Melle Xerîp re

Berî çendekê min di "Berxwedanê" de, nama Melle Xerîp xwend. Ez pir pê keyf-xweşbûm, geva min naskir, ku tevgera me a çekdarî bi rêberîya PKK berzîbe û dorfirêhdibe; refên ERNK tén da-girtin bi niştîmanperwerên çalak, xwedî tecrûbe ku berê li dora hêzên kurdî ên kevin

diman. Ez jî, vê nama xwe de weke Melle Xerîp, gazî hemû rêkxistin û partiyên niştîmanperwer ên ku xelasbûna Kurdistanê di rêya çekdarî de dibînin, dikim, daku xwe jî xeyalperestiyê durbixin û bi berpirsiyarî rewşa Kurdistanê û xebata pêwîst, bînin ber çavên xwe û nexasim jî

kesen jî "Şoreşgerên Demokrat" (DDKD, PPKK).

Ez ku niştîmanperwerekî Kurdîm û îdeolojiya Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan bi rêya Marksîzm-Lenînzîm rast dibînim, bawer dikim ku ev hêzên min ew bi nav dan xeta wan ne dijatîyeka antagônîste. Herwusa ez bawer dikim, ku heke ne asêtengên rêkxistinî û konevanî bûna, tiştên ku ewan jî hevîst û hinekî li paşîst, wê niha wê hêze, di gelek babêtên şoreşê de, ji warê teorî û gotebêjan derxistibana û wê wan gihandibana warê cibicianîyê û pratîkê.

Gelek nasînen min li ser rewşa kar, xebat û gengaziyên van hevalan dihêlin, ku qinyata min were, zu an dereng, wê hêzên welatperwer li ser zemîneke jî baweriya şoreşgerî, netewî û çînî, rêya dur û dirêj, rêya şerefa karê bi hev, mil bi mil bibin serî. Maye ku xêrxwazên welêt vê daxwazê civar bikin, bilivînin û ber bi kar ve herin; cemed û qeşema heyî û peyda bûye, ji holê rakin.

Helbet ev ne karekî hesaniye. Wê ne bi rojekê an di-duvan bê kirin. Lê béguman divê etlayî nekeve û bê qelşîti destpê bikin.

Destpêk, di baweriya min de, danûstandine; vekirina nêzîkbûnêka dilpak li ser rêya hevkarîyê û têkiliyan e.

Divê ji bo hemû hêzan re bê naskirin, ku zambin, rêkxistin-tinkirin û karê hundurî tevgera me gihandiyê qonaxekê, wekî karîbe gavên mezin, bi vê rewşê bavêje. Kar û gotinên gelek rêkxistinên, ku piraniya endamên wan li derveyî welat mane, nabin weke hevdu. Béguman, gelek asêtengî, zehmetî, şaşî û kêmasî li her çim û hîmên tevgera me çêbûne û peyda bûne. Lê gereke hêzên xwe "şoreşger" dibînin, xwe jî berpirsiyarîyê venekîşînin; xwe di her vê rewşê de mesûl bibînin. Divê bê naskirin, ku niha gavên heja hatine avêtin di warê şerê çekdarî de; bi xwîna sedan ronakrewanên

welêt ev hatiye pêkanîn. Di dîroka me de, veger jê tune ye û rawestandina vî şerî jî kam-baxa mezintire. Rexnên li dijî vî şerî, bêberpirsiyarîyê, qelşîti û tenîkbûnê dixin karê şoreşgerî. Piraniya hêzên kurdî bo şoreşê bangidikin, lê gava ku karê şoreşê tê kirin, zemîna wê tê amadekirin, gelek jî wan di hêmartina şaşîyan de berpirsiyarîya xwe dibînin û ne bêhtir!..

Ma gelo ev raste?! Heke ev rewşa hanan dombike, gelek filozofên "şaşîhêmartinê" wê jî nav hêzên derveyî qada xebatê derkevin. Lewra Kurdan jî zu de gotine: "Ê neçe şer-şere!"

Partiya ku bingeh û hîma wê ne li welat be, ma wê endamên wê li derve, bi çî hêz û qinyatê "xebatê" bikin?!

Béguman xebata çandinî, rewşenbîrî û ragihandinî jî pir pêwîste. Lê ne ku ev jî me re bibe "berpoz" û çavê xwe jî erkên şoreşê re venekin; guhehên bêberpirsiyarîyê pê bike. Ev "xebata" wusa, heke bibe rêber jî şoreşvanan re, wê şoreşvan bibin weke, "Ê ku çî heya riyê, simbêl jî li ser kir." Bi vî awahî, ne tenê şoreşger çênabî, lê herwusa, şoreşgeriya mayî û heyî jî wê "hunda" bikin.

Raste, şoreş bê şoreşgeran çênabe, lê şoreşgertî nayê çandin û jî asmanan jî nayê xwar. Ew di qada kar û xebatê de, di şer de, di berxwedana bêdudilî de tê çêkirin, dibe serbilindîya mirovan, gelan...

Dannaskirina karan, fahmkirina nujentî û pêwîstiya wan, tê kifşkirin bi jihev cudakirin û danberhevkerina wan. Ango, tiştên nasînin, heke te ew (serbilindîya wan, başbûn, xerabûn) anîn berhev. Vêca heke em gelekî bi dur nekevin jî û em di warê ragihandinî û rewşenbîrî tenê li karê PKK û heval û hogirên ERNK û ên terefên mayî tevde binêrin û bidin berhev, gelek heqîqet diyar dibin. Mirov jî wan fahmdike, ku hêzên li welat bi şoreşgeriyê nebilivine û mijûlbûne, li Ewropa jî nikarin bibin şoreşger, heya di warê ragihandinê û rewşenbîrîyê de jî (tiştên ku hêzên mayî ge-

lekî pê serê xwe mezin dikin).

Di vî warê de, dora 11 (yanz-deh) kovar û rojnameyên PKK û ERNK derdikevin; bi zimanên kurdî, tirkî, erebî, almanî, frensî, inglîzî... Temam di dema xwe de, bê ewiqandin, Temam xemlandî bi dengûbeşên welat, rewşa berxwedanê, konevanî, aborî û civakî... Lê ên hêzên mayî, mixabin, "îro heye, sibê tune ye". Heke hêzekê kovarek an rojnameyek weşand jî, dibe ku her jî du-sê mehan hêjmarek jê derdikeve û em, û ew jî zarê" bê bi çî kotekê û çî materiyan derdikevin!.

Dibe ku hinek bipirsin: "Madam waye, çî ye PKK dixwaze wan bi xwe şerê hevkarîyê? Çî fêde di xwe de heye?"

Béguman, karê bi vî qinyatê, bi vî sistiyê bêkirin, tiştêki giring pê naye jîdandin. PKK nakeve xwe wênê bi vî şeweyê. Lê xweş dizane, heke ku ew tîkevin rêza dijmin, her endamêk, zîlamêk dix qat bêhtir jî tirkan karin xirabiyê bikin. Zane ku em niha "temam bi karekî dikevin".

Em rizgariye netewî dixwazin. Her mirov, tiştê dixwaze, dizane nikarê giştî bidestbîne. Gelek mirov, kom û hêz... heya mirina xwe a dawî, wan hevî û xwestekên xwe, bi xwe re hiltînin û hinekî bi xwe re dibine gorê. PKK rêya kin, a zehmet a bê şaşî jî nabe, a qehremaniyê, a şerefê pêş wan dike û dixwaze wan jî bîkariyê veqetîne. Ji xeyalên bêhuda durxe.

Vêca hevalno! Em tev zanin, ku li tevayî dinê jî me bêhtir bi hacetê yekîtîyê berxwedanê kes tune. Yekîtîya me, hêza me, qewweta me ye, hevkarî û têkiliyên xebatê, pêwîstiyên tiştên biserkeftinê ne. Fermo! Di nav rûpelên "Berxwedanê" de, bi kurmakan em pirsên şoreşa Kurdistanê, pratîka wê û daxwazên wê bi berpirsiyarî şirovekin. Li ser bidin û bistînin. Tev bi hev re bo karê nûjen, form û metodên hevkarîyê bigerin.

Dilxwazekî ERNK
ji Çekoslovakaya
Dr. Aranûs Canpolat

"Yekîtîya Karkerên Welatparêzên Kurdistan" pîroz be

Di dîroka Kurdistanê de gelek tevger hatin avakirin û gelek serhildan çêbûn. Lê mixabim, tevgerên berê di bin rêberîya şêx û xudan ax de bûn. Serhildan jî bin rêberîya wan de çêbûn. Tu tevger nekarî jî jiyana xwe berdewam bike û tu serhildan jî bisernekete. Lew ewan nekarî yekîtîya gel avabikin û bersiva daxwazên gel bidin.

Daxwazên rêberan û gel bi piranî li dijî hevdu bûn. Bivî awahî jî tu serhildan nedikarî biserkeve. Karker û gundiyan Kurdistanê di bin zilm û zora dijmin de bûn. Rêber perçe-perçe bûn. Lê niha...

Roja 23.8.1987'an "Yekîtîya Karkerên Welatparêzên Kurdistan" damezirî. Gaveka gelek pêwîst hate avêtin.

Bingehên maf û daxwazên karkerên Kurdistanê, bi destê karkerên Kurdistanê hatin

danin û karker xwedî li doza xwe derketin.

Em jî perçek jî karkerên cihanê ne. Çawa karkerên cihanê yekîtîya xwe pêş de dibin, divê em jî bi vî nolê xwe bidin pêş. Dema me jî hatiye. Em jî xwe pêş de bidin. Bingeha serkeftinê xurtbikin. Yekîtîya xwe bijdînin. Biratiya xwe digel karkerên dinê germ bikin. Em li kêleka şervanên şoreşê bin. Milên xwe bidin milên wan. Tevlî wan agirê şoreşê geş û gur bikin. Bi yekîtîya xwe em ERNK xurtbikin. Giringe em bizanibin, bi yekîtîya gelê Kurdistan, emê bikaribin xwinmijîya hezar salan rabikin. Bi îdeolojiya karkeran û yekbûna gelê Kurdistan emê bikaribin welatê xwe rizgar bikin. Bigihin serxwebûn û azadiya xwe. Bibin xudanên axa xwe, keda xwe.

Dîroka gelê me li ber çavê

me ye. Keda bav û kalên me bi destê neyarên derveyî û hundurî talan bûye. Bi hezar fen û viran hatine xapandin. Nîr û zordestî tucaran kêr nebûye. Zilma dewletên xwinxwar, beg û axayên zorkar diyare. Bav û kalên me dibin vî rewşê de nekarîne xwedî li zarokên xwe derkevin. Lewma em îroj hê jî bindest mane. Bê xwîndin û zanîn mane. Tenê rêça birçîbûnê jî me re bûye diyarî.

Lê îroj, em karkerên Kurdistanê ê din ne bê xwedî û serî ne. Em ne bê tevger û rêberin. Di nav refên Ewriya Rizgariya Netewa Kurdistan de xwedî pişk û parin.

Divê em jî bo hatina xwe, di bin fermana daxwaza serxwebûn û azadiyê amadebin. Ger bi mal, ger bi can, her karkerê Kurd divê beşdarî vî xebatê be.

Herbijî

"Ji bo 15'ê Tebaxê
Silavêk ji Kurdaxê"

ROJBAŞ AMED!

Erê Amed
raste Amed
ji bo wê alê
tu dinalê.

Erê Amed
hêstirên çavên te
xwîna dilê te
dixemilênin bejna te
kurê Kardux xwe, dike berdêla te.

Amed!
nebêje ez bê xwedî me
ez bûka bê zava me
ez sêwiya ber dîwara me.

bê kurim
bê keçim
bê bira me
bê hevalim
bê xûşkim

li ber lêmiştî, bahozan pişt şikestim.

Amed!
nebêje darên min bê berin
havînan derew li min kirin
nebêje berx û pezên min bê giya man
biharan vir li min kirin
nebêje tariyê zora rojan birin
bê maf mam
bê al mam
bê dil mam
bê ziman mam

di nav pêlên babelîskên, hungirî de bê kes mam.

Tu dizanî
gum—guma asmana te
rûreşkirin neyarên te
ji hêstirên çaven te
av didim gûl û çiçekên te.

Amed!
Çarçira Mehabadê
Kela Dizê û Yadê
Efrîn û Amîdê
hemû rûbar û kaniyên te
deşt û newalên te
dilbirînin ji bona te
wek evîna Mem ji Zînê re
wek evîna helbestvanan ji siruştê re
wek evîna zarên bersîr ji memkan re
hemû zar û pîrên me cigerxwînin bona te.

Amed!
roja darên zeytunê
darvekirina zarên te bîst
pîk û çiloyên wan melîf bûn
kokan pêrdên reşî bi ser xwe de berdan
zeyta zeytunan di daran da piçiqî
herkandîna ava kaniyên me sekîni
çûk û baldarên gundên Maratê û Basotê
serxweşî jî hev re xwendin.

Amed!
nebêje kevîrên min li ser kevîran neman
dîwarên min bê stûn man
di dilên xwe de hêviyan bermavê
serê xwe dadixim û jî te dikim lavê
di xwe wênê rojan de destê xwe tîxe destê zavê
di şevên havînan de pîre seyranê bike li ber hev
li baskên hêviya xwe sipar be
mizgîna azadiyê jî MAZLUM û EGÎT re bibe!

Bavê Mîdiya
Yekîtîya Sowyet
15. Tebax 1987

- **DÊRSÎM:** Karakola dijmin hat hilweşandin.
- **DARAXÎNÊ:** Welatfiroşî dimire. Bêbext bersiva gunehên xwe digrin.
- **ARARAT-DIYADÎN:** Hacetên saziya ku reyên leşkerî çêdikir, hatin şewitandin.
- **ŞEMZÎNAN/ELKÊ:** Cahş pelixîn.
- **QILABA:** Têkilbûnên nav refên ARGK xwe dilezênin.
- **MÊRDÎN:** Serdestiya ARGK li Midyadê, Gercewsê, Mehserî û Nîsêbinê tekûz dibe.
- **BÊTLÎS:** Livbaziye şoreşgerî ên tolhildanê pêkhatin.
- **ŞIRNEX:** Kemîna ARGK di navbera Şirnex û Dihê. Ambarên êzîngan ên mêtîngeran hatin şewitandin. Li Şirnex û Berwarî birîna êzîngan rawestiya. 20 çete hatin kuştin.

13. Êlûn, Dêrsim-Ovaceik:
Avahiya karakolê, ku hema hema avakirina wê diqediya hat hilweşandin. Ev livbazî, ku li navenda bajarê karakola mêtîngeran hate hilweşandin, dikeve sersala vebirina li serhildana Dêrsimê. Livbaziye ARGK, ku li Dêrsimê rastûrast beraxwe didin hêzên mêtîngeran, datînin holê, ku Dêrsim ji bo mêtîngerên hov wê bihe goristan.

20. Êlûn, Çolîk-Daraxînê:
Li gundê Dîkpinar hevbatkar Cemil Dalgîn hat berûfîşekdan. Biraderê wî welatfiroşî Mehmet Dalgîn, ku keyê gund bû, par ji hêla şervanên HRK hatibû cezakirin. Herçû qasî şoreşgeran bi caran agahî jêre şandin ku dev ji hevbatkariyê berde ji, berneda û ser de ji çêk ji dijmin girtibû û li derdorê parêzkarî pêşvedibir. Cezakirina wî bêbextî, piştî ku li gund civînek çebû û gundi bo kuştina wî qayil bûn pêde, bicih hat.

22. Êlûn, Daraxînê (Gênc):
Yekitiyeka ARGK li gundê Aktoprak qopaniya Selvî civînek çêkir. Dure 2 parêzkarên gund bêçêkkir. Keyê gund ê hevxebatkar û sixur Şefîk Dursun, taliya civîne hat cezakirin.

22. Êlûn, Daraxînê:
Yekitiya ARGK, ku ji livbaziya gundê Aktoprak vedigeriya, li dora qopaniya Suvêren rastî hêzên dijmin û çetan bû. Şerek derket. Di şer de, yekitiya ARGK biserket û 2 parêzkar birindar kir.

Di vê vê meha taliyê de, li Çolîkê (Bingol), pêwîst li Daraxînê gelek êriş çûn ser saziyên leşkerî û aborî ên dijmin. Li vê derdorê pêşveçûna livbaziyan pir gewre bû. Operasyonên hêzên mêtînger avê de diçûn û di her şerî de ARGK biserdikeve. Bireka pêwîst ji saziyên aborî ên kedxwar, ku li derdorê dixebitîn, necar mane karên xwe birawestînin. Yek ji van saziyan, saziya Mesan e, ku bi buhatiya 1,5 milyon lîrên Tirkî hacetên wê hatin texrip kirin.

Keyên gundan ên ku bo çêk negrin liberxwe didin, mohrên xwe li dijmin vedigerênin û dev ji karên xwe berdidin. Çetevaniya li derdorê, gihaye enîşka îflasê.

Hêzên ARGK li vê derdorê bi awakî tunde, hinde civin çêkirin. Pêwîst ji ciwanan, gelek xort xwe gihandin hêzên şoreşê.

22. Êlûn, Ararat-Diyadin:
Li dora gundê Atakan 7

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÛYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

ARGK PÊŞVEÇÛN Û LIVBAZIYÊN XWE ÊN SERBİLÎND Û PÎROZ DÎDOMÎNE

hacetên saziyekê, ku reyên leşkerî çêdikiran hatin şewitandin. Hêzên ARGK, ên ku serdestiya xwe li dora bajarên Ararat (Ağrı), Serhed (Kars) û Erzeromê û li navên van bajarên xurtkirine, operasyonên tunde ên hêzên dijmin difeşkilênin û derbe li du derbê, li saziyên aborî ên kedxwar û mejjokdar dixin. Ev bû şeş meh bû, ku mêtînger li van derdoran operasyonên leşkerî ên dijwar birêve dibiran. Lê bilî hemû propaxendên wan û keftûfaftên wan, di şerê derketî de, nekarî tenê yek têko-

şerêki ARGK ji, bikujin. Ev rûdan û pêşveçûn, weke ku him û rûdana ARGK şanidikin, herwusa ji, şanî dikin ku, bilî hemû pikolîyan, alikariya gundiyan bo sorsê mezî û xurt dibe.

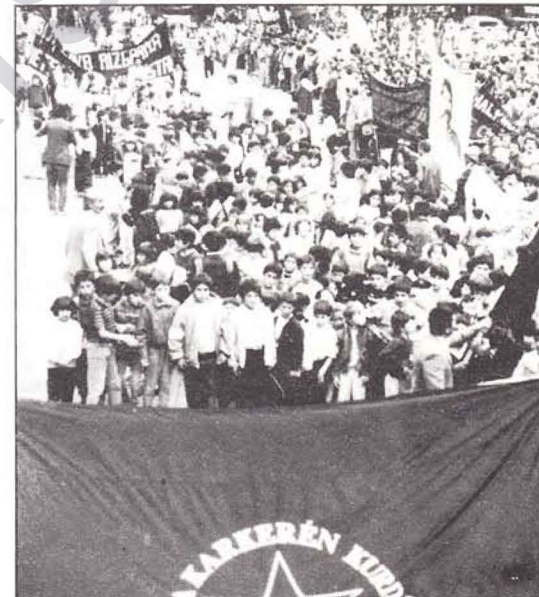
14. Êlûn, Dêrika Çiyayê Mazi û Şimrix (Mazidaxi):
Melleyek bi navê Mehmet Yildirim, ku di waazên xwe de propaxenda mêtîngerên faşist dikir, têkoşerên rizgarîyê bêol û bêhlaq û reş şanidikir, zorê li gundiyan dikir daku çekên dijmin bigrin û taliya van

xebatên xwe ên gemar nedaniyê û dev ji bêbextiyê bernedid, bi mirinê hate cezakirin.

Weke me ji nameyên partîzan dextistî, tê duxuyankirin ku taliya livbaziye leşkerî û xebatên konevanî ên mehên havînê de, li dora navçên Midyad, Gercews, Nîsêbin, Mehserî (Omerli), Dêrika Çiyayê Mazi, Kosar (Kiziltepe) û Hezêzê (Idil), çetevaniya heya merheleka girin hatiye perçiqandin. Yekitiyên mêtîngeran di şevan de bi temamî bêhîv û tevger ketine. Êrdimên

Dumahlîk rûpel 21'an de

Rejîma 12'ê Êlûnê sersala 7'an de ji hêla 10.000 welatperwerên Kurd hate protestokirin

Bi hezaran mirovên Kurdistanê tevli jin, mêr, pîremêrd, civan û zarokan; bin alên PKK, ERNK, ARGK, YKWK, YJK û YXK xwe dan pêş û hêrsa xwe li dijî diktatoriya Tirkan a mêtîngera faşist verezandin. Bi duruşmên xwe ên awazî, alikariya xwe bo doza xwe a bi qedrûqiyet, piştgiirtina xwe bo şerê serxwebûnê û qinyata xwe bo girêdana bi pêşengên xwe re anin zimên. Herweha gelek ronî danin holê, ku herbabê êrişên mêtîngeran, hevkarên wan emperyalîstan û xulamokên wan wê binkeftî bikin.

Berî niha bi heft salan bû, fetisandin tankên ji hêsîne zincar girtî kûç û zikakan bi xumîniyên xwe... Bi hezaran demokrat û welatperwer hatin girtin; gelê Kurdistan dagirtin zindananê tari û zilumat... Pêşengên gelê me hatin kuştin di tezgahên hingavîne de, bi destê celladên ku tîrî xwînê nabin, ew rûreşên mirovatiyê... Solên gemarên garanên leşkerên Tirk, disa qirêj kirin xaka welatê me ê pak... Û bawerkirin wê birawestînin çûyina dirokê, bi van rûpelên xwe ên çende gemar.

Lê diroka gelê me hate zimên, roja 15'ê Tebaxê li çiya û zozanê şerîn ê Êrdîma Botanê navçaya Dihê, di namluyên pêşmergê PKK de... Bi xwendina serbilind ji lûlên çekên ku, bi tevayî dinê Kurd nemirîye dan gotin.

Ji ser vê rojê 7 sal derbasbûn, girt çardorên welêt ev serhildana birûmet... Qad teng hatin bo vê lehiya serbilindiyê, xwe daxiste bendavên çiyê; ji wir herîki welatên biyaniyê... Dengê qube ê kargeran navê welat hilda joran... Silavên wan balafirand, gihand, pêşmergê serê çiyân, ku singber-sing cengê dike şev û rojan... Vê sêrpêhatîne, hersal ji nûve roja 12'ê Êlûnê da nasdan bi gelên cihan ên azad...

Firokên mêtîngerên Îraqî bombe li ser gundên Kurdistanê Bakur dibarînin

Roja 23'ê Êlûnê 1987'ê dora beyanê, 2 firokên cengê ên mêtîngerên Îraqî li Kurdistanê Bakur navçaya Qilaba (Çukurca) gundê Narlî, dan ber bombên napalmê. Bombebaranîne de 3 gundiyan welatperwer hatin kuştin û nêzîkî 20 Kurdên bakur ji xedar birindar ketin. Weke ji saloxên me girti, tê fahmkirin, ku dibistana gundê Narlî ji bûye hedefa narîncokan û gelek şagirtên dibistanê hatine kuştin.

Gundiyan hatin kuştin evin: Hamdî Ozbek (67 salî), Kadîr Ozcân û Behrî Erdal (zarok).

Ji ber ku dema bombebaranê de gundî derketibûn paleyî yê û li zeviyan gund dixebitîn, hundabûnên taliya vê êrişê hov mezintir nebûn. Herwusa gundiyan dest avêtine çekên xwe û liberxwe dane.

Encama vê êrişê bi narîncokên napalm, ku 15 demikan doma, xusarên diravî ên mezin peyda bûn.

Ev êrişê dirinde, encameka paymana di navberê dewletên Tirk û Îraqê ên mêtînger e, ku sala 1980'ê de girêdabûn. Li gora vê peymanê, herdu dewletên kolonyalist dikarin heya 30 kîlometran li derveyî tixubên xwe, operasyonên leşkerî birêve bibin. Ji bo qirkirina gelê Kurd, weke tê dîtin ev dewletên hov, tu şartûstîr naderivênin. Xaka Kurdistanê ji xwe re dikin qadên ku bikaribin bi korî bombên xwe bibarînin, bêtî ku li ser bifikirin li ser vê xakê mirov dijîn.

Weke ku dewleta Tirk a xwînwar davêje ser Kurdistanê Başur, wusa ji dewleta Îraqê a kurdkuj, carnan davêje ser Kurdistanê Bakur. Gelê me divebirin. Sala par ji firokên Îraqê gundên eşîreta Rêkanî û 2 gundên Şemzînan dabûn ber narîncokan. Herwusa 22'ê Tebaxê 1987'ê ji li ser hinde gundên Çalê narîncok barandibûn.